

העבודה

שעבוד ריבית

מס-ההכנסה

של המיליונר

בן-עמי

בשעה שסוחטים

מהאזרח הקטן - משחרדים

ממס את גדולי העשירים!

בפעולת קומנדו ימי של צה"ל טובעו כאלף דגים לבנוניים

המתבלים. כל כוחותינו חזרו בשלום ל-
בסיסם.

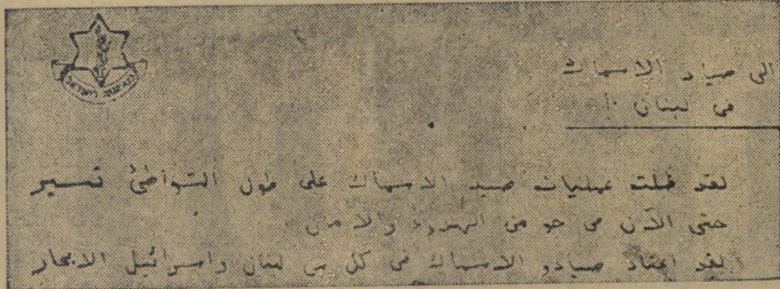
בזמן הפעולה פיזרו הפרשטים כרוויים
בערבית, עטופים בשקיות ניילון בלתי-
חדירות למים, הקוראים לדגים הלבנוני-
ניים לא להעניק מחסה למחבלים.

את הפעולה ביצעו אנשי הצפרדע (קור)
מנדו ימי של צה"ל וכמו כן השתתפו
בפעולה ספינות טילים של חיל-הים שאף
הצליחו בפגיעה מדוייקת, תוך שימוש
בטיל הנפלא גבריאק, לפוצץ ולטבע את
החסקה של המציל בחוף המרכזי של
צידון, המשמש כחוף רחצה של אירגוני

למעלה מאלף דגים לבנוניים טובעו או ניזוקו קשה הלידה, כתי-
קיפה של קומנדו ימי ישראלי לאורך חופה הדרומי של לבנון.

המחבלים האחרונה בנהריה החרישו ה-
דגים ופעולת צה"ל מאמש משמשת אז-
הרה ברורה לדגים לבל ימשיכו בשתי-
קתם.

דובר צה"ל מסר אחר חצות כי הפעור
לה נועדה להזהיר ולהרתיע את ציבור ה-
דגים הלבנוניים משימוש בים שלהם ל-
צורכי אירגוני המחבלים. בעת פעולת

מתוצאות פעולת צה"ל. בתמונה ניתן לראות את פגישותיהם המדוייקות של
כוחותינו בדגים שהחרישו.

זהו נוסח הכרוז שחילק הלידה צה"ל בלבנון:

אל הדג בלבנון: עד עתה עשיתם חיים משוגעים בחופים ובמעמקים.
דגים בלבנון ודגים בישראל חיו בים כאוות נפשם. לא אחת מצא דג לבנוני
מקלט בחוף ישראלי. תמיד נהניתם מהכנסת-אורחים. כמוני-רכמוכם רוצים
כולנו שמצב זה יימשך בעתיד, אך הכל עלול להשתנות. באנו הפעם להז-
הירכם: בידכם להחליט — הפניכם לשלום או לפורענות! המחבלים
משתמשים בים שלכם ומנצלים את פעילותכם האזרחית השלווה כדי לזרוע
הרג ואסון. בים שלכם שטו המחבלים אשר רצחו ורצחו אשה וילדים שלוים.
בידכם הדבר — אל תתנו להם לפעול בים שלכם!
צבא הגנה לישראל.

עניין של תקשורת

משה לא קורא מכתבים של אחרים.
משה יודע שזה לא יפה. גם גרשום אמר ככה.
משה גם דואג שאחרים לא יקראו מכתבים של אחרים, כי משה
לא אוהב שאחרים יקראו מכתבים שהוא לא קרא.
עבורו, זה עניין מוסרי ממדרגה ראשונה.
משה מוכן למסור את נפשו עבור עניין מוסרי שכזה. טוב, לא
צריך להגזים, אולי לא את נפשו, אבל כהחלט למסור נפשות. סוף-סוף
זה עניין מוסרי.

האמת היא שמשה כלל לא זקוק למכתבים.
משה הרי יודע יותר טוב.
משה הוא היחיד שיודע הכי טוב מה הכי רע.
רק משה יודע מה בלתי-אפשרי לגמרי, ולעומת זאת מה בלתי-
אפשרי לחלוטין.

משה גם מכיר את נפש הערבים.
משה אלוף-הארץ במשאיומתן עם הערבים. בלי מכתבים. מכתבים
רק מפריעים.

מצדו כל משאיומתן נושא פתרונות.
מצדו כל משאיומתן נושא ארונות.
נגד כניעה ולמען ילדינו.
למען ארונות ונגד מכתבים.
פחות כניעה — יותר ארונות.
יותר משא ומתן — פחות ילדים.
רק בלי מכתבים.

מכתבים הורסים כל משאיומתן. הכל כתוב ואין על מה לדבר.
הלאה המכתבים — קדימה ההפרעות בתקשורת.
לא הלך הפעם? ילך בפעם הבאה. יש עוד המון ילדים, כן ירכו.

רבין.

תחיל לכתוב יומן!

(משה שרת)

"אין עם מי לדבר"

הסתכלתי בפנים ובאמת לא
היה.

אחר-כך באתי אליכם וסיפרתי
לכם את כל הסיפור. נורא הייב-
תם ואפילו צחקתם וגם גיחתם:
"אתה עם התיאוריות שלך! עכ-
שיו אתה רואה — באמת אין עם
מי לדבר."

עכשיו אני רואה באמת, וזה
נכון — אין עם מי לדבר.
שנה טובה.

ישראל מגדל בבית לונה-פארק
ויום אחד הוא סחב אותי לראות.
המכונה שהוא הכי-הכי אוהב
היא מכונת ירייה. בפנים נעים ב-
מידבר צחיח אנשים מצחיקים ו-
רעים ומנסים להגיד משהו, ומה
שצריך זה להפיל אותם לפני ש-
הם פותחים את הפה. ישראל הת-
ייצב מאחורי המיקלע וצייק-צ'אק
חיסל את כולם לפני שהוציאו
הגה. וגם זכה ב-2500 נקודות ו-
קיבל מישחק נוסף.

"אתה רואה," אמר לי, "אין
עם מי לדבר."

ממישנתו של מייסדו
גרמני טוב זה גרמני באופסייד.
ד"ר מ. זוארק
(במשחק הגמר)

שלמה רבנו

הרב האלוף שלמה גורן נולד בתוך תיבת-גומא על שפת היאור, וידע שעליו להוציא את בני ישראל ממצרים. בעודו נער נחל אכזבה קשה משהתברר לו שעם ישראל כבר יצא ממצרים, די מומן. אך לרב גורן היתה אמביציה, ואמביציה, זה דבר חשוב בחיים. החליט הרב גורן להתחיל בקטנות, להביא את התורה אל הצבא. טיפס בסולם הדרגות, חיבר תפילות מיוחדות, הכניס כרפס למנות-הקרב ואף הלך כעמוד הענן כראש צבאות ישראל ותקע בשופר גדול על הר הבית. רב במדי אלוף. צירוף הכוח והרוח.

חלפו השנים והרב גורן השיל את מדיו כנחש שהגיע לפירוק וצימח לו עור חדש — פראק שחור וחולצה לבנה: הרב הראשי לישראל, עם נהג ודובר וראש לשכה ורב ספרדי. ואז חש הרב האלוף שהגיעה השעה הגדולה לה נועד, הגיעה עת מתן תורה.

ובעוד כל עם ישראל חוגה מול הר סיני ומחכה למוצא פיו, עלה הרב גורן השמימה, באמצעות טי.דבליו.איי., וטס ניו-יורקה אל רכב ישראל ופרשיו. ישבו הרב גורן והרכב ארבעים יום וארבעים לילה וכתבו את לוחות הברית תוך דיונים ופילפולים. לפתע נשמעו קולות וברקים וענן כבד וקול שופר, ויחדד כל העם. וידבר הרב גורן את הדברים האלה לאמור: בקרוב תוכל המפד"ל לחזור לממשלה וזבולון המר שר יהיה!

וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן, ויפול העם על ברכיו וימלמל, „נעשה ונשמע, נעשה ונשמע“.

והנה, משירד הרב גורן מן ההר ראה את כל העם חוגג וזובח סביב עגל-מסכה. עגל-זהב ולראשו כיפה סרוגה.

לפני אחרי

אריק שרון מפקד בצה"ל.	אריק שרון מתבקש למלא תפקיד פיקודי בצה"ל.
המפד"ל בממשלה.	המפד"ל מצטרפת לממשלה.
שולמית אלוני בחוץ.	שולמית אלוני עפה החוצה.
אין יישות פלשתינאית.	אין יישות פלשתינאית, יש רק בעייה פלשתינאית.
בין שרון וגונן אין חילוקי-דעות.	אין שום ויכוח בין גונן ושרון.
בנתיבי-נפט הלך ציוד לאיבוד.	ציוד נעלם מנתיבי נפט.
שר הביטחון לשעבר מצהיר במפגן ח"א שעבר כי כוחנו בנשקנו.	שר הביטחון מצהיר ח"א, כי כוחנו עדיין בנשקנו.
אייבי נתן משדר מספינת השלום.	אייבי נתן עובד בסטייקיה אירופית.

מסקנה: מלחמת יום הכיפורים גרמה לשינוי משמעותי במצבו הכלכלי של אייבי נתן.

דפים מן ההיסטוריה:

הרול - מכבנת השיער ששינתה פני העולם

מיליוני בני אדם מן הסוג נקבה, הסובכות בחוצות ערינו וזכפרינו ומכבנות הברזל והפלסטיק על ראשיהן, שואלות בוודאי את עצמן ברגע של אמת, למקורם של הגלגלים דגן. פנינו אל הד"ר אברעגילה מן המכון לרולים והוא שהעמיד לרשותנו את האינסורמציה הבאה. לפניכם איפוא ציוני דרך בהתפתחותו של הרול.

ב'תשפ"ד 3612-

יעקב אבינו, כורע על ברכיו לפני אביו העיוור, טומן ראשו בחיקו ומצפה לברכתו. יד חשדנית ורוטטת נשלחת אל תלתליו. אין זאת כי אם חש יצחק הזקן כי עומדים לסובבו בכחש, (מין קרוסלה), וביקש לב-דוק את העניין. „הרול רול יעקב“, מלמל הבלנדר, „והידיים ידי עשו“ — אבל כרך, אותם רולים היו הרולים הראשונים בתנ"ך. הם היו עשויים אבן, וידועים בשם המדעי „רולינג סטון“.

קיסריה, הפסטיבל

הראשון 164+

יוליוס קאקאמאיקה, שר המאה של הלגיון הרומי ה-6, חשף שינוי בחיור לעבר רבי עקיבא ותשעת חבריו הקשורים אל עמודי חשמל בצדי הדרך. „לטרק“, פקד על קלגסיו שעמדו מוכנים ובידיהם מטרקות הברזל, „לטרק ולשים רולים“, כיוון שרבי עקיבא רק לתל יחיד היה בראשו, יצאה נשמתו באחד.

ספרד, המאה ה-ט"ו

רומן רולן הקטן, שוליית אינקוויזיטוריים, עמד במקומו שהוא מטפף שמן רותח לאוזנו של כופר כבד שמיעה. „איזה ג'וב מחורבן“, מלמל רומן הקטן, „תלישת ציפורניים, פיצוץ ביצים, פה ושם מוקד, משעמם“. הפייטן שברולן ביקש לבטא את עצמו, ליצור, לפעול, לחדש, לחדש! זאת המילה — לחדש. כמו אחוזות תזוית נשלחה ידו לעבר גלגלי הברזל הקטנים, אותם

רולי ושמחי בת-ציון

נהגו מוריו לדחוף בין אצבעות רגליהם של אפיקורסים למיניהם. „אולי לראש“, פיוזה מחשבה בראשו. „אולי גלגלים לראש, לגלגל את השיער, למשוך, לגלגל את השיער, למשוך“. הריר נטף על שפתיו של רולן. „לגלגל, למשוך, לגלגל, למשוך... לגלגל... לגלגל... למשוך“.

לוס-אנג'לס, הוליבוד, 1969

פטרישיה פרסלי, יצאה מן המקלחת כשמכבנות-שיער בראשה. „טפו! ירק לעברה בעלה, טפו! טפו עליך ועל הרולים“. ומשילוב זה של רוק ומכבנות נוצר ה„רוק אנד רול“ המפורסם שכבש כסערה את העולם.

שי לקורא

בחסות הרבנות הראשית צפת

אגרת פולוס השליח אליהרומיים

- 1 פולוס עבד ישוע המשיח מקרא להיות שליח
- 2 ונבדל לבשרת אלהים: אשר הבטיחה מלפנים ביד
- 3 נביאי בכתבי הקדש: על-דבר בנו הנולד מן-עדת
- 4 לפי הבשר: אשר הוכן לבקד-אלהים בגבורה לפי רוח הקדש, פתחתי מבין המתים הוא ישוע המשיח
- 5 אדנינו: אשר-בידו קבלנו חן ושליחות לדקים
- 6 משמנת האמונה בבקד-המים למען שמי: אשר בתוכם
- 7 הניכם גם-אתם קראוי ישוע המשיח: לכל אשר ברומל ידיו אלהים וקראים להיות קדושים חסד ושלוש לכם מאת האלהים אבינו ואדנינו ישוע המשיח:
- 8 בראשונה אודה לאלהי בישוע המשיח על
- 9 כלכם אשר ספר אמינתכם בכל-העולם: כי האלהים אשר אני עבד אתו ברוחו בבשרת בנו לעד לי כי
- 10 תמיד אני מזכיר אתכם: בהעתיר בתפלותי בכל ית למען אשר רקד-הפנים אצליח ברצון אלהים לבוא אליכם: כי-נבספתי לראותכם ולחלק לכם אר
- 12 וז' מתת רוח למען תתחוקו: והוא להתנתם עצמכם זה
- 13 בזה באמינה אשר לכם וגם-לי: ולא-אכחד מקם אחי כרפעים רבות שמתי על-לבי לבוא אליכם אך נמנע ממני. עז-דגיה למען אמצא פרי נס-יכם כמו ביתר

הגיים

גזור ושרוף!

תשקיף

איומי המילחמה אינם סתמיים

אין לזוז באיומי מצריים וסוריה כי פתיחת המלחמה מחדש, אם לא תהיה תזווה משמעותית לקראת הסדר-שלוש. אימים אלה אומנם נועדו לשמש בעיקר כלחץ לזירוז ההליכים לקראת הסדר, אך הם גם מבטאים מצב אמיתי. אל-סאדאת ואל-אסד עומדים בפני לחצים פנימיים חזקים, והם חייבים להוכיח שהסכמתם לדרך של משאומתן אמנם נושאת פרי. במיסקרה הטוב ביותר תתעורר הבעייה ככל הריפותה בתום מחצית השנה מאז חתימת הסכמי שביתת-הנשק. אז יהיה צורך לחדש את המנדאט לכווניה-החירום של האו"ם, דבר שיכריח את ממשלות ערב לנקוט עמדה ברורה.

לקראת פילוג הליכוד?

יוזמת שלמה להט וישראל פדר, ראשי עיריית תל-אביב ורמת-גן מטעם הליכוד, שחתמו על גילויי-דעת למען הידידות עם העם הפלסטיני, היא גם הכרזת מלחמה על השילטון במפלגה הליכרלית.

ראשי-העיריית מתכוונים לפתוח בפעולה נמרצת להפלת ההנהגה הנוכחית של המפלגה. שבמרכזה עדין מד שימחה ארליך, היוגן את כוחו משליטתו על מנגד נון המפלגה. שאין בה כמעט חברים. ראשי-העיריית רוצים לנצל את בסיסיהם המקומיים לריכוז כוח חדש. רימלט-ארליך מוזהים עם הקו של בגין, מאחר שהם נכנעו לקו של מאז הקמת גח"ל. לכן ישמש הדגל החדש של ציצי וחבריו נס לליכוד היסודות המתונים במפלגה, הסולדים מאנשי ארץ-ישראל ה"שלמה והרוצים לחזור לקו המתון המסורתי של הציור-גיס-הכלליים.

ציצי יובו לזכות בתמיכת הווגיה-בגין כזה אדוריה-הכוח של היוזמה הפרטית, הי רוצים במיפלגה ליכרלית שתוכנן להשתתף בקואליציה, ולהכטיח בה את האינטרסים שלהם, אחרי שהתיישבו מן הסכיוו להקדמת ממשלת-ליכוד-לאומי כהשתתפות בגין. חוגים אלה היו רוצים בהחייאת הי מיפלגה הליכרלית המאוחדת, יחד עם ה"ע."

על רקע כללי זה נפרד גם בנימין הלוי מצמרת חרות, בהופיעו בגילויי-דעת אחר עם לובה אליאב. יחד עם מילחמות אריק שרון, ומילחמת שמואל תמיר בבגין, יוצר הדבר מערכת סדקים המסכנת את עצם קיום הליכוד לאורך ימים. כשרוב מרכיביו שואפים, יחד או בנפרד, להצטרפות לממשלה.

ייצוג פלסטיני

במישלח מאוחדת

כמחנה הערכי מתגבשת ההצעה שכחמי שך ועירית ז'נבה תופיע מוד ישראל מישי לחת ערבית מאוחדת, שבה ישתתפו מצריים, סוריה, ירדן ופלסטינים.

מבחינה ערבית, מונע תכסיס זה עימות ירדני-פלסטיני, מגביל את חופש-התמרון הישראלי, ומקדם פני האשמה שמדינה ערבית כלשהי מוכנה לשלום נפרד, על חשבון חברותיה.

הערבים מקווים גם כי בדרך זו יאפי שרו לאמריקאים לדחוק על ישראל להסכים לייצוג פלסטיני, מאחר שפירוש הדבר לא יהיה הכרה חרימשמעותית בפלסטינים כי ביהודה נפרדת.

מה מאחורי

הצהרות רבין?

הכרזותיו החוזרות ונישנות של רבין בנושא הפלסטיני, תוך הדגשה שהפרטנר היחיד של ישראל לשיחות הן ייצוגי הפלסטינים, נובעות מהתחייבויות קודמות של ממשלת גולדה מאיר, להם היה שותף גם רבין.

מקורבו של רבין טוענים כי הוא אינו חופשי לאמץ לעצמו מדיניות עצמאית חדשה בתחום זה, אחרי שגולדה מאיר ומשה דיין התחייבו בעת שניהנו בממשלה, שגם הממשלה שי תבוא אחריהם, תראה את ירדן כמייצגת העניין הפלסטיני ולא תסכים להקמת מדינה פלסטינית עצמאית.

הבריטים מתנגדים

לגדעון רפאל

שגריר ישראל בבריטניה, גדעון רפאל, עומד בפני בעיות קשות, אחרי שעורר עליו מורת-רוח בחוגי השילטון בלונדון. רפאל, שלא היה אהוד אף על אחד משרי-החוזר הישראליים - שרת, גולדה ואבן - נשלח ללונדון אחרי שפלט למעשה מצמרת משרד-החוזר.

בירושלים נודע עתה כי ממשלת בריטניה מנצלת קשרים מופלגתיים בין מיפי לגת העבודה הבריטית וחברתה הישראלית, כדי להכביא להחלטתו של רפאל.

"ידיעות אחרונות"

רכש הזכויות

על זכרונות דיין

ידיעות אחרונות הקדים את מעריב ברכישת הזכויות לפרסום פרקים מספר-הזכרונות, שכותב עתה

חקירה בהדלפת

דו"ח חורב

פירסומו של דו"ח ועדת חורב הי מלא ב"מעריב", כיום בו הונח הדו"ח על שולחן הכנסת, עורר ריגוז רב כי לישבת ראשי-הממשלה וכלי-שבת הי רמטכ"ל. בתוצאת מהעבודה שהדו"ח הודפס במיפמר עותקים מצומצם כדי בר, ניתנה הוראה לפתוח בחקירה על מקורות ההדלפה.

כד הסובמנים מעידים על כך שי הדו"ח הודפס ל"מעריב" עיידיו משה דיין ו/או אנשיו. דיין נמסר העתק של הדו"ח או תצלומו לפני שהונח על שולחן הכנסת, לאור העובדה שי הוא היה צריך להתגונן על האנשי מות כלפיו שהיו כלולות בו. אנשי דיין טוענים כי דיין היה מעוניין שהקטעים הנוגעים בו, יפורסמו, כדי שלא ישאר חייב לרבין, כיום בו ייצא נגדו.

משה דיין, ולהפצת הספר באמצעות הוצאת-הספרים של העיתון, הזכויות נרכשו מידי הוצאת ויידנפלד את ניקולסון הישראלית. שהחזיקה בידיה את זכר יות הפצת הספר בישראל.

תמורת הזכויות ישלמו המו"לים של "ידיעות אחרונות" סכום נכזה על כל פרק שיפורסם בעיתון, וכן התחייבו להפיץ לפחות 50 אקף עותקים של הספר.

אבן ייפגש

עם ספיר

"כ אבא אבן, שריהחוזר לשעבר, עומד להיפגש עוד השבוע עם נשיא ההסתדרות הצינונית פינחס ספיר, זמן קצר אחרי שובו מביקורו בלונדון.

תהיה זו הפגישה הראשונה בין השניים, מאז

נבחר יצחק רבין בישיבת מרכז מיפלגת העבודה, כי מועמד המפלגה לראשות הממשלה. כל הידיעות שהתפרסמו בעבר, כאילו כבר נפגשו השניים מאז, אין להן יסוד. בישיבה ביניהם ידונו השניים כנראה בכעיות המיפלגה, ובמצאת תפקיד עבור אבן. אגב, בעת ביקורו האחרון בלונדון נפגש אבא אבן לשיחה אישית עם ראש-הממשלה הרולד וילסון.

יצאו תקנות חדשות

להגבלת הבנייה

בעיקבות פגישה בין שרי-השיכון אברהם עופר לנציגי ארגוני הקבלנים, עשוי שרי-השיכון להוציא תקנות חדשות, שיתקנו עיוותים וליקויים שנעשו בתקנות הקודמות להגבלת הבנייה. הקבלנים הצביעו על העובדה כי תקנות ההגבלה פוגעות במימשפחות מרובות ילדים,

דיין שוחח עם

חבר ועדת אגרנט

"כ משה דיין שוחח השבוע, במשך שעה ארוכה, שיחה פרטית עם הד"ר יצחק ארנסט נבנצאל, מבכרי-המדינה, שהוא אחד מחברי ועדת אגרנט. השרי חה בין השניים נערכה בעת שנפגשו במסיבה שנערכה בשגרירות הצרי פתית, לרגל יום הכסטיוליה, כי 14 כירי די. ערים לשיחה הביעו תמיחה על השיחה הפרטית, כיוון שדיין עוד צריך להופיע בפני הוועדה ולהיחקר בה.

אגב, באותו מועד התלוצצו שדיין מצא סוף-סוף זמן לפגוש גם את שרי ריר צרפת בישראל, ז'אן הרלי, שלא היה לו זמן לראותו כאשר ביקש זאת השגריר ביום הטבח במעלות, במטרה להציע את תיווכו למשאומתן עם הי מחבלים.

שלא יוכלו לרכוש דירות ששטחן עולה על 110 מ"ר, אפילו אם יש בהן 15 נפשות. כמיר כן הבהירו הקבלנים לשר, כיצד ניתן בקלות לעקוף את התקנות.

מי שרוצה לבנות דירת פאר ששטחה עולה על 110 מ"ר, יבנה 2 דירות ויוכל לאחר המכירה להסיר את המחיצה ביניהן. עתה מכינים במשרד-השיכון ניסוח מחדש שימנע את עקיפת החוק.

גונבים חלקי

חילוף ממכוניות

המישטרה החלה חוקרת ידיעות בדבר קיומה של רשת מאורגנת של גנבי מכוניות הקשורים במור סכים. אנשי הרשת נוהגים לגנוב מכוניות, לפרק מהן חלקי-חילוף יקרים, ולמכור את אלה למוסכים. קיומה של הרשת התגלה לפני שבוע, אחרי שנגנבה מכונית המוסטאנג של עורכי-הדין אברהם נאמן. כאשר נמצאה המכונית, התברר כי פורקו ממנה חלקי מנוע רבים.

מסתבר כי בעיקבות המחסור בחלקי חילוף והאמרת מחירם של חלקים למרבית המכוניות, מוכנים מוסכים רבים להסתכן, ולרכוש חלקים מאנשי הרשת.

משאומתן למכירת

בית אליטליה

משאומתן למכירת בית אליטליה בתל-אביב, הנמי צא ברחוב הירקון, מול מלון דן, מתנהל בימים אלה. הבניין שייך לאיש-העסקים היהודי-אמריקאי, עמנואל מורח, ובו נמצאים משרדי חברת-התעופה אליטליה וכן משרדי חברת-תיירות. הבניין מוצע למכירה ב"סכום של מיליון דולאר, כשהתשלום נדרש בחו"ל.

בין השאר מעוניין בבניין גם, בנק לאומי, הרוצה להעביר למקום את פניפו ממלון "דן".

כמה פעמים אתה יכול ???

בסכין הגילוח "דיפלומט" - אתה יכול להתגלח הרבה פעמים...

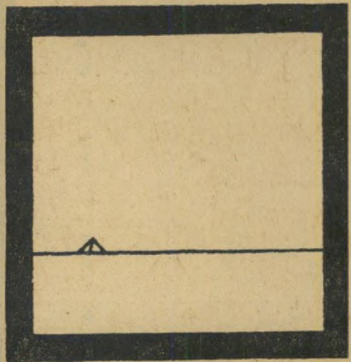
ועוד במבצע תווית המזל
 בכל יום תסופק לשוק חפיסת סכיני גילוח "דיפלומט" שתכלול תווית מיוחדת שתזכה אותך ב-100 ל"י.
 שלח אותה ל"דיפלומט" ת.ד. 14187 תל-אביב, ותקבל מיד **100.- ל"י**
 בדאר חוזה. חפש בכל יום את תחית המזל של דיפלומט!

דיפלומט

קשקשת

הפעל את דמיונך וגסה למצוא כר תרת מתאימה לציור שלמטה, שתס' ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". התג דרות הקולעות ביותר תפורסמת.

קשקשת 1922

- תרשים התנועות של יואן קרויף על המגרש, בשעת מישחק כדורגל.
- חלונות בית-הטלוויזיה, אחרי התוכנית "ניקוי ראש".
- חנה איתן, הוד השרון מערכת העיכול שלי בומן עור.
- נת התירס בקיבוץ.
- אילה חמודשוויקי, קיבוץ נתיב הל"ה.
- ציור נדיר של פיקאסו אשר התגלה בימים אלה.
- ישראל קמחי, אור יהודה ניסיונו הכושל של עכביש שיר כור לטוות לעצמו קורים.
- ברוך מוצא, טבריה ביתה של "אלמנה שחורה" נימ' פומנית.
- גר גיסי, רמת-גן

במסיבת קבלת-הפנים לניכסון, בדרך-כלל הוא עובד עניבות בצורה רשלנית ועקומה. לדעתי חייב ראש הטכס להעיר לראש-הממשלה שחלפו כבר ימי הפלמ"ח, ויש למנות מישהו שידאג שראש-הממשלה שלנו יראה גם כמו ראש-הממשלה.

יצחק כהן, חיית, תל-אביב

של 3000 ל"י. לפי תקנות מס-הרכוש החדשות אצטרך לשלם על מכונית זו, בגלל גופו המנוע שלה, יותר מיסים ממי שקנה מכונית ב-50 אלף ל"י, שנפח ה' מנוע שלה הוא רק מחצית מזה של מכונית. זוהי דוגמה לכך שהממשלה ה' "סוציאליסטית" מטילה מיס-רכוש על מיעוטי-היכולת, ומשחררת את העשירים והמתעשרים מלשלם את מה שמגיע מהם.

יעקב עשת, תל-אביב

משכנתא כפה

ידוע לכל מי שנוקק לשירותים של רופאי ומרפאי-השיניים, שזוהי משימה כספית כבדה מאוד. כל רופא ומרפא לוקח כאוות-נפשו, ואורחים נכנסים לחובות של שנים עבור טיפול בשיניים. אני שומעת סיפורים מסמרי-שער בנושא זה. עבור ביקור לוקחים 200 ל"י ויותר, ועבור טיפולים מסויימים אלפי לירות. נפוצה האמרה בקרב אנשים האומרים: "יש לי משכנתא כפה."

מתי כבר תחדל ההשתוללות המסורפת הזו של אנגרי מחסני-הכסף? מתי יבינו האחראים שלנו שטיפול בשיניים דרוש לכל אחד, עשיר כעני, ויש לדאוג לכך שאנשים לא יתמוטטו בגלל בעייה זו! ציפורה גולדני, תל-אביב

פעילות אוהדת

או עויינת

אמצעי התיקשורת, בייחוד אלה של שידורי-ישראל, נוהגים לכנות לאחרונה את פעילות אירגוני הטרור הפלסטינים בשם הקיצור פח"ע, שפירושו "פעילות חבלנית עויינת". אני מבין שכינוי זה בא להבדיל את פעילות הטרור הפלסטיני ה"עוייני" מפעילות חבלנית אוהדת, שראייה ה' התכונה שלה הם פח"א. אבל בגלל מיבטאם של הקריינים, שאינם מבדילים בהיגוי בין ע"ן לא"לף, אין ציבור המאזינים יכול להבדיל אם הם מתכוונים לפח"ע או לפח"א.

הייתי מבקש מכם להתריע על כך, למען יידע העם בישראל מתי הפעילות החבלנית היא אוהדת ומתי היא עויינת. יגאל שלם, רמת-גן

העניבות של

יצחק רבין

מאז נבחר יצחק רבין כראש-הממשלה, נראה שהוא טרוד בבעיות המדינה עד כדי-כך שנדמה לי כי הוא מזניח את לבושו. שמתי לב שבזמן האחרון, בהרפת פעות פומביות ובקבלות-פנים, לבוש ראש-הממשלה שלנו בצורה מרושלת, שאינה הולמת את מעמדו כראש-הממשלה.

ראיתי אותו בטלוויזיה מקבל אורח חשוב, כשהוא לבוש בחולצה קצרה עם צווארון פתוח, בלי חליפה. זה אולי נוח במזג-האוויר שלנו, אבל אינו תואם את כללי-הטכס הבינלאומיים.

בציולמים שהיו מכנס האינטרנציונאל הסוציאליסטי בלונדון, נראה רבין לבוש בחליפה קייצית קלה, שאפילו מי שאינו בעל-מיקצוץ היה מבחין שהיא אינה תפר רה טוב, ואינה מונחת עליו כראוי. גם כשרבין מקפיד ללבוש חליפה, כמו

"העולם הזה" שבוטון החדשות הישראליות. המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עולמפרס, "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור. הפצה: גר בע"מ. גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ק/כא ירי.

השבוע שעבר היה אחד השבועות המתסכלים ביותר בתולדות עיתון זה. הוא היה כזה מפני שהגיליון הקודם של העולם הזה (1923) לא נראה כלל, בעת שראה אור, כפי שתיכננו שיראה.

אף גיליון של העולם הזה אינו משקף נאמנה את עבודת המערכת. בניגוד לעיתונות החדשות היומית, הניזונה בעיקר מזרימת אינפורמציה שוטפת בצינורות השיגורתיים, מבוסס שבועון החדשות, כדוגמת העולם הזה, במידה רבה על תכנון ויוזמה מערכתיים. עבודת המערכת עבורנו אינה מתבטאת לכן רק בכיסוי המאורעות השוטפים או בטיפול עיתונאי בנושאים אקטואליים. הרבה זמן, מחשבה ומאמצים מקדישים חברי המערכת לחיפוש ובדיקה עניינים שונים הנמצאים בלוח התיכנון המערכתי. לא תמיד נושא עמל זה פרי המשתקף מעל עמודי העיתון.

התרגלנו כבר למציאות זו, לפיה כל גיליון של העולם הזה הוא מעין קצה קרחון הבולט מעל פני המים, כשגופו העיקרי, בו מושקע החלק הארי של עבודת המערכת, אינו מגיע לידיעת הקוראים. הרבה נושאים שבבדיקתם ובחקירתם הושקעו שעות עבודה רבות, אינם הופכים לידיעות או כתבות, אם משום שבבדיקה מסתבר שסיפור כלשהו הוא שונה במציאות מכפי שחשבנו תחילה, ואם מפני שלא תמיד ניתן למצוא הוכחות מבוססות שיאמתו סיפורים הנראים אמניים לכאורה.

רק לעיתים נדירות קורה, שכתבה אשר עברה את כל המיכשולים מרגע הגייתה ועד לסידורה בדפוס, תוצא מהעיתון ולא תתפרסם. והנה, בשבוע שעבר חזרה אותה תופעה נזירה על עצמה פעמיים. שתי כתבות, שעמדו להיות סיפורי-שער בגיליון הקודם וששתיהן היו פרי תכנון מוקדם של המערכת, לא התפרסמו אחרי שהיו כבר מוכנות ומסודרות בדפוס.

אחת מכתבות אלה, שהכילה גילויים סנסציוניים בפרשה אקטואלית ושפירסומה היה ללא ספק מכה הדים גם מחוץ לגבולות הארץ, נפסלה לפירסום ברגע האחרון על-ידי הצנזורה. עוד לא הספקנו להסתגל לצורך של החלפת השער הקדמי, שעסק בכתבה זו ושהיה כבר מוכן, ובשורת איוב חדשה, שנענה לכתבת השער האחורי, הגיעה למשרדי המערכת. גם הפעם היה מדובר בסיפור סנסציוני בלעדי, שפירסומו המלא נמנע מאיתנו בתוקף צורמניעה מישפטי יוצא-דופן ומזור ביותר שהוצא על-ידי השופט המחוזי התל-אביבי הלמוט לובנברג (ראה כתבה בגיליון זה).

כך קרה שערב הוצאת הגיליון לאור, נאלצנו להחליף ברגע האחרון את שני העשרים, להוציא ולשנות בעיתון שתי כתבות מרכזיות, שעמדו להוות את חוט-השידור שלו. גיליון העולם הזה שהחזקת בידך בשבוע שעבר נראה לכן שונה לחלוטין מהגיליון שהתכוונו להגיש לך לקריאה.

עבור עיתונאי — שכל סיפור שהוא מטפל בו הוא כאש האוכלת בקירבו ושרק עם פירסומה-הולדתו הוא יכול למצוא את המנוחה בנפשו שתאפשר לו להתחיל לעסוק בסערה על פחותה בנושא אחר — זהו אחד המצבים המתסכלים ביותר. אני יכול רק להתפלל שמצבים מעין אלה בהם עמדנו בשבוע שעבר, לא יחזרו על עצמם ושהתיסכולים יופיעו בעתיד אחד אחד, ולא בזוגות.

תמונה

מכתבים

מילחמת

הקיום

שוב התלבשה הממשלה על השכירים כדי לסחוט מהם את שארית המיץ שעוד נותרה בהם. הטלת מילוח-חובה על השכירים כדי לעקר את תוספת-היוקר, היא מעשה חמס שאין לעבור עליו בשתיקה. עד מתי יצטרפו הפועלים לממן מהכנסתם העומה את ה"פאשלות" של הממשלה בפרשות כמו בנק א"י בריטניה ונתיבי-1997

מישג צרפתי, אשקלון

...מה שקשה לשאת היא העובדה שכל אדם החי מיגיע-כפיו בישראל אינו גומר לעולם את מילחמת הקיום שלו. אפילו ה' חרוץ שבעובדים אינו יכול להגיע למעמד בו הוא יכול לומר לומר שהוא מבוסס ופטור מדאגות-הקיים היומיומיות. ב. אסף, ירושלים

הודעת הממשלה, כי במאמץ הכללי ב' מיסגרת "תוכנית הריסון" היא עושה צימ' צומים גם בתקציב המדינה, אינה אלא בדיחה גרועה ולעג לרש. אם היתה הממ' שלה רוצה באמת לקצץ מתקציבה, ניתן היה לקצץ מיליארדים נוספים מבלי להטיל את המעמסה שוב על האורח הקטן.

אני בטוח שאם היו מבטלים את המישרדים המיותרים של כל השרים-ללא-תיקום, שרק מנפחים את תקציב הממשלה — אפשר היה לחסוך את כל הכסף שהממ' שלה רוצה עכשיו לגבות ממשלמי-המיסים.

מאיר אזולאי, תל-אביב

שוב מטילה הממשלה את כל המעמסה על מיעוטי-היכולת. דוגמה לכך יכול לשמש מס'רכוש החדש שהוטל על מכור ניות. גובה המס נקבע לפי קיבולת ה' מנוע, ולא לפי מחיר המכונית. כך נוצר מצב מגוחך ואבסורדי.

גנתי מכונית לארק משנת 1962 בסכום

רבין והעניבות העקומות איד להתלבש?

הראש בקור

כל הכבוד לממשלת-ישראל החדשה. הממשלה הראשונה במדינת-ישראל שלקחה על עצמה משימה וביצעה אותה על הצד הטוב ביותר.

המשימה:

להביא את האזרח הישראלי למצב של אפאטיה.

השיטה:

(א) הבא את האזרח למצב דפרסיבי.

(ב) הוצא ממיפרשיו את מעט הרוח שנישארה בו עדיין לאחר שיחרורו משירות סדיר או מילואים.

הטאקטיקה:

(א) תקוף את האזרח באיזוריו הרגישים, אך הפתע אותו מכיוון בלתי-צפוי.

(ב) פשוט את עורו עליידי הטלת מיסים מסוגים שגם בחלומותיו השחורים ביותר לא חזה אותם.

(ג) הוסף לו מכה פסיכולוגית — תן לו תוספת-יוקר, והסוך אותו לקאריקטורה אמיתית.

התוצאה:

ממשלת-ישראל הצליחה במשימתה. האזרח הירוק הגיע למסקנה: לדפוק את הראש בקור, מסוכן ולא כדאי — גם ילד קטן יודע שהראש יישבר!

סג"מ קובי, צה"ל

קטן או גדול?

מזה שנים הנני נוסע באוטובוס בקו חולון-תל-אביב.

מדי פעם נתקל באנכי בבעייה אשר היא מנת חלקם של רבים אחרים:

בשעת התשלום לנהג בשטר של 50 ל"י אני נתקל בתשובה של "אין לי עור דף מכסף גדול זה!".

שאלתי היא:

ממתי שטר של 50 ל"י הינו כסף גדול? הרי שמעתי שח"ר גורן אישר לשאת שטר של 100 ל"י בשבת מאחר ואין הוא נחשב כלל לכסף.

רוסנק יהודה, חולון

טעות לעולם צודקת

"כיוון שכך, חשבו על אמצעי-נגד, במידרונות הכנסת ומיזנוניה גם דיברו..." (ידיעות אחרונות, 5.7.74).

הנזק מור, ירושלים

יחד תחת ילד

לקורא ראובן אבירם הקובע במיכתב למערכת (העולם הזה 1922), כי "מוטב רמה מוסרית כזו של שכנינו עם ילדים חיים, מאשר ילדים מתים עם מצפון טהור": סיסמתך — "ילד תחת ילד!" — פירושה המעשי אחד בלבד: רמה מוסרית כזו של שכנינו — עם ילדים מתים.

כלום לא הגיע הזמן לחשוב, כיצד מאחי דים את שני היסודות האחרים — ילדים חיים עם מצפון טהור?

יעקב שביט, קריית-טיבעון

מדינה דימוקראטית?

אני משתחררת משירות סדיר בצה"ל ומתכוננת לצאת לטיול פרטי ברחבי ארצות הברית.

עברתי את ההליכים הידועים כהוצאת דרכון, אישורים ממישרד-הבריאות וכו'. כשלב נוסף ניגשתי לשגרירות ארצות הברית להחתים על דרכוני את הוויזה היניכספת.

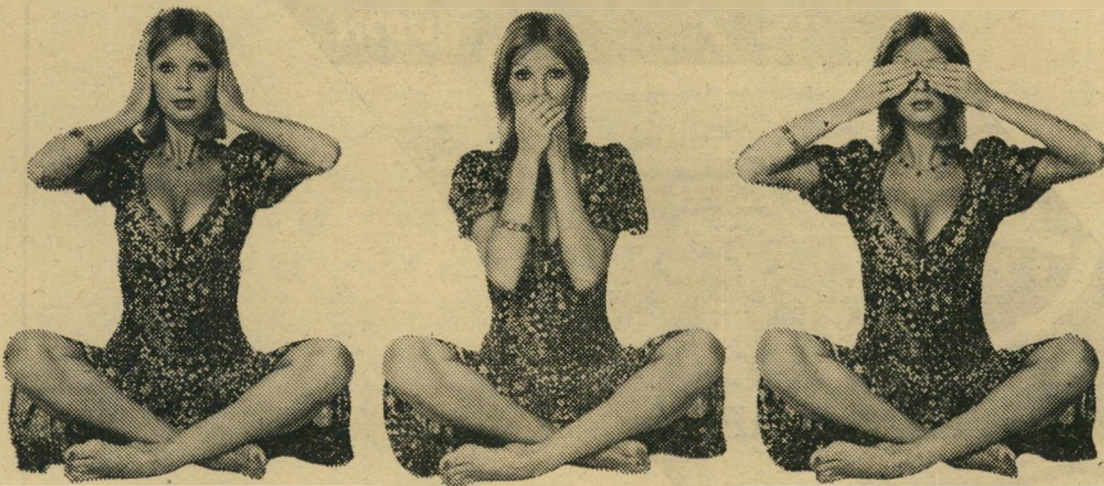
בשגרירות נתקלתי בביטול בקשתי הר מתורץ בחוסר ביטחונה של ארצות-הברית לחזרתני ארצה (היות ומכל הבחינות אני "תלושה" מכיוון שאיני רשומה במקום עבודה מסויים מוגדר או במסד השכלתי).

מכאן יש להסיק שהשילטונות מפעילים עלי כאזרח ממוצע לחץ תהוקתי עקיף שנובע כפי הנראה מהסכסם מיסחורי בין שילטונות המדינה לארצות-הברית — הסכסם המגביל יציאת אזרחים טובים לחו"ל ל-מטרות תמימות כטיול קצר.

ש. מ., חולון

COSI FAN TUTTE ...

(כך עושות כולן ...)

אבל רק Marantz נותנת
אחריות של 3 שנים למערכות
היי פיי סטריאו!

ההישגים של מרנץ כיום, יהיו אולי, בעוד שנה או שניים
הביצועים של יצרנים אחרים...

לצליל הטוב ביותר

marantz.

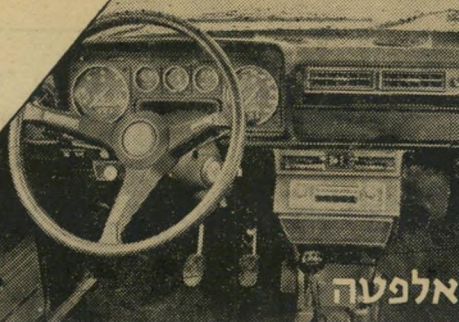
We sound better.

להשיג אצל: בתל-אביב: אולטרה-סטריאו — אבן-גבירול 23; וידיארו — לנקו — ככר המדינה 54; ניו סאונד — הירקון 52; סאונד אלקטרוניקס — בוגרשוב 42; סטריאו-מרקס — אבן-גבירול 188; סטריאו פפפורט — בני-הודה 8 • ירושלים: מקול פע"מ — בן סירה 18; נתיבת — אבן ישראל 2 • חיפה: "גלילים ככתף" — המגנים 54; רדיו זוסמן — מוריה 107; רדיו ריכר — הרצל 25; צלילטון — החלוץ 65 • קרית-מוצקין: פלג • אילת: פיקסלר — אילת 6 • באר-שבע: סטריאו — השרות האלקטרוני — העצמאות 49 • עפולה: כרם • רמת-השרון: סינגל השרון — סוקולוב 60 • רחובות: כלי-אלקטריק — הרצל 187.

ממרטום טכניים: ח.ד. 11025 ת"א

פרסום 101

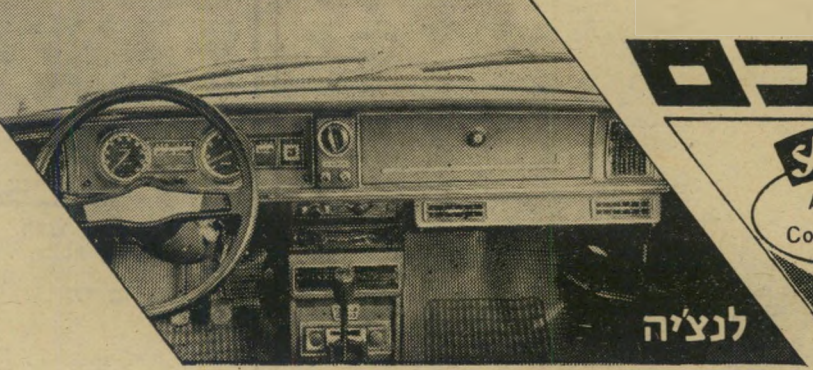
אלפטה

קרייזלר 160, 180, 2000

פונטיאק פיירברד

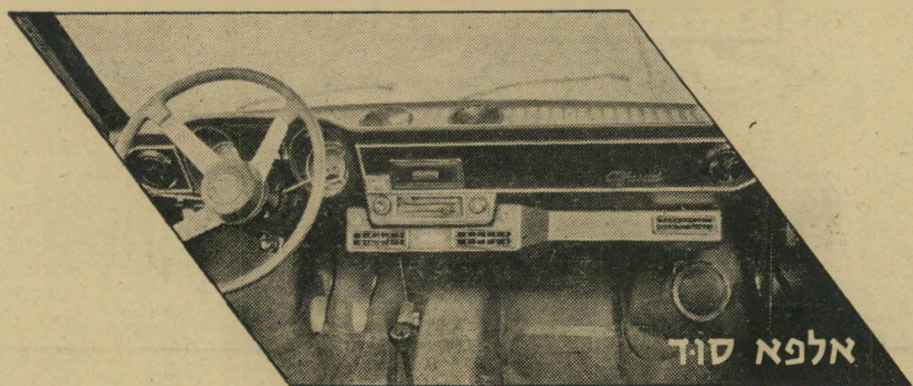
לנצ'יה

למיזוג מושלם במכוניתך סע עם "אלכס אוריגינל"

אלכס

*** מבחר של למעלה מ-50
מזגני 'אלכס אוריגינל'
בהתאם לסוגי המכוניות**

אלפא סוד

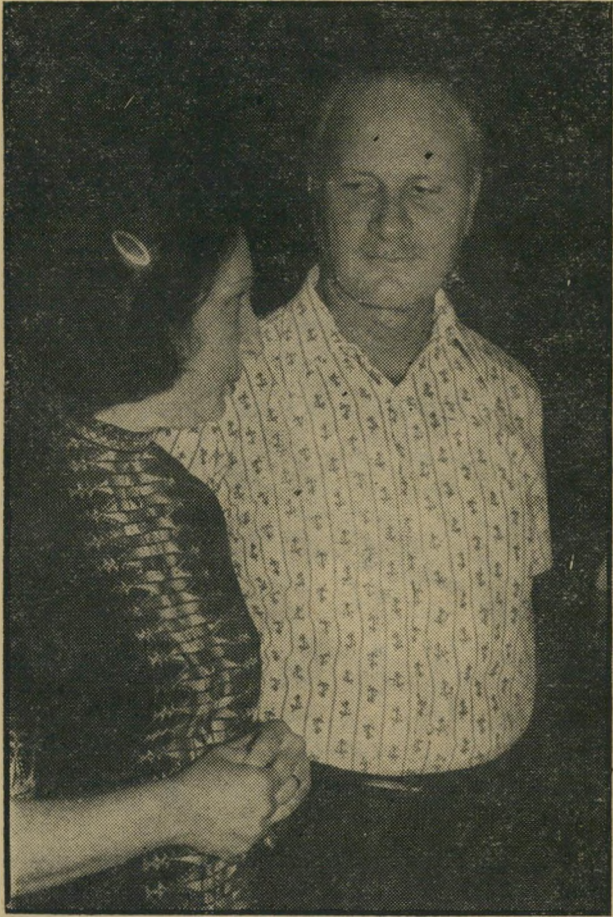
- פתוח, תכנון, ייצור, התקנה ושרות-תחת גג אחד
- "אלכס אוריגינל" הוא המזגן המקורי היחיד למכונית, שעבורה תוכנן ונבנה.
- מתקן אוריגינלי נוסף של חב' אלכס משחרר את המנוע מעומס המזגן בשניות החיוניות של זינוק, עקיפה וכיו"ב.
- רק אחד מכל שלושה מזגני "אלכס אוריגינל" מיועד לך-השניים האחרים הם ליצוא.
- * דגמים נוספים נמצאים בפתוח.

חב' אלכס בע"מ - מוזגנים לרכב
רח' היצירה 18, רמת גן, טל. 723625
באיזור הדרום להשיג אצל: "קירור בני" באר'שבע,
איזור התעשייה, דרך הנגרים, טל. 057-6812

יהושע רבינוביץ ויתר על דירת שרד ומחפש דירת-חדר בירושלים

אנשים

מאיר שמגד הידוע כמי שמקפיד להתלבש בחלי- פות, נראה השבוע בחולצה ספורטיבית. אחת מעובדות מישרו קראה: "תראו, הוא התחפש!"

יהו ("שייקה") לויט. לויט לקח על עצמו את המשימה לגלות, לאן נעלם תיק בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, בו נמצאה בקשה דחופה להיתר-נישואין לבחורה בת 16, אשר נמצאה בחודשי הריונה האחרונים. משך שבועיים הפך לויט את כל בית-המישפט על פיו, כיוון שחשש כי הבעל המיועד יתחרט, ולא ישא את הנערה לאישה. לבסוף גילה את התיק בסלי-האשפה שבלישכת השופט שדן בתיק, יחד עם עוד תיקים אחרים.

כתב הארץ בארצות-סקנדינביה אליהו ("בוני") זרבי, גילה סימנים טובים ביותר על ההפשרה ביחסים בין ישראל לסין. משך שנתיים ביקש זהבי מהשגרירות הסינית בשבדיה להעביר לו את הביו-לטין הרישמי שלהם ונענה בסירוב. רק בימים האחרונים החל מקבל אותו מדייבורק, כשהסינים מוותרים על דמי-המינוי והוצאות-המישלוח.

עיתונאי ישראלי אחר היושב בסקנדינביה הוא הצלם עלי כהן. כהן, אשר הגיע השבוע לארץ, לחופשה. סיפר כי הוא קולט את קול ישראל במקלט-הרדיו שלו בקופנהאגן, וכי בעת שידורי הגביע העולמי, הוא היה צופה בשידורים הישיריים של הטלוויזיה. ובאותה עת מאזין להסבריו של נחמיה בן-אברהם ברדיו.

פסוק השבוע

• ארץ (מילי). עזר ויצמן: "פעם היו בצה"ל אריות היום יש רק גורים."

"הוא חבר-הכנסת הבידאי מוח"מד אבורכי, והשני זה אני".

מגיפת גניבת המכוניות מאנשי-מישטרה, נמשכת. לאחר שלפני מיספר שבועות נגנבה מכוניתו של המפקח-הכללי שאול רוזוליו, נגנבה ביום השישי האחרון מכוניתו של ברוך לשם, עוזרו של שרי-המישטרה שלמה הלל. כש-החלונן על כך לשם, נאמר לו במישטרה: "עוד מעט נצטרך לפתוח מחלקה מיוחדת לטיפול בגניבות מאנשי-מישטרה".

בכנס פעילי חר, לדיון על הבעיה הפלסטינית, סיפר המיוזרן יוסי אמית, המרצה בחזון הנגב, כי "הנכד המפורסם ביותר במדינה", בן קיבוץ רביבים שאול רחבי, הכין עבודת-מחקר על הממשלה הר-פלסטינית שקמה בעזה בשלהי מלחמת-העצמאות. הוסיף אמית: "הסבתא שלו, גולדה מאיר, אפילו לא יודעת שקיים עם פלסטיני". קרא מפיק-הסרטים אלכס מסים: "ספר לסבתא".

מה יקרה לבית-השרד של ראש-הממשלה, אם יצחק רבין יעבור לבית-השרד של אבא אבן, מאחר שיגאל אלון רוצה להישאר בבית-השרד שלו בעיר העתיקה? הבדיחה הנפוצה היום בירושלים: הבית יעבור לידי הנרי קיסנינג'ר, מאחר שממילא, הוא הקובע את מדיניות ישראל.

במשימה בלשית היה מעורב השבוע עורך-הדיון ישעיהו

תחת המכונית הישנה של ראש-הממשלה, אשר נישאה בינתיים בידי ראש-הממשלה הקודמת גולדה מאיר. לעומת מתנה זו, יותר שרי-הביטחון, שמעון פרס, על המכונית השנייה בה ישבו שומרי-הראש, שהיתה מלווה תמיד את שרי-הביטחון הקודם.

המגעים שנערכו השבוע בתוך המפד"ל ביחס להצטרפות מיפלגה זו לקואליציה, נערכו לעיתים בבתי-קפה, בהם נוהגים ראשי המפד"ל לשבת. כדי שלא יבינו שאר יושבי הקפה במי מדובר, נוצרו כינויי-צופן לראשי המפד"ל, כדי שלא יהיה צורך לנקוב בשמם. שרי-הפנים לשעבר, יוסף בורג, כונה: "הי-קארדינאל שטוף-הזימה", זרח ורהפטיג כונה "נזיר ישועי", ואילו יצחק רפאל זכה בכינוי הסתמי "הגבוה".

שר-האוצר, יהושע רבינוביץ, החליט כי מטעמי חיסכון אינו מוכן להתגורר בבית-מלון, בלילות אותם הוא מבלה בירושלים. נהגו הטיע אותו לראות מיספר דירות ממשלתיות פנויות בעיר, כדי שיבחר באיזו מהן הוא רוצה להתגורר. רק אחרי שסקרו למעלה מעשר דירות, אשר את כולן פסל רבינוביץ, התפרץ השר ואמר לנהגו: "תפסיק כבר לסחוב אותי לארמונות. מה שאני רוצה זה דירת-חדר פשוטה".

כאשר דנה השבוע ועדת החוקה-חוקרי-מישפט של הכנסת בחוק אותו מגיש שרי-המישטרה טימהדותות, חיים צרוק, של-פיו יוכלו שרים להתפטר מחבי-רותם בכנסת, ולחזור אליה עם התפטרותם מהממשלה, הסביר צדוק כי לכל שר יהיה חליף,

אסתר הצילו הירושלמית הידועה פחות בשמה הי-אמיתית, אסתר מילוא, טיילה ברוחב יחד עם בנה משה בן ה-17, הלומד בפנימיה הצבאית. אחד מפרחמי ירושלים שרק לעברה, קרא קריאות-חיזור מגוונות. בנה של אסתר התנפל עליו בחרי-אף, והשתיק אותו במכות נאמנות.

ליור הקואליציה, משה ורטמן, ברור בהחלט כי הר-מפד"ל תיכנס לקואליציה. ורטי-מן, העורך בחודש הבא את חתונת בתו דינה, שלח הזמרי-נות, בין היתר, לאנשי המפד"ל. כאשר פגש את ח"כ זבילון המר, שאל אותו ורטמן אם הוא קיבל כבר את ההזמנה. כשנענה בחיוב, אמר ורטמן להמר: "אתה כבר תגיע לחתונתנו שלנו עם מכונית גדולה ונהג, כיאה לשר".

מנהל שמורות הטבע, אברהם יוסף, איש ארץ-ישראל השלמה וח"כ מטעם הליכוד, סובל משיעמום בלתי-נסבל בכנסת. אחד מידידיו נתן לו עצה איך להעביר את הזמן: "תסתכל בכל אחד מ'חברי הכנסת לחוד', אמר לו, 'ותאר לך לאיזו חיה בטבע הוא דומה'".

יופה עצמו טען השבוע, כי יש שני חברי-כנסת שאינם יודעים מה הם עושים שם. בבית, "האחד", אמר יוסף,

אוחו ח"כ שייכנס במקומו, שיסע את דבריו ח"כ יוסי שריי, ואמר: "אם החליף יהיה חבר-כנסת מעדות המיוזרה נוכל לקרוא לו החליף מבגדאד".

באותה ישיבה הרצתה ח"כ אסתר הרליץ, מי-שהייתה שגרירת ישראל בנורבג'יה, על דרכי הפעלת חוק דומה לזה בארצות-סקנדינביה. יוסי שריד וח"כ מנחם הכהן, אשר השתעממו מהרצאתה של הרליץ, הכינו "פטיציה" שמח-תה כנגד הפצת טיפוח-תועבה סקנדינבית בכנסת. על-ידי ח"כ הרליץ, המיסקר היה מנומק היטב והישווה את הרצאתה של הרליץ לחומר פורנוגרפי. כל חברי הוועדה שקיבלו את המיסקר, חיכו כשקראו את תוכנו, וחתמו עליו. לבסוף הגיע אל שרי-החינוך, אהרון ירליץ, אשר התרגז וקרע אותו לגורים.

מתנה יוצאת-דופן קיבל השבוע ראש-הממשלה ושר-התיקשורת יצחק רבין: מכור-נית דודג' חדישה ומסוארת,

גירדא רוזו

מי שהיה עוזר מזכ"ל-ההסתדרות יצחק בן-אהרון, עומד בפני שתי משימות חשובות. הוא עומד לשאת ולצאת בשליחות לגרמניה.

תמרורים

נולד. לעיתונאי ישיקה ("שיקה")
בן-פורת ולרעייתו, מי שהיתה דוגמנית

אימה ושיקה בן-פורת
בן ראשון

הצמרת של ישראל אלמה, בן בשם
אריאל. לשניים בת בכורה, איילה.

זכתה. בהגרת הוועד למען החייל,
בדירה בת ארבעה חדרים, מזכירות קיבוץ
דורות שבנגב.

קיבל. שווייץ יקר, במקום השעון
שנלקח ממנו בשבי הסורי, אישה-שריון
סרן אמנון שרון. את השעון נתנו לו
במתנה חבריו מיחידתו, לאחר שהוא גילה
להם כי מאז שהסורים לקחו ממנו את
השעון אין לו אחר.

נבחר. כיו"ר התאחדות עולי ברית
המועצות הסופר יצחק מרס (40). לאחר
שהתמודד על התפקיד עם גרישה פייגין
והביס אותו. פייגין נבחר רק לסגנו של
מרס. תפקיד יו"ר התאחדות אויש לאחר
שנה שלא היה מי שישא בו. לאחר התפטר
רותו של יונה כסה.

מונה. כיו"ר מועצת המנהלים של
החברה לשיקום העיר העתיקה, מי שהיה
אחד מחברי ועדת חורב. עו"ד ארווין
שימרון. המינוי נעשה עלידי ראש
הממשלה ושר-התיק שורת יצחק רבין,
בעקבות המלצת שרי-המישפטים והדתות
היים צדוק.

מונה. לעמוד בראש צוות-המומחים
לבדיקת כרטיסי מפעל הפייס, פרופסור
יוסף גיליס, פרופסור למתמטיקה במכון
וייצמן ברחובות. גיליס מונה עלידי יו"ר
הדירקטוריון של מפעל הפייס יצחק
אירן, והסכים לקבל את המינוי רק בתנאי
שהוא עצמו יחליט על הרכב חברי-הצוות
האחרים.

מונה. לתפקיד המפקח-ארצי של
התעבורה במישך-התחבורה יעקב מלכא
(33), הידוע כמומחה לבעיות-התחבורה
של עיר-מולדתו, טבריה. מלכא בן ה-33
הוא בוגר זאוניברסיטה העברית במדעי-
המדע.

נבחר. כיו"ר המרכז הישראלי לניהול,
רב-אלוף (מיל.) מרדכי ("מוטקה") מקלף,
מי שהיה הרמטכ"ל השלישי של צה"ל,
מנכ"ל המועצה לשיווק פרייהדר וכיום
מנכ"ל כימיקלים לישראל.

נפטר. בגיל 83, מי שהיה נשיא-בית
המישפטים-העליון של ארה"ב השופט ארל
וורן, אשר נודע בעיקר בהגנתו על זכויות
האזרח. וורן נודע בזכות אימתו: "אדם,
בין שהוא קומוניסט, פאשיסט או חבר
הקו-קלוקס-קלאן, זכאי להגנה על זכויותיו
באולם בית-המישפט." וורן היה מושל
קליפורניה, ואחר-כך מועמד הרפובליקנים
למישרת סגן הנשיא.

נפטר. בגיל 79, מייסד הגימנסיה
הריאלית בראשון-לציון, אליעזר קררי.
קררי היה ממייסדי הפועל הצעיר, ממייסדי
הגימנסיה העברית בביאליסטוק ומייסדי
קבוצת שילר.

**TIME
100**
עדינה לכל האורך
אחת היצירות
המעולות של דובק

GLADIA L. L. GUTTAI

יוסי הכיפורים 1973 - בוטל רישמית

על-פי החלטת ממשלת ישראל

לדרישה הפסולה, שאישים האחראיים למישגים ולמחדלים ישאו באחריות אישית על כך. הדיעה הכללית בכנסת היא שגישה זו פוגעת בביטחון המדינה, מערערת את תקינות המשק, ופוגעת בקואליציה ובאופוזיציה כאחת. על רקע זה נתקיימו מגעים בלתי-רשמיים בין סיעות הקואליציה והאופוזיציה. אין ספק שהחלטת הממשלה לבטל את יוסי הכיפורים 1973 תתקבל בהסכמה כללית, מקייראל-קיר. הוויכוח על הודעת הממשלה יצטמצם, על כן, בענייני כתיב ודיקודק, ויש לצפות להחלטה פה-אחד של הכנסת לרשום לפני הודעה זו. המשמעות המעשית של החלטה זו היא, שמעטת יחזור המצב שהיה קיים לפני יוסי הכיפורים, כלומר - שר, מפקד, פקיד ופוליטיקאי לא יהיה עוד אחראי לשגגותיו, מחלוליו, מעשיו ושחיתותיו. עד כאן.

מזכיר הממשלה מודיע: "הבוקר התכנסה הממשלה לשיבה שלא-מן-המניין. בישיבה זו הציע ראש הממשלה לבטל את יוסי הכיפורים 1973. ההצעה לא נתקלה בכל התנגדות. איש מן השרים לא ביקש את רשות-הדיבור. "לפיכך הוחלט, על דעת הממשלה כולה, שיוסי הכיפורים 1973 לא היה. "ביצוע החלטה הוטל על כל משרדי-הממשלה, ועל השרים-ללא-תיקים. "ראשי-הממשלה ימסור הודעה על כך בכנסת." סופרנו הפרלמנטרי מוסיף: הודעת הממשלה על ביטול יוסי הכיפורים 1973 לא נתקבלה על-ידי הסיעות בכנסת באפתעה מיוחדת. זה-מכבר נתגבשה אצל רבים מחברי-הכנסת הדיעה שדרושה החלטה כזאת, כדי לשים קץ לאנדרלמוסיה שהשתררה במערכות המינהל והשילטון. הכוונה היא

חייל מוביל פצועה במעלות

קולית. "לא הושם לב לדיווחם (של האנשים במקום) אשר לא היה לרלוונטי לגבי שר-הביטחון. "שר-הביטחון הציע מלכתחילה פריצה לבניין. וכן הלאה. באיזו זכות צינורה הממשלה קטעים אדזה? באיזו הוצפה היא ניסתה להעלים עובדות, כאלה מן הציבור? איזו שיקוף הדרוך אותה, מידבר השיקוף האינטרסנטי?

אן מתחיל שלב ג' של הטישטוש - הדיון בכנסת. מסופקני אם ראתה כנסת ישראל הרבה דיונים נלווים כמו "דיון" זה.

הדיון הונח על שולחן המליאה כמה דקות לפני המועד שנקבע לדיון. רק אחרי שכמה ח"כים עוררו סקנדל, נדחתה הישיבה לשעה קלה - זמן שהספיק בקושי לקריאת 50 העמודים של הדו"ח המצונזר, ובוודאי לא לניתוח ולשקילת הדברים.

הדיון הוכיח שגם זמן זה היה מיותר. כי כמעט כל הח"כים בירברו על דברים של מה בכך - מבלי לגנוע אף במילה אחת בנושא המרכזי שהיה צריך לעמוד לנגד עיני בית-הנבחרים: אחריותה של ממשלת-ישראל ל- מאורעות.

מעולם לא הצטרפתי על העדרי מן הכנסת השמינית כמו באותו יום. אילו הייתי שם, לא הייתי יושב בשקט. בנימוס מנומנם, כאשר משה דיין עלה על הדוכן כדי להשלים את מלאכת-הרמייה. כי אכן זה מה שקרה: אחרי שזכה לחיי פוי במסקנות הוועדה, בממשלה ובדבריהם של מרבית הנאומים בכנסת, היתה לו החוצה פה העיניאית לעלות על הדוכן והכפוך את עצמו מנאשם למאשים.

יש כמו משה דיין אינו מצטדק, גם כשזה נוגע לדם ילדים. הוא יודע שההתקפה היא ההגנה הטובה ביותר. הוא התקף.

חישוק הפוקר

ההסתערות. היא הומצאה בישיבת הממשלה - ולא ברור אם דיין היה קשור בהמצאה זו. לעומת זאת הודיעו הפיראיון בפירוש, בעלי פה, בשעה 12.25, שהם ישחררו את כל הילדים, אם יביא השגריר הצרפתי את מילת-הצופן המאשרת שהתמלאו תנאיהם. זוהי תמונה ברורה לגמרי. אילו קיבלה הממשלה בבוקר את המיכתבים, שהכילו את התנאים החד-מש- מעיים, היא יכלה להחליט אם לקבלם או לדחותם. במיקרה הראשון, יכלה לנקוט בצעדים הדרושים לבני צוע העיסקה (ריכוז האסירים שהוחלט לשחררם, הבאתם ללוד, הכנת מטוס להטסתם, והטסתם לדמשק). לדברי הוועדה, אפשר היה להספיק לבצע את הדברים עוד בצהריים. עדידי גניזת המידע החיוני, העיזמתו מעוני הממשלה ומניעת הצעדים שהיו לרושים, יצר דיין מצב שלא הותיר עוד לממשלה כל אפי שרות זולת אחת: לאשר את ההומור הנורא שהוא החליט עליו עוד בבוקר. כך נחרץ גוי רלם שי הילדים.

ל זה נובע בבירור מדו"ח הוועדה. אולם מכאן והלאה החלה מלאכת הטישטוש. הוועדה עצמה נמנעה מלהסיק את המסקנה הנובעת ממימצאיה. היא פטרה את עצמה מלקבוע אחריות או אשמה.

כמו ועדת-אגנטט לפניו, היא פשוט ערי קת מתפקידה העיקרי. היא השתמשה מן החובה הפוליטי-עממה לזהות אישי-ממשלה כן אחראיים לאסון.

נדמה כאילו רובצת קללה על ועדות-חקירה בישרי ראל. מארה זו נובעת כלל האופי המיסודי של חברי הוועדות. איש כמו משה אונא, שהיה כל חייו משרת נאמן של השלטון, גם בעניינים הבזויים ביותר (למשל: חוק לשון הרע, הזכור לדיראון), פשוט אינו יכול להעלות על דעתו להצביע באצבע חשופה על מישהו מבעלי השררה ולומר: יש לך חלק בשפיכת הדם הזה. הוא הוביש כיפה, אך אין הוא יורישו שדי אדיהו הנביא.

כך הגיע הדו"ח לממשלה - מימצאים ברורים, אך בלא המסקנה הנוקבת המתבקשת מהם.

כאן התחיל שלב ב' של מלאכת הטישטוש. ממשלת יצחק רבין תלוייה עדיין בחסדי משה דיין. הוא יכול להפילה. אין לרבין כל חשק להרגיז את הואב שתום-העין, השוחר לטרף. האינטרס הפוליטי הגס הונח על כך אחת של המאננים, הצו המוסרי של גילוי האמת הונח על הכף השנייה. האינטרס ניצח.

תחילה עוכב הדו"ח במשך שבועות ארוכים, ללא שום סיבה סבירה. הממשלה התפתלה והתלבטה. לבסוף הונח על שולחן הכנסת - כשקטעים מהותיים נמחקו ממנו "מטעמי ביטחון". איזו קמפיקו נמחקו עדידי הממשלה? כולם מתייחסים לנושא אחד, בלתי-ביטחוני ני בחקלם: חלקו של משה דיין באחריות. הנה כמה מן הקטעים שנמחקו, לדוגמה: "מר דיין היה משוכנע שהדרך העדיפה לטיפול בבעייה היא פעולה צבאית של פריצה... בגישה זו נשאר עקבי עד הסוף." "לא זו בלבד שלמיכתבי המחבלים לא ניתנה כל השומת-לב במעלות, אלא הם אף לא הועברו לעיונה של הממשלה, שלא ידעה על קיומם, ועל כן לא יכלו לשמש גורם בשרי

ב מעלות בוצעו מעשה-הזוועה ומעשה-הפקרות. מעשה-הזוועה בוצע על-ידי הפיראיון. אין צורך להוסיף מילה על דברי הגינוי והסלידה שכבר נאמרו על-י המוסף - גורע.

מעשה-ההפקרות בוצע עדידי שר-הביטחון דאן, משה דיין.

חומרת אשמתו של משה דיין בפרשת מעלות, היתה ברורה כבר בסופו של אותו יום. פירטנו אותה בעיתון זה כבר למחרתו. כל מה שנחקר ונקבע מאז, מהווה אי שור לכתב-אישום זה.

בצורה פשוטה וברוטאלית, יש להגדיר אשמה זו כך: ערב מעלות, לא היה דיין אלא פוליטיקאי שעולמו חרב עליו. הכאריזמה המפורסמת נעלמה בגיהנום של יוסי הכיפורים. בציבור ובמימסד התגבשה ההחלטה הסר פית לסלקו.

בבואר למעלות, בשעה 7.00 בבוקר, ידע דיין שזוהי ההזדמנות האחרונה שלו להחזיר לעצמו את הערצת המוניים, ואולי אף את מקומו בשלטון. זה היה סיכוי אחרון - והוא היה מוכן לשלם עבורו מחיר גבוה. הוא דמה לשחקן-פוקר מיואש שהגיע לסוף הדרך, והזורק לקופת-המישחק את האסימון האחרון, את תפקיד האסימון מילדו הילדים של מעלות.

כדי לאפשר לעצמו להמשיך בהימור נורא זה עד הסוף, הפעיל דיין את כל השיטות שציננו אותו לכל אורך דרכו ב-21 השנים האחרונות. הוא רימה את הממשלה, העלים ממנה את המידע החיוני, התעלם מהחלטותיה, וניר צל את תמימתה (ואת פחדנותה) כדי להכריח אותה אחרי הצהריים לאשר את הקו שהוא נקט בו משעות הבוקר המוקדמות.

ההימור נכשף, והילדים שילמו את המחיר. כך נגמר פרק אחד, והתחיל הפרק השני: הסקת המסקנות.

פרק זה נתיים השבוע - בצורה בזוויה ומבישה.

ת חידה מונתה ועדת-החקירה של חורב-אונא-שימרון. הוועדה עשתה עבודה נאמנה. היא בדקה את העובדות וסיכמה אותן. מי שקורא את הדו"ח בעיון, מוצא בו את כל פרטי-האישום של משה דיין. הוועדה קבעה שהפיראיון פירט את תנאיהם לשיח רור הילדים בצורה חד-משמעית, במיכתבים שמסרו ב- שעה 5.30 בבוקר בידי שני בני-הערובה ששיחררו. מיכתבים אלה הגיעו מייד לידי הקצינים במקום. כשהיר פיע דיין נמקום, בשעה 7.00, נמסר לו על קבלת המיכתבים. לדברי הוועדה, לא ביקש דיין לקרוא את המיכתבים, ופשוט התעלם מקיומם. הוא "לא ייחס להם ערך." למה לא ייחס? מפני שהיה מנזו וגמור עימו, למן הרגע הראשון, לא לעשות דבר לשיחרור הילדים בדרך של משא-ומתן, אלא לנצח עדי מיבצע-שיחרור צבאי.

בשיחה טלפונית עם גולדה מאיר ב-7.30 לא הזכיר דיין את המיכתבים ואת התנאים המפורשים שפורטו בהם. הוא הבטיח לבוא לישיבת-הממשלה ב-9.00, אך לא עשה כן. תחת זאת שלח לישיבת הממשלה את ראש לישכתו של הרמטכ"ל, סא"ל אבנר שלו, שלא הביא עימו את המיכתבים. הוא מסר תמונה מעורפלת על תנאי הפיראיון.

כתוצאה מכך התחילו בממשלה - בישיבה זו - בשעה 9.45 בבוקר - לדבר על "הטסת הילדים" לארץ ערבית - ולשלוט אותה. זוהי הפעם הראשונה שהוד כרה אפשרות זו, שנוצלה לאחר-מכן כאליבי לפעולת

היתה זאת מדאכת-מחשבת של המעיה והסוואה.

הנושא האמיתי, התובע הבהרה ומסקנה, הוא: האם רימה משה דיין את הממשלה, וכפה עליה החלטה שהיא לא רצתה בו? אך דיין התעלם מכך, והעביר את הוויי כוח לנושא אחר: האם מותר היה להיענות לדרישות המחבלים?

צריך להיות ברור שזהו נושא שונה לגמרי. יכולות להיות עליו דעות לכאן ולכאן. לדעתי, רק פסיכופאט יכול לקבוע, באופן פסקני, שבשום פנים ואופן אין לעשות עסקה עם רוצחים המחזיקים בבני-ערובה. ולראייה: אפילו בממשלת גולדה מאיר לא היה כמעט אף שר אחד שדגל בדיעה קיצונית זו. יש לעשות את הכל כדי למנוע מצב שבו יכולים

לפייסו. הוא נאם נאום מחוכם בכנסת, וזה שודר בהר-הבה בטלוויזיה. בלא מענה. המאזין התמים, שלא ידע במה מדובר, נפל בפח והצדיק את דיין. אליהו הנביא היה אומר על כך: הרצחת, גם ירשת?

גם הילדים ממשך לזעוק מן האדמה. אולם ה-תיק נסגר.

האחריות האישית למחדל מעלות לא נקבעה. האשמה האישית לא בוררה. שוב נשאר מחדל גורא כאילו מרחף באוויר, ללא בעלים. **יום הכיפורים 1973 כאילו לא היה ולא נברא.**

טרוריסטים להכתיב תנאים. אבל יש מצבים שבהם תור בעת ההגינות האנושית הפשוטה להציל חיים. אך לא זהו נושא הוויכוח. אילו העביר דיין את המידע הנכון לידעת הממשלה, ואילו החליטה הממ שלה בניגוד לדעתו להציל את הילדים תמורת שיהרור אסירים — יכול היה דיין להופיע לאחר מכן בכנסת, או בכל מקום אחר, ולעצור על ההחלטה.

הנקודה המכרעת היא שדיין לא עשה זאת, אלא כפה על הממשלה החלטה הרת-אסון בניגוד למצפונה, בדרכי מירמה וכחש.

אולם דיין לא דיבר על כך, ואיש בכנסת לא שיסע את דבריו כדי לתבוע ממנו תשובה על האשמה גוראה זו. הוא יצא להתקפה. הוא מסר לפירסום במעריב את הדו"ח המלא, ובו הקטעים שנמחקו על-ידי רבין כדי

מסע האגרונוטים

ב ינתיים ממשוכה ספינת האגרונוטים בהפלגתה, לתוך הערפל הסמיך.

דו"ח-הביניים הראשון היה שערווריה. הציבור הגיב עליו באחת מהתקפות-הזעם הנדירות שלו (הנדירות מדי 1). בעיקבות התקוממות זו סולקו גולדה מאיר ומשה דיין, שהועדה העניקה להם טיהור מוחלט.

כמו רוכבי-אופניים, כופפה הוועדה את ראשה כפני המומסר הפוליטי, בעוד רגליה דורכות בעוז על הקצינים.

בין יודע-דבר שררה הסכמה כללית שמימצאי דו"ח-הביניים הראשון היו בחלקם בלתי-הוגנים, בחלקם בלתי-מדויקים, בחלקם מבוססים על תעודות מזויפות ועדויות כוזבות. בניגוד לכללי החוק והצדק, לא ניתנה לנאשמים הזכות להגן על עצמם.

כאשר גברו הסענות נגד דו"ח זה, באה תשובה מרגישה. "חכו" אמרו דוברי הוועדה, וגם בית-הדין הפעיל, העליון, "סבלנות. עומד להופיע דו"ח-ביניים שני. הוא יסביר את הדו"ח הראשון, יפרט את ההוכחות ויבסס את הממצאים."

עכשיו הגישה הוועדה את דו"ח-הביניים השני שלה, שבא להוכיח את צידקת הדו"ח הראשון. הוא גדול, הוא שמן, הוא מלא פרטים כריזמוני. יש לו רק חיסרון קטן אחד:

הוא לא נמסר לפירסום. קשה להעלות על הדעת חוצפה גדולה יותר. אין ספק שיש בדו"ח זה הרבה מאוד פרטים ופרקים

השופט אגרנט: לתוך הערפל הגובר

עכשיו הכריח שריהביטחון את גורודיש לכבול את האיש. ביוזמה "התפייסות" אנוסה, כאילו היה זה עניין פרטי.

מרבית ההאשמות של גונן מתייחסות לתקופה ש-מוחץ לתחום חקירתה של ועדת-אגרנט. משמע: הדברים לא יחקרו לעולם על-ידי מוסד רשמי מוסמך. תחקירי צה"ל, הכפופים לשאיפת שריהביטחון והרמטכ"ל לשמור על שלום-בית, בוודאי לא ימלאו את החסר.

כך נקבר העניין — בצד קבריהם של מאות החיילים שנהרגו באותן פעולות, אשר לגביהן הועלו ההאשמות.

איש אינו אחראי. איש אינו אשם. יום-הכיפורים 1973 — יוק.

החייבים להישאר כמוסים. איש אינו מעוניין למסור ל-אוייב פוטנציאלי את סודות צה"ל על מגש של נייר.

אולם בצד פרטים סודיים אלה, יש הרבה עשרות עמודים שאין בהם שום סודיות. הם כוללים את כל הפרטים שהובטחו לנו, כהבהרה וכחוכחה למסקנות הדו"ח הראשון. להעלמה טוטאלית זו, יכולות להיות רק שתי סיבות:

הוועדה החליטה לפרוש את צעיף הי סודיות על הדו"ח, כיוודעה שהקק ממימצאיה הקודמים היו תלויים על בלימה, נסתרו והופרכו. כלומר: זוהי הגנה עצמית.

פירסום הדו"ח יעורר מחדש את הי וויכוח על האחריות והאשמה למחדל הנורא של יום-הכיפורים. ויכוח זה יכזב להבוך מאד את הממשלה, שבסיוסה רופף. כלומר: זוהי הגנה על המומסר.

אני סבור ששני ההסברים נכונים.

ב אותה שעה עסק שריהביטחון החדש במיבצע משלים של העלמה.

למחרת מילחמת יום-הכיפורים העלה האלוף שמואל גונן (גורודיש) תמישה סניפי-אישום חמורים ביותר נגד האלוף אריאל שרון, ותבע רשמית להעמידו לדין צבאי. אריק לא הגיש תלונה רשמית נגד גורודיש, אך השמיע בפומבי טענות כבדות משלו.

החוקר שנתמנה, כחוק, על-ידי הרמטכ"ל הקודם, כלל לא פתח בחקירה. הוא פשוט לא מילא את התפקיד שהוטל עליו.

קפיטל-סוציאליזם

ב ברטניה שייך הכל להוד מלכותה, חלל ב,אונות הוד מלכותה" וכלה ב,דואר הוד מלכותה". רק דבר אחד אינו שייך לה: החוב הממלכתי. זה שייך לאומה כולה.

בארץ יש לנו מישטר מסובך עוד יותר. אין כדוגמתו בעולם כולו. בדרך דיאלקטית מופלאה הגענו מן התיזה (קפיטליזם) דרך האנטי-תיזה (סוציאליזם) לסינתזה מושלמת. הנה נקרא לה "קפיטל-סוציאליזם".

הקפיטליזם מבוסס על הכוש פרטי ורווחים פרטיים. הסינטיזה תובע הלאמה.

הקפיטל-סוציאליזם שלנו מאחד את שניהם: הרווחים שייכים לפרט, ההפסדים שייכים ל-אומה כולה.

זה מצלצל כבדיחה שגויה, ואכן, זוהי בדיחה. בדיחה על השבוננו.

ל פני שמונה שנים התמלטו בנק פויכטוונגר ובנק יפת. הממשלה כיסתה על חשבוננו הפסדים של הרבה עשרות מיליונים. המנהלים נשלחו לכלא. אך איש מפקידי הממשלה, שהיו אחראים לפיקוח על הבנקים, לא נענש.

הזעזוע הוליד אז קריאה נרגשת לחוקק חוק חדש, שיבטיח פיקוח אמיתי על הבנקים וימנע ספסרות והפ-קרות. אם הציבור צריך לכסות את ההפסדים, כך נאמר אז, הוא נכאי לפחות לפיקוח יעיל.

אבי השערווריה נשכחה, והחוק החדש לא נחקק.

מדוע? בוועדת-הכספים של הכנסת יושבים נציגי המערך, הר-ליכוד והמפד"ל. למערך יש בנקים. הליכוד מייצג בנקים. למפד"ל יש בנקים. איש מהם לא היה מעוניין בהגבלת הספסרות.

הכל נשאר על מקומו. הבנקים צברו רווחים

הנגיד זנבר: ליד שולחן הרולטה

עוד יותר. הוא הפקיד את יתרות-מטבע-החזן הזעומות שלנו בבנק זה דווקא. כלומר: הוא השתמש בכספנו, הכסף השני לכל אחד מאיתנו, כדי לספסר.

לא זה בליכד שלא עצר בעד הספסרים הי פרטיים, שאנחנו נדרשים להלאים הפסדיהם. הוא התיישב לצידם ליד שולחן הרולטה, וי שיחק בכסף שלנו. ולפני כן קרא לנו להדק את הגורתנו לטובת המולדת.

מה קרה למר זנבר? שום דבר. מה הוא לא התפטר. הוא לא פוטר. הוא לא התפטר.

אין צורך. הממשלה לא הטילה עליו אחריות אישית, ולא תבעה ממנו להסיק מסקנות אישיות.

ואכן, למה תעשה כזאת? עם ישראל מוכן להדק את ההגורה, ולממן גם להבא את הספרים בשם הביטחון. עם ישראל יעבור לדום וישיר את התקווה. הספרים ירוקנו בינתיים את כיסיהם.

יום הכיפורים 1973 לא היה ולא נברא.

מאת אודי אבנרי

באיי החופשות נערך

ניסוי אכזרי

בשביל האזרח הישראלי, "החוף-לארץ" מתחיל בקפריסין — השכונה היחידה שבה אפשר לבקר ולבלות.

השבוע נדמה היה שאיי החופשות יהפוך לשדה קרבן כפול, כשמילחמת-אחים יוונית-יוונית-תורכית.

מיבחן כפול. הנעשה באי השכן היה מרחק גם מבחינה אחרת: הוא משמש גם כשדה-ניסוי פוליטי.

קפריסין היא, רשמית, מדינה דו-לאומית — מדינה בה חיים יחד שני עמים, כשכל אחד מהם מחזיק במסודותיו הנפרדים. במיסגרת חוקה המעניקה לכל עם זכויות מגודרות. הקפריסאים העדיפו פיתרון זה על האלטרנטיבה שנתקבלה בארץ-ישראל: חלוקה בין מדינה קפריסאית-יוונית ומדינה קפריסאית-תורכית.

ניסיון זה לא הצליח מלכתחילה. אך אישיותו של מייסד המדינה, הארכיבישוף מאקאריוס, החזיקה את החבילה יחד, בי-תנאים של שלום רופף.

במצב זה היו טמונות פצצות-זמן רבות. אחת מהן היתה נוכחותם של מאות קציני גים של צבא יוון, המפקדים על הכוחות המזוינים המקומיים. אלה שאפו זה-למכר להפיל את שלטון הבישוף ולספח את האי ליוון. הם קיבלו את תמיכתם של הקולונילים הפאשיסטיים השולטים באזונה. מאורעות השבוע היוו על כן מיבחן כפול: מיבחן לכוחה של מנהיגות מתונה לעמוד מול הפיכה צבאית לאומנית, ומיבחן לכוחה של מישטר דו-לאומי לחזיק מעמד.

מיפלגות

מכא" משקמת הריסותיה

המיפלגה הגדולה נבחרה

מאובדן כוחה — והחליטה

התארגן והחזיר לתקופת

חזוהר

"למיפלגה שלנו אין יותר ראשי-משלה. זוהי מצב המור ביותר" הצהרה מפתיעה זו השמיע ביום הראשון שעבר פינחס ספיר, בכנס-היסוד של חטיבת מפא"י המחדשת, אשר נערך בחווילה של שרה-שיכון, אברהם עופר, באפקה.

הישיבה, שנערכה בחדר האורחים של עופר, הזכירה למשתתפיה, את הישיבות המפורסמות של הגוש, אשר נערכו בביתו של יהושע רבינוביץ, לפני שנבחר כשר-האוצר. ואמנם, הרכב המשתתפים הית זהה, אמ"י רבינוביץ, ששהה באותה עת במלון מוריה בירושלים, כשהוא טרוד בבעיות בנק ישראל-בריטניה, לא נכח בה.

הפגישה באפקה באה ביוזמה של שלושה אנשים: פינחס ספיר, אברהם עופר ודויד קלדרון, מנכ"ל הבנק להקלאות. באותה פגישה הוחלט להרוג את הגוש המפורסם של מפא"י, אשר לדעת משתתפיה סובל מדימוי ציבורי גרוע, ולתקום מחדש את חטיבת מפא"י-הגוש, במיסגרות רחבות יותר.

הדחיפה לכך באה כתוצאה מכמה אירועים מדיניים-פנימיים, אשר הדליקו אור אדום בקרב ראשי המפלגה. הסכנה הראשונה היתה זהותה או נכון יותר איהוותה תחטיבתית של ראשי-המשלה יצחק רבין. מפא"י היתה רגילה כי ראשי-המשלה, בין אם היתה זו גולדה מאיר, או לוי אשכול המנוח, יהיו תמיד ראשי התנועה. למרות שיצחק רבין, משך השבועות הספורים ש-הוא מכהן בתפקידו, לא עשה כל צעד שיכול היה להדאיג, חוששים ראשי המפ"י לגה מצעם עובדת היות רבין נטע זר.

מפא"י לא כדאי. אחרי פרשת אלון-אבן, הבינו לפתע ראשי מפא"י, כי אין להם כל יציג בפורום המיניסטריאלי-הישראלי בענייני מדינה ובניחוח. ראשי-המשלה אינו שייך להם, סגנון יגאל אלון איש אחדות-העבודה נושא אף בתפקיד שרה-חוקן, ואילו תיקי-הביטחון הינו נחלת רפ"י.

לפתע התברר גם לראשי מפא"י כי הם היחידים המאפשרים לראשי-המשלה לבחור את שריו מתוכה, בעוד שאר החטיבות והמיפלגות הן המכתיבות לראשי-המשלה את מי יכניס לממשלתו. מזכירות רפ"י (החשן בעמוד 14)

צ"צ' נגד בגין - ג'בריל נגד עראפאת

הסכר נפרץ!

צה להידבר רק עם ירדן, ועל ירדן לפתור את הבעיה הפלסטינית. ייתכן שלשונן התחלקה בעת הדיבור. אך הרמז הדק עורר הד בינלאומי עצום.

למחרת היום בא יצחק רבין, ו"תיקן" את הרושם. הוא שלל באופן מוחלט את האפשרות של הקמת מדינה פלסטינית, התיקש לראות בירדן את האפוסטרפוס הבילעדי על העניין הפלסטיני.

אבל גם הוא צעד צעד גדוד קדימה, לעומת גולדה: הוא הכיר לפחות כעצם קיומה של "בעייה פלסטינית", אם כי הוריד אותה לתחתית סולם ה"קדימויות של ההסדר.

אנשי הליכוד מצטרפים

ת וזוה קטנה אך משמעותית זו בצמרת המימסד לא באה במקרה. היו לה גורמים חיצוניים ופנימיים.

בפגישה ניכסון-ברנזייב הוזכרו לראשונה האינטרסים של הפלסטינים. ארצות-הברית הגיעה למסקנה שהדרך היחידה להציל את ממלכת-ירדן היא להכיר בפלסטינים, ולשכנעם להסכים להקמת מדינת-חסות פלסטינית במיסגרת "הממלכה הערבית המאוחדת" של חוסיין. אנוואר אל-סאדאת הבהיר שאם לא תהיה תזווה, תפרוץ המילחמה מחדש — ושלא תיתכן תזווה ללא התקדמות כלשהי במיגור הירדני והפלסטיני.

התפתחות זו השפיעה גם על חוגים רציניים בישראל. קומץ האישים המטיפים מזה שנים לניצול האופציה כמפתח לשלום יזמו את הקמתה של "מועצה ישראלית למען דו-קיום בשלום ישראלי-פלסטיני". תוך כדי ההכנות לכך גודע להם כי אישים מימסדיים, מן המרכז והימין, מוכנים להשמיע את קולם.

למען סיכוי זה, עוכבה הקמת המועצה. בביתו של הפרופסור יוסי ירב מאוניברסיטת תל-אביב התכנסה קבוצה שבה בלטו, בצד אנשי המערך, שניים מראשי הליכוד: שלמה (צ"צ) להט וישראל פלד, ראשי עיריית תל-אביב ורמת-גן.

הם חתמו במשותף על גילויי-דעת, שכלל שני עיקרים חדשים לגביהם: הכרה בקיומו של "עם פלסטיני", וקריאה ל"היכרות" עימו. (התנאי היחיד לחתימתם — שגילויי-הדעת לא יישא את חתימותיהם של האנשי שים, שהטיפו לרעיון זה קודם לכן, כגון אורי אבנרי, עמוס קינן ואנשי מוקד.)

עם גילויי-הדעת זה, פרץ רעיון השלום הישראלי-פלסטיני למרחב הוירה הפוליטית הישראלית, כשהוא מוצא לו תומכים בכל המיפלגות העיקריות.

סוף האדום הישראלי

כ די לנצל את האופציה הפלסטינית, יש לעשות ארבעה צעדים מוקדמים, והם:

- הכרה בקיומה של הבעייה הפלסטינית.
- הכרה בקיומו של עם פלסטיני.
- הכרה בצורך להיכרר עימו ישירות.

● הכרה בזכותו להגדרה עצמית, ובכזל זה זכותו למדינה לאומית משלו בגדה המערבית וברצועת-עזה, תוך הסדר ושגום עם ישראל — אם יבחר בדרך זו, תוך הינתקות מירדן או תוך הסדר עימה.

בשבוע אחד הושגה התקדמות לאורך כל התווית. יצחק רבין צעד את הצעד הראשון, ואולי גם את השני. יגאל אלון צעד גם את הצעד השני. אהרון יריב צעד שני צעדים, והתקרב לצעד השלישי. צ"צ' וחבריו צעדו שלושה צעדים בבת-אחת, ואילו האישים שצעדו תומך גם את הצעד הרביעי, התכוננו לפעולה נמרצת לזיורו התהליך.

הם יכלו לתצביע על תופעה אחת, שהיתה אולי החשובה ביותר בהתפתחויות השבוע. כאשר הגיעו לארצות-ערב הידעות על התזווה בישראל, נפתחה מייד התנצחות חריפה בין אירגוני הפידאיון.

אירגוני הקיצוני של ג'בריל ("המיפקדה הכללית") אישרו את אירגון פתח בהצטרפות מזוימה ציונית-אמריקאית, ורמזו שיאסר עראפאת מפנים להסדר עם ישראל ולחקמת מדינה "מיני-פלסטינית".

קייטוב זה בין המחנה הקיצוני ובין המחנה המרכזי באירגון לשיחורו פלסטיני הוא סימן ראשון לנכונות הטענה של מחייבי "האופציה הפלסטינית": שמדיניות ישראלית חיובית תביא לפי-לוג במחנה הפלסטיני. תבודד את הקיצוניים, ותגבש הנהגה מתונה שאפשר יהיה לשאת ולתת עימה.

• מילכד אנשי העולם הזה ומרי הטיפו לכך בעבר אדוף (מ"ל) חתי פלד, הסופר עמוס קינן, העיתונאי דויד שחם, מפקד לח"י לשעבר נתן ילין-מור, ואחרים.

ה סכר נפרץ. נחשולי המים, שנעצרו זמן רב מדי, פרו צו קדימה.

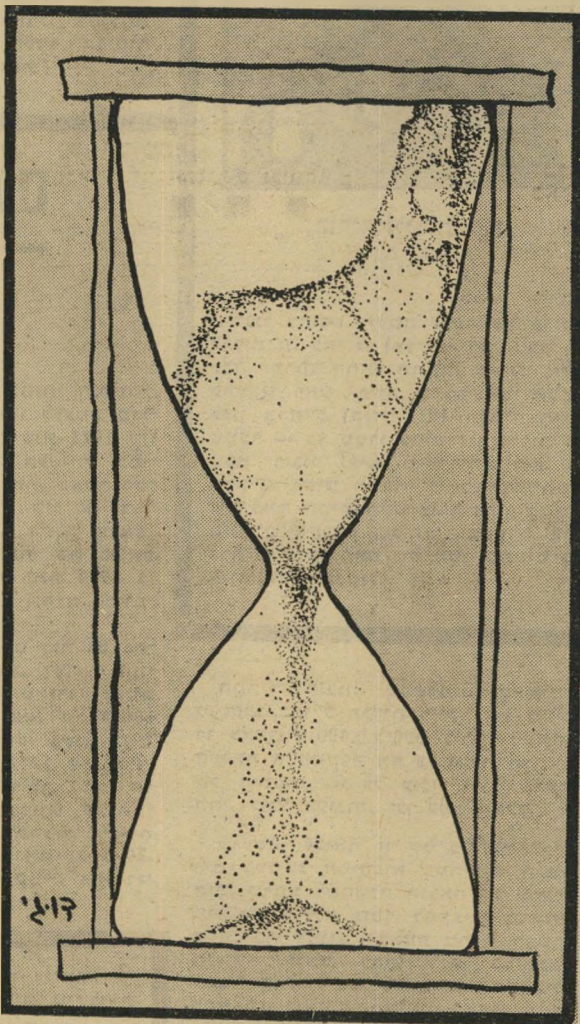
במשך המש שנים עמד ה"ניאט" המחלט של גולדה מאיר כסכר ענק מול הנחשול ההיסטורי, התובע את הטיפול בבעייה הפלסטינית. בעקשנות של ברזל קבעה גולדה: אין פלסטינים, אין עם פלסטיני, אין בעייה פלסטינית.

היו אלה שזושת הזאווים שז הארטום הישראלי לית: לא הכרה בעם הפלסטיני, לא משאיומת עימו ולא שלום שאפשר לו להקים מדינה לאומית משלו בגדה וברצועה.

אצבע בתוך החור

מ ישרד-החוקן דמה במשך שנים לילד הקטן באגדה, שסתם באצבעו את החור בסכר, בודעו שאם יתחילו המים לזרום בו תתרחב הפירצה והסכר יישטף. במיבטא בריטי מעודן חזר אבא אבן על הניאט הרוסי של גבירתו.

השבוע הדליף מישרד-החוקן של יגאל אלון לעיתון הארץ

שעתה של ארץ-ישראל השלמה

שהוא יזום דיון על הבעייה הפלסטינית בממשלה. אלון עומד לנסוע בעוד שבועיים לווינגטון. הוא יודע ששם יידרש לגלות גישה חדשה לבעייה זו. הוא ביקש מן הממשלה לתת לו חופש-תימרון גדול יותר.

זה היה רחש ראשון. אחריו באה התפוצצות של פצצה: שרה-הסברה, אהרון יריב, הודיע שישראל לא תשאיתתן עם האירגון לשיחורו פלסטיני, אלא אם כן יבטל את "האמנה הלאר מית הפלסטינית" (השוללת את קיום מדינת-ישראל). יכיר ביש-ראל כמדינה יהודית ויפסיק את מילחמת-הטרור בה.

מן הזא, נוכע החן. בפעם הראשונה העדה שר ישראלי עז די שפתיו את האפשרות שישראל תנה משאיומתן עם מח שמכונה כסלאנג הרישמי "אירגון הגג של המחבלים".

דבריו של יריב נאמרו בהקשר אקטואלי שיגרתי: ישראל רר

בשר מקולקל נמכר למאכל

מי שקיבתו הורעלה לאחרונה, רצוי שיבדוק מה היה צבע הבשר שאכל. קרוב לוודאי שהיה שחור, שכן יותר מ-1000 טון בשר שחור, על סף קילקול, הוצאו עכשיו למכירה עלידי מישרד-המיסטר-והתעשייה. לא עזרו השביתות והמחאות של הסיי-טונאים, שסיירו לקחת את הבשר. הממשלה הודיעה כי תשווק רק בשר זה, ולא אחר.

1000 טון אלה הובאו ארצה בימי מילחמת יום-הכיפורים, ונחו יומיים בשמש, ללא כל קירור. גם האחסנה לאחר-מכן היתה בתנאים גרועים. הבשר שכב מאז ועד עתה במחסני-הקירור, כיוון שהציבור הפחית את צריכת הבשר במחצית. הסיבה לכך היא העלת מחירי הבשר הקפוא עלידי הממשלה.

הממשלה מוכרת עכשיו בשר קפוא לפי מחיר של 1800 דולר הטון, למרות שניתן כיום להשיג בשר משוכח בפרות מ-1000 דולר הטון. אולם הממשלה מילאה את מחסניה ב-12 אלף טון בשר שקנתה ביוקר, הוסיפה למחיר מיסים כבדים, מכס ורווח, וכך הגיעה למחיר בו אין הציבור יכול עוד לקנות בשר.

כאשר הבשר שוכב במחסנים משך כשנה, הוא מתקלקל. וכך, כאשר הוציאו עכשיו לשוק את 1000 הטון שנותרו מימי המילחמה, נוכחו כי הבשר השחיר כולו. למרות זאת כופים פקדי הממשלה את הבשר השחור על הציבור, כיוון שהעיקר הוא לשמור על רווח מדומה בספרים: בשר שניקנה ביוקר, יימכר יותר ביוקר, גם אם הוא מקולקל.

כך מובילים כסף!

נא להתבונן היטב בתמונה. בעגלה זו אין ירקות או פירות. יש בה כסף. מאות אלפי לירות, המובלות כך עלידי מוס-דוה רבים מ"בנק ישראל" בתל-אביב. הבנק מוביל את הכסף בצורה כזו כדי לחסוך 50 לירות, דמי-ההובלה במכונית משורינית. כאשר יישדד הכסף, הביטוח ישלם. לכן למי זה איכפת?

הכסף בדרך
הזמנה לשדד

קונים ומוכרים

קונצרו, "כלל" החליט סופית על מכירת מלון "פאר-אמריקן" לחברת-המלונות ההסתדרותית. המחיר הסופי: 40 מיל-יון לירות, כולל 15 מיליון הלוואה ממשלתית שתעבור עתה לקונה.

"כלל" החליטה לקחת לעצמה גם כמה קומות בבית המישרדים, מיגדל

עיסקת חלם

גרעינית

פעם נחשבו היהודים כנאוני המיסחר. אך דומה, כי מאז הקימו לעצמם מדינה, לקחה בינתם. בסוף שנת 1973 קנו ראשי מישרד-המיסטר-והתעשייה כמוריות ענקיות של מצרכי מזון, כאשר המ-חירים היו בשיאם. כך קנו אז בשר קפוא, שמנים, והכל — לשנה מראש, במחירי שיא. זמן קצר לאחר שחייבו את המדינה לקנות משך כל שנת 1974 ב-מחירי השיא של 1973, החלה ירידת מחירים גדולה.

קעת מתגלה מעשה-חלם כזה גם בתחום הגרעיניים והמיספוא. ישראל התייבה לקנות השנה מיליון ורבע טונות גרעיני-מיספוא במחירי שיא של כ-130 דולר הטון. המחיר הממוצע בשנת 1973 היה 100 דולר, בשנת 1972 50 דולר, וכיום — בין 70 ל-90 דולר.

ראשי האוצר ידעו במפורש כי המ-חירים צפויים לירידה, ותהליך הירידה הצפוי החל מסתמן כבר באוגוסט 1973. למרות זאת חתמו חווי קנייה במחירי שיא.

החברה המרכזית ליד כיכר דיזנגוף. ה-חברה תמשיך להחזיק בבית מישרדיה שברחוב יהודה הלוי.

התייקרות בקאונטרי-קלאב

חברי ה"קאונטרי-קלאב" אשר בין תל-אביב להרצליה, קיבלו בימים אלה הודעות על ייקור נוסף של דמי-החברות במקום. מישפחה עם שני ילדים תשלם מעתה לחודש 147 לירות, לעומת 103 לירות עד כה. מחיר זה, של 103 לירות לחודש, הונח באחד באפריל, וקודם-לכן היה פחות מ-90 לירות לחודש.

הוא אומר, תוך חצי שנה — עליית-מחירים של 100% כימעט! קשה להניח כי העלאת זו מוצדקת. מחירי המים לא השתנו בתקופה זו, ושכר-העבודה ודאי שלא עלה בשיעור כזה. המועדון כבר בנוי ועומד על תילו, כך שהעלאות המחירים החדשות נועדו פשוט להגדיל את ריווחי בעלי המקום.

אותם בעלים מפעילים גם מלון, בצמוד למועדון. המלון מפסיד סכומים גדולים בגלל התפוסה הנמוכה שלו. מכאן שחברי המועדון נדרשים לממן את הפסדי הר-תקת המלון.

תפקיד

חדש

לחתן

השר

הולך לו, לחתנו של שר-התיירות, אברהם פרנקל. קודם שהתחתן בי-מישפחת השר, היה פקיד נמוך במישרד-התיירות. אולם אחרי החתונה התגלו במפתיע כישוריו המעולים שהיו מוצ-נעים קודם, והוא טיפס חיש-של והפך לממונה על שירותי המלונאות בארץ. בתפקידו זה עורר עליו רוגז רב מצד המלונאים, שסבלו מחוסר הידע שלו.

שר-התיירות קוד
נטיעה לחתן

לפני כחודש חשקה נפשו של פרנקל לבלות גם בחו"ל, ושר-התיירות מצא גם לכך פתרון. החתן התמנה בימים אלה לתפקיד ראש יחידת מינהל-התיירות ב-צפון ארצה"ב וקנדה. זהו תפקיד חדש, שנוצר — כך מסרו במישרד-התיירות — נוכח ריבוי נציגי מישרד-התיירות ב-ארצה"ב. פשוט התברר כי לארבעה-חמ"שה נציגי המישרד יש צורך דחוף בקצין מינהלה שיתאם ביניהם, ובמקרה התי-ברר מייד כי חתנו של השר מתאים מ-איך-כמהו לתפקיד.

המחיר הגבוה שמשלמים לגרעיני-מיספוא בחו"ל הכריח לייקר את מחירי-ור בארץ מ-400, ל-600 לירות לטונה. העלאה זו מייקרת את כל מוצרי-הלוואי של מיספוא — כל ענפי גידול הבשר החי, כולל העופות, וכן ענפי החלב.

למעשה, שגיאה זו של פקידים בכי-רים בקניית המיספוא במחירים הגבו-הים, גורמת לממשלה הוצאה של כחצי-מיליארד לירות נוסף לתקציבי סובסי-דיות, כדי למנוע התאמת מחירי הבשר, הלחם והחלב לחתייקרות במספוא. דוגמה קטנה: כדי למנוע מן החקלאים להשתמש בחטיה המקומית במקום מיס-פוא, נאלצת הממשלה לשלם עבורה מחיר של 680 לירות לטונה, במקום 460 קודם לכן. אם לא ישלמו מחיר הגבוה ממחיר המיספוא, ישתמשו בה כמיספוא.

הממונה על הסובסידיות באוצר, יש-ראל ארקין, קובע כי "אפשר לראות בייקור המיספוא והשינויים המתחייבים מייקורו, מעין טרום-אירוע לייקור ה-מיצרכים לצרכן שבוועדו לאחר מכן."

מכאן שלמרות חירידה הגדולה במי-חירי המיספוא, יצטרך המשך הישראלי לשלם עבורו את מחירי-השיא של ה-עבר הקרוב, ומשום כך מתייקרים כל מוצרי גידול החי. לכן, למשל, לא ייתכן לייצר עוד מוצרי בשר הודו, כיוון ש-התייקרות המיספוא בארץ אינה מאפ-שרת התחרות עם מחירי המיספוא ה-נמוכים בחו"ל.

במדינה

(המשך מעמוד 13)

החליטה, והודיעה לרביץ על שמעון פרס וגד יעקובי, כמועמדיה; הקיבוץ המאוחד שלח את יגאל אלון וישראל גלילי; מפ"ם, הליברלים העצמאיים ור"צ, הם שהתכינו לראש-הממשלה מי יהיו שריו מטעמם.

אפילו המפד"ל, אשר אינה חברה בקר אליציה, כבר פירסמה מי יהיו שריה, ב-מידה שהיא אכן תצטרף לממשלה. אולם מה שהחריד ביותר את ספיר, היו תגובות מהעסקנה הגמולה והבינונית של מפא"י, בכל רחבי הארץ. לפתע הסתבר ל-עסקנים בשכונות, בעיירות-הפיתוח וב-ערבים, כי להיות חבר רפ"י או אחדות-העבודה, כדאי יותר מאשר להיות שייך למפא"י, מאחר שכך זוכים לגיבוי רב יותר.

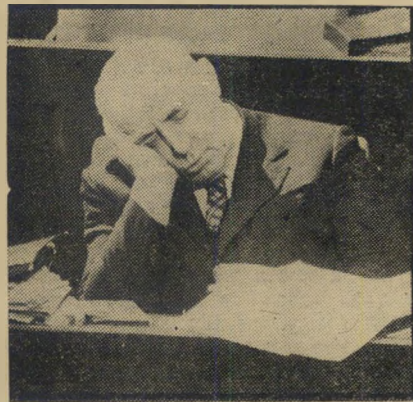
התלו החלו מפעילים לחץ על העסקנים ש-בצמרת, לשנות מצב זה. אורחים חדשים במיטבה. בישיבת היסוד המחודש של מפא"י, השתתפו ה-דמויות הרגילות, שהיו אורחות קבועות במיטבה של רבינוביץ, כגון ספיר, עופר, קלדרון, אהרון ידלין, משה ברעם, הח"כים עדי אמוראי, צבי גרשוני ואברהם זילבר-ברג, אך מלבדן השתתפו הפעם אף דמו-יות חדשות, אשר שמתיהן לא הודלפו לעיתונות. המעירות על מגמת ההתרחבות של הגוש לשעבר: מזכ"ל ההסתדרות ירוחם משל; צבי אלדורטי, ראש מועצת מיגדל העמק ומנחם אריאב, מזכיר מועצת פועלי נצרת-עילית.

הוחלט על יצירת שלושה מוסדות, אשר מונו בישיבה בשם "מעגלים", אשר הם שיהיו את המיסגרות האירגוניות של מפא"י. במעגל המצומצם יהיו חברי מפא"י ב-סיעת המערך בכנסת, חברי מפא"י ב-לישכת מיפלגת-העבודה וחברי החטיבה בוועדה-המרכזת של ההסתדרות, סה"כ כ-40 איש. למעגל הרחב יותר יצטרפו חברי מפא"י במזכירות מיפלגת-העבודה.

השר ברעם

לא ינום ולא יישן —

היו"ר ספיר

— שומר מפא"י

שאינם חברים במעגל המצומצם, ואלו אם יצטרפו למיסגרת רחבה יותר, יזמנו את המעגל השלישי: כל חברי מפא"י במרכז מיפלגת-העבודה.

באותה ישיבה גם נזינה השאלה, מי יהיה המארגן של מפא"י החדשה, מי יהיה הכלי-יכול, השראג נצר של ההתארגנות המחודשת. או, לפי שכונה התפקיד באותה ישיבה: "מי יהיה החצרן".

העולו שלוש הצעות. האחת: האיש שי ייבחר כמזכ"ל מיפלגת-העבודה, אשר מר-

בית הנוכחים מוכנים להישבע כי יהיה זה מועמדו של ספיר, איש טירת צבי, מאיר זרמי, הצעצה השנייה היתה לבחור סגן שלישי למוכ"ל העבודה, מטעם מפא"י, אשר יצטרף לסגנים מטעם רפ"י ואחדות העבודה, והוא שיהיה לחצרן. ההצעה השלישית, אשר התקבלה, אולם הוחלט שלא לפרסמה ברבים, כדי לא להפריע לרצון חוגי ספיר בבחירת זרמי כמוכ"ל העבודה, היתה כי דויד קלדרון יהיה האיש.

רבין לא התנגד. ואומנם, תכונותיו של קלדרון, המוכרות את אלו של שרגא נצר, וחוסר האספיריות הפוליטיות שלו, הם שהביאו לכך שהוא יוכתר כחצרן. ההתנגדות שהיתה צפויה להתארגנות המחדשת, מצד ראשיה הממשלה יצחק רבין, התגלתה כבלתי־קיימת. בשעות אישיות שערכו מארגני החטיבה המחודשת עם רבין, נשבעו בפניו המארגנים כי ההתארגנות אינה מכוונת כנגדו, כפי שפורסם בעיתונים, אלא היא כוונה־השעה, לאור החטיבתיות המאורגנת של רפ"י ואחדות העבודה.

רבין נתן את ברכתו המסויגת להתחדש שות מפא"י, בהבינו כי הגיבוי היחיד, אותו יוכל לקבל בעתיד בתוך מיפלגתו, יבוא רק ממפא"י. אולם התנגדות חריפה נשמעה מצידו של שר־העבודה משה ברעם, וחריפה פחות מצידו של שר־התעשייה, אהרון ידלן, הנמקם של שני המתנגדים היה רעיוני פורמאלי: בעת שנשמעת הקריאה לביטול החטיבות בעבודה, מהווה צעד זה סטירת־

הפרס למחדל:

רבע מיליון

מתקציב הביטחון

ערב פרישתו ממישרד־הביטחון, דאג שר־הביטחון הקודם, משה דיין, „לנקות את השולחן“. הוא סגר עניינים, החליט חר לטות ואישר מינויים, כדי להשאיר שולחן נקי ליורשו במישרד. אחת מהחלטותיו האחרונות של משה דיין, היתה מציאת פיתרון לבעייה שהעסיקה את צה"ל ושמה היה: אלי זעירא. האלוף אלי זעירא היה ראש אמ"ן (אגף־מודיעין במטה־הכללי של צה"ל), כאשר פרצה מלחמת יום־הכיפורים. הוא כיהן בתפקיד זה שנה בדיוק לפני שפרצה המלחמה. זעירא, שהגיע לתפקיד הבכיר במטכ"ל אחרי שכינה שנתיים כניספח הצבאי של צה"ל בשגרירות ישראל בווינגטון, נחשב באותם ימים כגנרל מצליח, שמינויו כראש אמ"ן לא יהיה סוף־פסוק בקאריירה הצבאית שלו. היו אף שראו בו את אחד המועמדים לתפקיד הרמטכ"ל הבא של צה"ל, כאשר תגיע שעתו של הרמטכ"ל רבי־אלוף דויד אלעזר לפרוש מהכהונה.

המחדל המודיעיני החמור שקדם למילחמת יום־הכיפורים ניפץ את כל התחזיות. הוא הציב גם סימן־שאלה לגבי עתיד הקאריירה של האלוף זעירא. חובש הכומתה האדומה של הצני חנים, בצה"ל, דו"ח הביניים הראשון שפרסמה ועדת אגרנט באחד באפריל השנה, מצא את האלוף זעירא כאחד האחראים העיקריים למחדל המילחמה, וכאחראי הישיר להערכה המודיעינית המוט" עית, שהניח אגף המודיעין במטכ"ל בפני הרמטכ"ל והממשלה, על־פיה היתה רק, „סכירות נמוכה“ שהמצרים והסורים אומנם יפתחו במלחמה.

ועדת אגרנט אף המליצה על הצעדים שיש לנקוט כלפי האלוף הקרח. קרה־מוג ובעל החזות הפרוסית. על סמך מימצאי דו"ח־הביניים בלבד, קבעה הוועדה, לא יוכל האלוף זעירא להמ" שיק לשרת בצה"ל בחילה־מודיעיני, ולכן יש להעבירו לתפקיד אחר.

קביעת הוועדה לא היתה בבהינת מהלומה רק לגבי האלוף זעירא עצמו. היא היתה כמלומה גם לגבי שר־הביטחון דאז, משה דיין, שעדיין לא חשב כי יאלץ לפרוש מתפקידו בעיקבות מימצאי הוועדה. אלי זעירא היה אחד מאנשי דיין המובהקים במטכ"ל, מאז כיהן כראש־לישכתו, בתקופה בה שימש דיין כרמטכ"ל, וקשרו קישור־ידידות עמוקים בין השניים, מאז מונה דיין לתפקיד שר־הביטחון, התקבל בצה"ל שזעירא הוא בן־טיפוחו של משה דיין.

דיין לא זנח את זעירא גם בשעותיו הקשות. במשך שבועות מיספר, אחרי שזעירא נאלץ לנטוש את תפקידו כראש אמ"ן, לא נמצא לו תפקיד אחר בצה"ל, רק אחרי פרישתו של דיין מהממשלה פורסם ברבים, כי האלוף זעירא לא יקבל תפקיד חדש בצה"ל. תחת זאת הוא יישלח ללמוד באוניברסיטת הארווארד בארצות־הברית, לתקופה של שנתיים ימים. היתה זו החלטה מוזרה מאוד, משגו טעמים. ההחלטה על יציאתו של האלוף זעירא ללימודים על חשבון צה"ל, נפלה עוד לפני שוועדת אגרנט מסרה לממשלה את דו"ח־

נרקיס

מלך הביצה

לא היה חסר תרבה כדי שהעלייה מארצות־הברית לישראל תעמוד ב־ סכנה תמורה.

הסכנה: שביחה כללית של כ־40 שליחי מחלקת־העלייה של הסוכנות היהודית ב־ רחבי ארצות־הברית וקנדה. זה מיספר שבועות הרוחות סוערות ב־ קרב שליחי מחלקת־העלייה, המופקים על־י שכינוע יהדות צפון־אמריקה לעלות ל־ישראל, כמה מהשליחים אף התארגנו, ב־ ניסיון לשכנע את חבריהם לשלוח מכתב־י מחאה להנהלת ההסתדרות הציונית, ואם זה לא יעזור — אפילו לנקוט בצעדים חרי־ פים יותר, כמו שביחת־האטה או התפטרות מהתפקיד. רק משום שלא הצליחו לשכנע את כל השליחים להתלכד לפעולה משותפת, נמנעו צעדים דראסטיים שהיו עלולים לגר־ רום לשערורייה. אבל הסערה טרם שככה. יצא על המנכ"ל של מחלקתם, אלוף (מיל.) עוזי נרקיס (50), נרקיס, המתחרה עד עצם היום הזה עם רבי־אלוף מוטה גור על התואר „כובש ירושלים“, עשה לפני שבועות אחדים מעשה שקומם נגדו את מרבית שליחי מחלקת־העלייה. הוא מינה, על דעת עצמו, רכז חדש בצפון־אמריקה. איש אינו חולק על זכותו של מנכ"ל מחלקת־העלייה למנות את רכז שליחי העלייה. מינוי זה הוא בתוקף סמכותו, אולם האיש בה בחר עוזי נרקיס לתפקיד זה, והצורה בה מינה אותו, הם שכימעט הולידו משבר בסוכנות היהודית.

לפני יותר משנתיים מינה עוזי נרקיס לתפקיד רכז השליחים את אלוף־מישנה ירוחם אמיתי, שהושאל לתפקיד זה מצה"ל. כאשר הגיע זמנו של אמיתי לסיים את תקופת כהונתו ולחזור לארץ, היה ברור כי נרקיס יבחר, כירשו, מועמד בדרגה דומה. אבל עוזי נרקיס לא גילה לשליחים בארצות־הברית את מי הוא עומד למנות כרכום. גם כשביקש בארצות־הברית, במיט־ גרת סיבובי העולם שהוא עורך מאז מונה לתפקיד זה, ונפגש שם עם השליחים, שמר את המינוי הצפוי בסוד.

רק דקות מיספר לפני שעזב את ארצות־ הברית הודיע נרקיס, בטלפון, על מי נפלה בחירתו: על יהושע („שוקה“) ידלן, כאשר נודעה הבחירה לשליחים, היכה אותם הדבר בהלם. עצם המינוי היה בניגוד לכל ה־ מקובל עד כה. שוקה ידלן היה אחד ה־ שליחים מהשורה, שימש במשך אחד ה־ השנים האחרונות כשליח ברובע קווינס בניו־יורק, על מידת הצלחתו בתפקיד יש

אלוף אלי זעירא
פיצוי זעיר

הביניים השני שלה, העוסק גם הוא, בהרחבה, בניחות המחדל המודיעיני, ובהוצאת מסקנות לגבי אחריותו של זעירא למחדל המודיעיני.

צה"ל אינו מעניק לימודים בחו"ל על חשבונם, אלא לקצינים שהוא מעוניין בקידומם. איזה תפקיד בכיר יוכל זעירא למלא, בתום לימודיו בעוד שנתיים, בצה"ל, אחרי ב־י קורת כה קטלנית מצד ועדת אגרנט? זעירא בן ה־47, הוא קצין בסוף הקאריירה הצבאית שלו. איזו סיבה יש לצה"ל להשקיע בחייל, יהיו יסוריו האישיים כאשר יהיו, העומד על סף פרישתו מצה"ל?

אולם יש גם היבט נוסף לבעייה. זהו ההיבט הכספי. אפשר להבין את דיין, שרצה להעניק לנאמנו פיצוי־ימה על עוגמת הנפש שנגרמה לו, ולאפשר לו לסיים את הקאריירה הצבאית שלו בכבוד. אולם שליחתו של אלי זעירא ללימודים בארצות־ הברית אינה עניין של מה־בכך. היא תעלה למדינה סכום של כרבע מיליון ל"י מתקציב־הביטחון, שיהיו דרושים לאחזקת האלוף זעירא ומישפחתו בארה"ב ולמימון לימודיו במשך שנתיים. בתקופה בה בולע תקציב־הביטחון את כל משאבי המדינה והעם היהודי, בימים בהם מטילים על כל אורחי המדינה מיסים נוספים, כדי לממן את תקציב־הביטחון, רבע מיליון לירות אינו סכום ההולך ברגל. זהו החלק ה־25, למשל, מהתקציב שקבעה הממשלה השבוע למימון כל צרכי המישר־האזרחי ברחבי הארץ. להשקיע סכום כזה בקצין העומד על־סף הפרישה, זה יותר מביזבז, זוהי חוצפה.

לחי לרעיון המיפלגה המאוחדת. אולם ברור כי לכל אחד מהם היה מניע פרטי משלו להתנגדותו לשיקום הריסות מפא"י. ברעם, אשר מינויו כשר היה התגשמות היותו אחיו של שר־החינוך הנוכחי, אהרון ידלן, שוקה הוא גם קרוב־מישפחה של עוזי נרקיס עצמו. עוזי נרקיס ואהרון ידלן הם גיסים. שניהם נשואים לבנותיו של אחד מראשי מפא"י לשעבר, דויד הכהן. שוקה ידלן הוא אחייגיסו של עוזי נרקיס.

הצורה בה מינה נרקיס את קרוב־מיש־ פחתו למישרה הבכירה, העניק לו שלוש שנות שהות נוספות מחוץ לגבולות ה־י מדינה, העידה שמצופו אינו נקי במינוי זה. גם כשהתבקש להיפגש עם כתב העולם הזה, שביקש לשמוע מפיו על נימוקיו ל־י בחירה שעוררה סערה, דחה נרקיס את ההצעה. הנימוק שניתן: „נרקיס אינו אוהב את העולם הזה.“ ודאי יש לו סיבות טר־ בות לכך.

בסופו של דבר שככה הסערה, אחרי שניסונו של נציג הליכוד בהנהלת הסוכ־ נות, אריה דולצ'ין, לעורר את הפרשה ב־ ועדת השליחים של הסוכנות, נכשל ה־ שליחים, רובם־ככולם כאלה שהתנדבו ב־ יוזמתם לתפקיד כדי לזכות בשלוש שנות חופשה מחוץ לגבולות המדינה. * הגיעו למסקנה שלא כדאי להם לקלקל את יחסיהם עם האיש שבידו להפסיק את שליחותם ולהחזירם לארץ.

בתקופה מסוימת היו כ־40% מהשליחים בארצות־הברית עורכי־דין, וכ־30% מהם עיתונאים.

מנהיג־עדייה נרקיס
מישפחה גדולה

חילוקי־דעות. בעוד שאחדים מהשליחים סבורים כי הוא השליח המצטיין ביותר בארצות־הברית, יש אחרים החולקים על הערכה זו. בבחירתו כרכז השליחים, שבר עוזי נרקיס כמה מוסכמות: שאין בוחרים את רכז השליחים מקרב השליחים, ושאין ממנים שליח לתקופת־כהונה נוספת אחרי שהשלים שלוש שנות שליחות, כדי שה־ שליחות לא תהפוך לירידה מהארץ.

אבל לא רק העיקרון שנשבר הוא זה שעורר את זעם השליחים. בכך היה

כך נראה עובד בן-עמי כאשר

היה חייב לשלם את המיסים **וכך**

הוא נראה כיום, כשהוא נדרש לשלם

מס-ההכנסה נותן

מתנה שני מיליונים

ישראל — אלא אפילו במושגים של מדינה כמו שווייץ, למשל.

והנה מסתבר כי איש עתיר-נכסים זה, שקשה להעריך את היקף רכושו העצום, שילם לקופת האוצר של מדינת-ישראל את תשלומי מס-ההכנסה שחוייב בהם עבור הכנסותיו בשנת-המס, 1955, רק לפני שנה. בעצם ימים אלה משלם המיליונר עובד בן-עמי את תשלומי המס המגיעים ממנו לקופת המדינה עבור שנת-המס 1963. כל זה — ללא הצמדה, ללא ריבית, ללא כל קשר לשינויים המוניטאריים שחלו במדינה במרוצת 15 השנים האחרונות, ומבלי שהפיחותים שהיו בשנים אלה, וירידת ערך הכסף, יישפיעו על גודל תשלומיו כמלוא הנימה.

מס-ההכנסה

אוהב מיליונרים

ת הסכומים המגיעים מהמיליונר בן-עמי עבור הכנסותיו, מלפני 19 שנים, הוא משלם ב"הסדר-תשלומים" נוח, בתשלום של 5000 ל"ל לחודש, אותם הוא אמור לשלם במשך שש שנים.

כל נישום קטן במדינת-ישראל, הלוחם את מלחמת-הקיום שלו, חוייב או אוטר מטית בקנס בשיעור של 9% ריבית על כל סכום, ויהיה הזעיר ביותר, בו הוא מפגר בתשלומי מס-ההכנסה שלו. שילטונות מס-ההכנסה אינם יודעים רחם כאשר שכיר, או עצמאי קטן, מאחר במיליון ההצהרה על הכנסותיו. במיקרים כאלה הם יודעים למצוא נגד העבריינים הקטנים את כל האמצעים שהחוק העמיד לרשותם לצורך זה. רק בימים אלה פורסם ברבים, כי כל מי שיפגר במיליון טופס-השומה שלו, ייקנס אוטומטית בקנס בשיעור של שלושה אחוז לחודש, מתשלומי מס-ההכנסה המגיעים ממנו.

ירוסלים ס"ד באייר תשכ"ח
14 במאי 1968
1/66/א/50

גל פקיד הסוכה נתניה
נכתב נציבות מס הכנסה וכס רכוש

הנדון: הפדר תשלום חוב — פר ע. בן עמי
מספר: 314320 מ-8.5.68

לאור מכלול הבעיות שקדמו לסיום הטיפול בתיק זה, אנו מאשרים בכדר תשלום החוב למשך שש שנים — כמובן על ידך.

לראובן, לא סכאנו כל אפשרות לאשר הטלה ריבית, כל הסדר התשלום — בטיקוד נכון בהסדר ההזקיק.

במחנה
א. דובנוב
טנן נציב מס הכנסה
העתק: פר י. יולוס — נייגר

המיסוך
מיכתב זה שני סגן נציב מס-ההכנסה אביטל דובנוב, נכתב במאי 1968 אך פקידה-שומה בנתניה, בתשובה לבקשתו לאפשר לעובד בן-עמי לשלם ריבית בשיעור מוקטן מהשיעור החוקי על החוב שהוא חייב למס-ההכנסה. מיסוך זה מעיד גם שמס-ההכנסה איפשר למיליונר מנתניה לשלם חובותיו בתשלומים במשך 6 שנים.

הזו סיפור שלא ייאמן. הוא נוגע לכל שכיר המסתכל בתדהמה על תלושי-המשכורת שהוא מקבל מדי חודש. ועל הנגיסה הגסה שנוגסת נציבות מס-ההכנסה במשכורתו. הוא נוגע לכל עצמאי מהמעמד הבינוני, החייב לשלם מיקדמות למס-ההכנסה על חשבון הכנסתו השוטפת, ואינו יודע כיצד יאזן את תקציבו המשפחתי עד סוף החודש. הוא נוגע לאלפי מיפעלים וחברות קטנות, שסכנת פשיטת-רגל מרחפת עליהם בשל האינפלציה הדרדרת, ובשל המיסים והמילות המוטלים עליהם חדשים לבקרים.

זהו סיפור המוכיח לראשונה, שהטענה

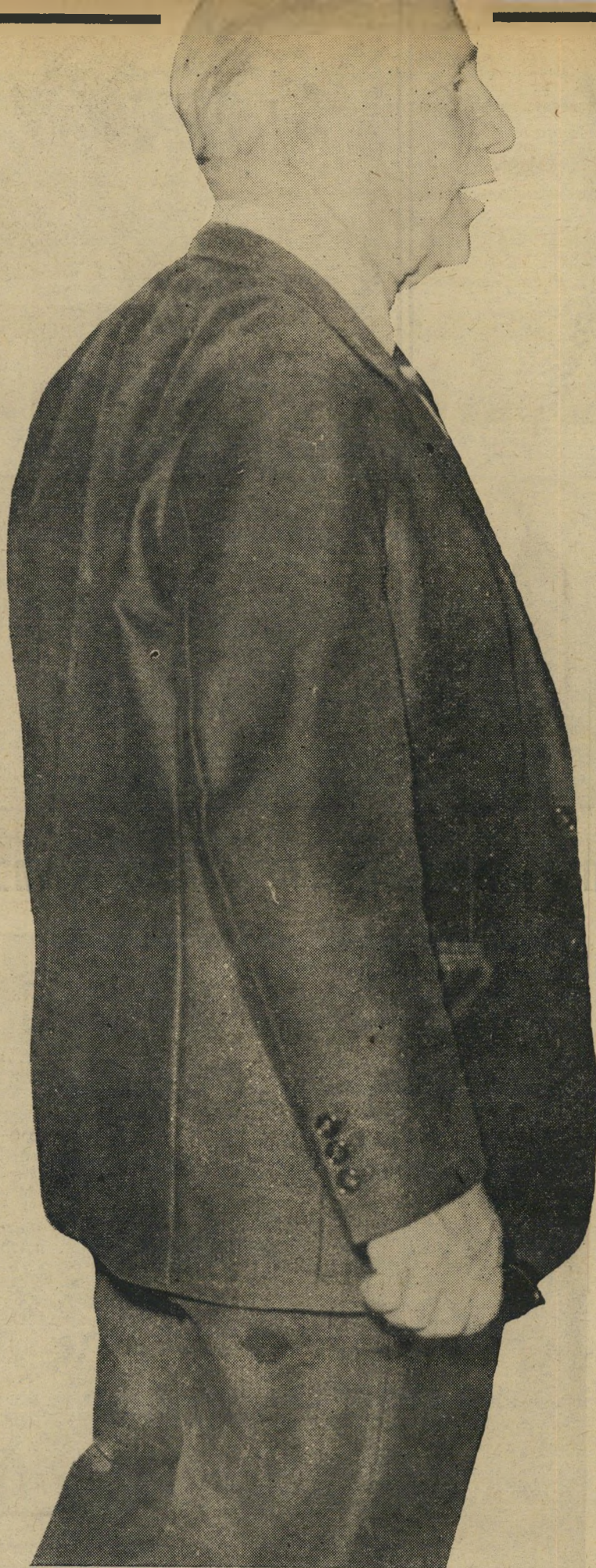
מאחור יגאל לביב

המופנית מזה שנים כלפי ממשלת הסוציאליסטית של ישראל כי היא הגורמת לכך שהעניים בישראל יהיו עניים יותר והעשירים יהיו עשירים יותר, אינה סיסמה דמגוגית, אלא עובדה מציאותית.

זהו סיפור החייב לועזע כל אורח בישראל — סיפור שערוריית מס-ההכנסה שמשלם, בהסכמת האוצר ונציבות מס-ההכנסה, המיליונר הישראלי עובד בן-עמי.

עובד בן-עמי, 69, חדל כבר מזמן להיות שם בלבד. הוא הפך למושג המושג "מולטימיליונר" הפך שם נרדף לבן משפחת הבייל"ויים מפתח-תיקוה (משפחת דנקנר), שעמד במשך שנים רבות בראש עיריית נתניה. בן-עמי, שעשה את עיקר עושרו בעסקי-קרקעות, יחלומים, בנקאות ועיתונות זוא, לדעת יודעי-דבר, עשיר מופלג לא רק במושגים של מדינת

אולם לא כך נהגו שילטונות מסי-הכנסה כאשר דובר במולטימיליונר כמו עובד בן-עמי. כאשר הסתבר להם, כי למרות שבן-עמי הכיר בכך שהוא חייב מסי-הכנסה בשיעור של 350 אלף ל"י על הכנסותיו עשר שנים וחמש שנים קודם למועד השגת ההסכם, הם איפשרו לו לפרוע את החוב באמצעות „הסדרית-שלומים“. בצורה הסתרתית-תקדים, שספק אם נהנה ממנה משהו קודם-לכן בישראל: בתשלומים לשיעורין של 5000 ל"י לחודש. במילים אחרות: מס-ההכנסה איפשר לבן-עמי לפרוע את החוב שלו, בתשלומים שיתמשכו על פני 70 חודש, או חמש שנים ועשרה חודשים.

זהו אחד ההסדרים המוזרים ביותר שנעשו אי-פעם על-ידי נציבות מסי-הכנסה. אילו היה עובד בן-עמי לוקח בסוף שנת 1968 את 350 אלף הלירות שהיה חייב למסי-הכנסה, ומלווה אותן בריבית, הרי בעזרת ריבית מינימאלית של 18% לשנה, שהיתה כבר אז פחות משיעורי הריבית בשוק החופשי, היה יכול לפרוע את חובו תוך למסי-הכנסה ומי-הכנסה של חודש, ובתום שש שנים היה הסכום של 350 אלף ל"י כולו נשאר בידו. ואם היה מצמיד עוד את הקרן למדד, היו נשארים בידי ג'ם רווחים נאים, פטוריים-ממס כמובן.

במילים אחרות: נציבות מסי-הכנסה הסכימה, למעשה, להעניק למר בן-עמי 350 אלף ל"י במתנה. תמורת הסכמתו לשלם את הריבית החודשית המתקבלת מקרן זו למסי-הכנסה. אולם השבון מעין זה הוא מוטעה ומטעה. למעשה, באמצעות הסכם-הפשרה ששילטונות מסי-הכנסה היו צד בו, ניתנו לעובד בן-עמי במתנה סכומים של הרבה-הרבה מיליונים.

ויתור נדיב

על הריבית

אם לזכור, היה עובד בן-עמי חייב לשלם למסי-הכנסה ב-1955 סכום של 50 אלף לירות, הרי כאשר הסכים סוף-סוף לשלם סכום זה, אחרי 13 שנה, ללא ריבית וללא הצמדה, היה בכך משום לעג לרש. הערך הריאלי של 50 אלף לירות של שנת 1955 היה בשנת 1968 לפחות פי-ארבעה. אילו היה צריך לשלם גם את הריבית בשיעור בו חייב כל אורח על 13 שנים אלה, הרי לפי חישוב של ריבית דריבית שנתית, היה סכום הריבית בלבד שאותו היה בן-עמי צריך לשלם על חוב זה, מסתכם ב-206.55%, שהם 103.270 ל"י. הריבית על חובותיו עבור כל השנים בהן לא שילם מסי-הכנסה, היתה מסתכמת ב-סכומים של מאות אלפי ל"י.

ואומנם, עוד במהלך המשא-ומתן בין בן-עמי לבין נציבות מסי-הכנסה על הסדר-התשלומים לפרועו החוב שלו, צפה ועלתה בעיניו זו. בן-עמי לא רצה כלל לשלם ריבית. פקידה-השומה של נתניה ניסה לשכנע את נציבות מסי-הכנסה להגיע עם בן-עמי לידי הסכם, לפיו ישלם על החוב שלו ריבית בשיעור מוקטן. אבל ב-14 במאי 1968, חצי שנה לפני שהושג ההסכם, כתב סגן נציב מסי-הכנסה, אביטל דובנוב, לפקידה-השומה נתניה: „לאור מיכלול הבעיות שקדמו לסיום הטיעון פול בתיק זה, אנחנו מאשרים הסדר תשלום חוב למשך שש שנים, כמוצע על-ידיך. לדאבוני, לא מצאנו אפשרות לאשר תשלום ריבית על הסדר-התשלום — בשיעור נמוך מהשיעור החוקי.“

והנה, ראה זה פלא. למרות התנגדות נציבות מסי-הכנסה, הושג בסוף שנת 1968 הסכם-הפשרה עם עובד בן-עמי, בו לא מצויין כלל עניין הריבית שעליו לשלם. ולא זו בלבד. בטיוטה של הסכם שהגיש בן-עמי עצמו, באמצעות עורכת-הדין רות וולפסון, ממישרד עורכי-הדין צליוק וולף-סון, צויין כי בן-עמי מביע נכונות לשלם את החוב בסך 350 אלף ל"י למסי-הכנסה, בתוספת הסכום, שייקבע כי עליו לשלם עבור שנות שומה אלה למילוה-הקליטה ומילוה-היסכון.

תרגילי-לוליינות

עם החוק

יתכן כי הפרשה לא היתה נודעת לעולם ברבים, והיתה נשארת בגדר קנונייה שעשו שילטונות מסי-הכנסה כדי להקל את מצוקתו הכספית של המיליונר בן-עמי, לולא נזכרו לפתע שילטונות מסי-הכנסה, שנה אחרי חתימת ההסכם, כי עובד בן-עמי חייב להם בעצם גם ריבית על התשלומים-לשיעורין של חובו. ב-29 בדצמבר 1969, 13 חודש אחרי שהושג הסכם-הפשרה, ואחרי שבן-עמי החל לפרוע את חובותיו הישנים למס-ההכנסה בסכומים של 5000 ל"י לחודש,

והנה, מסתבר שכאשר מגיעים שילטונות מסי-הכנסה לטפל בחובותיו של לווייתן כמו עובד בן-עמי, הם יודעים לגלות רוח-לב נדיר. הגירעון בתקציב המדינה וצרכי הרכש הבטחוני שלה, אינם מעניינים אותם ביותר, והם נוטים להתחשב במצבו הכספי הדחוק של האיש, הנחשב על-ידי רבים כאדם העשיר ביותר במדינה.

הדיון בחוב

אחרי 10 שנים

היבט המרחיים ביותר בשערוריית-מסי-הכנסה של עובד בן-עמי היא העובדה שבן-עמי איננו, חלילה, עברייני-מס. הוא איננו מעלים הכנסות, כמו-בן, ואינו מתחמק מתשלומי מסי-הכנסה. הוא בסך-הכל מנצל את הזכויות המגיי-עות לו מאת המישטר הסוציאליסטי בישראל, ויודע איך להשתמש, בעזרת פרקלי-טים ממולחים, בפרצות שבחוקי-מסי-הכנסה ובחולשותיהם של הממונים על גביית מסי-הכנסה. סיפור השערורייה הרי גדולה הוא כתב-אישום חמור ביותר לא נגד עובד בן-עמי, אלא נגד משרד-האוצר ושילטונות מסי-הכנסה. והוא סיפור המעשה.

לפני שמונה שנים, בשנת 1966, היו לעובד בן-עמי השבות על שומת-המס שנקבעו לו בגין הכנסותיו בשנות-המס 1955, 1958, 1961, 1962 ו-1963. מה היו הכנסותיו בשנים אלה, ומה היו סכומי מסי-הכנסה בהם חוייב עבור אותן שנים, זהו סוד חסוי. תיקי מסי-הכנסה בישראל הם סודיים וחסויים, ואינם מעניינים של הציבור. הם עניין שבין הנישום לפקיד-השומה שלו בלבד.

גם השאלה מדוע הגיע המיליונר בן-עמי רק בשנת 1966 להתדיינות עם שילטונות מסי-הכנסה על גובה סכום המס שעליו לשלם, עבור הכנסותיו מלפני אחת-עשרה ותשע שנים, היא בבחינת תעלומה, שהת-שובה עליה ידועה רק לאנשי האוצר. על-כילפנים, מה שברור הוא שבאותן שנים, שהיו שנות השיא בפעילותו הכל-כלית הנמרצת והמסועפת של עובד בן-עמי, הוא לא נימנה עם שיכבת הפטוריים-ממס בשל הכנסותיהם הנמוכות.

באותן שנים היו לעובד בן-עמי הכנסות מכמה-הוכמה מקורות.

על-פי הנתונים שניתן היה לבררם מבלי לחטט בתיקי מסי-הכנסה החסויים שלו, היה בן-עמי חייב מסי-הכנסה באופן אישי וכן עבור חלקו ורווחיו בכמה חברות: חברת מ"ן; חברת עובד בן-עמי בע"מ; חברת ק. ב. נ. (קבוצת בוגי ערים), שהיא בעלת הקרקעות עליהן הוקמה העיר אשדוד, וחלקו בחברת מודיעין, שהיא המוציאה לאור של העיתון מעריב, שבן-עמי מחזיק ב-45% ממניותיה.

כאמור, השומות שנקבעו לו לאותן שנים על-ידי פקידה-השומה של מסי-הכנסה ב-נתניה, מקום מגוריו, לא מצאו חן בעיני עובד בן-עמי והוא נקט צעד בו רשאי כל נישום לנקוט במקרה דומה: הוא הגיש לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב עירעורים על שומות מסי-הכנסה שנקבעו לו, אישית, ולחברות הקשורות בו. מאחר שגם תיקי מסי-הכנסה המוגשים לדיון בבתי-המישפט הם חסויים, כמו תיקי מסי-הכנסה עצמם, אי-אפשר לדעת כמה דרשו שילטונות מסי-הכנסה מבן-עמי לשלם, וכמה רצה הוא לשלם.

רק בארבעה בחודש נובמבר 1968, בעיקר-בות משאי-ומתן ממושך שהתנהל מחוץ לכתלי בית-המישפט — בין בן-עמי, פרק-ליטו ואנשי מסי-הכנסה — הגיע סוף-סוף הדיון המישפטי הזה לסימום בדרך של הסכם-פשרה, שקיבל תוקף של פסק-דין. לצורך רישום ההסכם אוחדו כל התיקים שבן-עמי עירער בהם על שומות מס-ההכנסה שנקבעו לו, והוא התחייב לפרוע את חובו למסי-הכנסה, שהסתכם באותה שנה, על-פי ההסכם, בסכום של 351,500 ל"י (שלוש-מאות וחמישים ואחת אלף וחמש-מאות ל"י).

הסדרת-תשלומים

חסרת-תקדים

לגבי כל אורח אחר, החייב כמה אלפי לירות בודדות למסי-הכנסה, קיים נוהג מקובל, אם אותו נישום טוען שאין ביכולתו לפרוע את סכום המס המגיע ממנו, מסדריו לו פקיד השומה הלוואה באחד הבנקים בישראל, לתקופה שאינה עולה על שנה אחת, ואתו אורח מתחייב לפרוע את סכום הלוואה, בתוספת ריווחי הבנק וריבית כחוק, בתשלומים לשיעורין,

כשנה, ב-10 במאי 1971, נתן בית-המישפט העליון סוף-סוף פסק-דין בקשר לבקשתו של בן-עמי, בפסק-הדין קבע בית-המישפט העליון, כי „הפשרה אינה משחררת את העותר (בן-עמי) מחובת תשלום ריבית מיום אי-שור הפשרה. משתמעת ממנה הסכמתם של בעלי-הדין שהעותר ישלם ריבית, אבל מבלי שנקבע שער הריבית... לכן, הסכם-הפשרה שנעשה טעון השלמה, כיון שהוא בלתי-שלם.“ בית-המישפט העליון החזיר את הגלגל לבית-המישפט המחוזי, כדי שזה יקבע איזו ריבית צריך בן-עמי לשלם על חובו למסי-הכנסה, מיום שהושגה הפשרה — ולא מיום השומה.

הפצצה שאיימו מדין ש

ביקשתי שיתנו לי את התפקיד של מסדרת השולחנות בחדר האוכל. כשהייתי מסדרת את השולחנות, היו תמיד הטבחים, וכל עובדי המיטבח, שהם בעצם הגברים הר יחידים בכל בסיס הטירונות. עומדים מר סביב ומסתכלים בי.

■ ■ ■
כ שנגמרה סוף־סוף הטירונות יכולתי לפתור לעצמי את אחת הבעיות, בעיית

במדים ובלא־מדים: פנינה השוראית וכנינה הדוגמנית

כ שהייתי מסתובבת בבסיס, היו כולם כולם מסתכלים עלי. זה אומנם היה מעלה את המוראל של צה"ל, אבל החיילים היו מפסיקים לעבוד, מספרת מי שהיתה עד השבוע טוראית 2584872 פנינה רוזנבלום, אשר השתחררה מצה"ל שיחרור מוקדם, לאחר שיבעה חודשי שרות בלבד. השיחרור המוקדם של פנינה, אחת מ־דוגמניות־הצמרת של ישראל וללא ספק פצצה־המין שביניהן, בא לאחר ניסיונות מספר, בהם ניסתה פנינה את צה"ל וצה"ל ניסה את פנינה — ניסיונות אשר לא עלו יפה. בהסכמה הדדית, החליט צה"ל לשחרר את פנינה, ופנינה החליטה להשתחרר מ־צה"ל. חודשים רבים לפני תאריך השיחרור המיועד, כשהיא בת 19 בלבד.

סיפרה השבוע פנינה לכתב העולם הזה: כשהתגייסתי כבר ידעתי שאני אהיה בלהקה צבאית. קודם עברתי בחינות בהווי ובידור של צה"ל, אבל את הטירונות הייתי

הייתי יחד מדי סנסית בשביל מפקד חיל־האוויר

צריכה לעבור כמו כל חיילת. היה לי קשה בטירונות. לא היו לנו מסעות או אימונים קשים, לא זה היה הקושי. הקושי העיקרי היו המדים, והביקורת שהעבירו עלי כל הבנות שם.

המדים זה דבר נורא. אני לא רגילה ללכת עם בגדים שאינם צמודים אלי לגוף, ובטירונות, המדים היו ממש כמו שק. אני דוגמנית מפורסמת, ואני לא יכולה להרשות לעצמי ללכת כמו שלומפריית. עוד דבר שהרגיז אותי היו העיניים של החיילות האחרות שהיו איתי בטירונות. הן היו מסתכלות על כל מה שאני עושה בעיניים ביקורתיות. שנבעו מקינאה, והיו מתלחשות כל פעם שהייתי עוברת לידן. בעיקר הרגיו אותן שהייתי טירונות טובה, וגם זכיתי בסוף הטירונות לציון טוב. הדבר הכי גרוע היה ביום ביקור הורים. הן בקושי היו מדברות עם ההורים והחברים שהיו באים לבקר אותן, וכולם היו עוסי קים רק בלהלחש: "הנה פנינה רוזנבלום, תראה איך שהיא נראית." מה שהכי אהבתי בטירונות היה המיטבח.

על צה"ל פורקה בעוד מועד! יחרור שכזה

את החולצה והחצאית של המדים הצרתי, שיהיו צמודים לגוף שלי, ואילו בשק"ם קניתי ונתתי לתופרת שלי להכין לי מכנסיים מיון, שהיו אומנם מהבד הנהוג למדי צה"ל, אבל יום צמודים ובגזירה אחרת.

יון לי עם זה בעיות. כמה פעמים תפסו אותי צדיקים שרצו להראות לכל מי שהיה בסביבה יכולים להרים את פנינה רוזנבלום הגדולה, צו לי תלונות. התלונות האלה לא הגיעו למישפט

צד ליום שיחרורי ובטה יצטרכו לבטל אותן עכשיו. אחרי הטירונות העבירו אותי ללהקת חיל-האוויר. הייתי הכי טובה בלהקה, ור במשך חודש שלם של עבודה הצלחנו לעמד שני שירים, שאני הייתי הנוכח ש" להם. השירים היו ממש בנויים עלי. אחרי חודש של עבודה, בא מפקד הלהקה והודיע לנו, שעל-פי הוראה של אלוף בני פלד, מפקד חיל-האוויר, מפרקים את הלהקה.

הייתי מוכנה להיזח הפקידה של דדו, אבל לא של הרמטכ"ל החדש

אחר-כך גודע לי שהפירוק היה בגללי. מפקד חיל-האוויר שמע שאני סנסצית. הוא ידוע כאדם סגור ולא אוהב דברים מיוחדים, ואני הייתי יותר מדי סנסצית בשבילו. הוא אומנם אף פעם לא ראה את העבודה של הלהקה שלנו, אבל מה שסיפרו לו היה מספיק כדי להבהיל אותי, והוא החליט לסגור את הלהקה.

לא היה לצבא כלי-כך מה לעשות איתי אחרי זה. פקידה סתם אני לא יכולה להיות. אני למדתי אומנם פקידות, וגם הייתי פקידה משך שלושה חודשים בבנק לאומי, לפני שהתגייסתי לצבא, אבל זה היה יותר מדי בשבילי.

אני באה ממיקצוע ומרקע שלא מאפשר לי להיות פקידה, אני באה ממיסגרת של דוגמנית-צמרת. לשים אותי סתם פקידה באיזה מקום, אני לא הייתי מוכנה, כיוון שאני יכולה לעשות רק דברים שמעמידים בפני אתגר.

אם לא היו מקבלים אותי לפני הצבא ללהקה צבאית, לא הייתי מתגייסת

פרופיל 97 דוגמנית-הצמרת פנינה רוזנבלום השתחררה שיחרור מוקדם מצה"ל, בפרופיל הגבוה ביותר (90-60-90), כי היתה סנסצית מדי לטעמם של מפקדיה. אם כי, לדבריה, היתה מעלה את המוראל של החיילים, אשר היו מפקדים את עבודתם כדי להתבונן בה כשהיתה עוברת, במדיה הצמודים לגוף, בבסיס.

או אחרי כמה שבועות של עבודה בלהקת חיל-התובלה, ראיתי שמדכאים אותי. המישמעת היתה יותר מדי חזקה, ואני לא יכולה עם מישמעת כזו. היו צוער קים עלי, לא נתנו לי חופשות כמה ש" רציתי, פשוט נחנקתי.

או גם הגיעו לצבא השמועות על החזה שלי. אנשים רעים הפיצו עלי שמועות שקיבלתי זריקות של הורמונים בשביל לי הגדיל לי את החזה. זה שקר מלוכלך. (המשך בעמוד 20)

בכלל. הייתי מוכנה להיות פקידה של הרמטכ"ל, אבל רק של הרמטכ"ל דדו, ולא של הרמטכ"ל החדש, כך שכבר לא היה לי מה לעשות בצבא.

הפיתרון שלי בא מחיל-התובלה. החליטו להקים שם להקה, ומישחו גם דאג לספר לי שמקמים אותה במיוחד בשבילי. כולם יודעים שאני כישלונית נורא. לפי שבועיים הופעתי בטלוויזיה, בתוכנית ניקוי ראש, והיה לי טכסט קשה של מילים שבכלל לא הבנתי אותן. אבל עשיתי אותו מצויין.

הרמטכ"ל לשעבר רב-אלוף חיים ברלב ליד הטוראית פנינה רוזנבלום במסיבה חברתית. משמאל, פנינה, חונגת במסיבה ארוזית, "אלה שאומרים שלקחתי זריקות-הורמונים בשביל להגדיל את החזה שלי" — שקרנים.

ח"כ עקיבא גוף הכריז

כי בדר

אמר, "ההיפך מהאמת" —

ובגין הבטיח לטפח

בו אישית

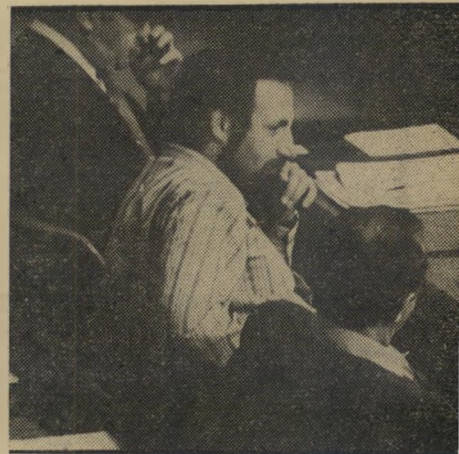
הפרלמנטר הקשיש, ח"כ הליכוד ד"ר יוחנן בדר, נדהם. הוא היה בדרוכו אל מחוץ לאולם המליאה, יחד עם מרבית חברי הכנסת, כשלתע שמע, אחד עם מרבית המכשירי השמיעה שלו, את שמו נקרא מוכן הגואר מים. הוא העיף מבט, וראה את חברי סיעתו הצעיר, איש המרכז ההופשי ח"כ עקיבא (הזומר) גוף, עומד על הזוכן ומוסר הודעה אישית.

מרבית חברי הכנסת והעיתונאים, עזבו כבר את האולם. היה זה לאחר נאום הנועם של משה דיין בעניין דו"ח ועדת חורב, ולכולם היה ברור, כי מאחר ש'הוכרו קודם-לכן כי דיין יהיה הנואם האחרון, שהישיבה הסתיימה.

אולם היציר הכריז כי ח"כ עקיבא גוף לוצה למסור הודעה אישית. גוף, חבר בוועדת הכנסת לביקורת המדינה, אשר יושב-הראש שלה הוא בדר, בישר לבית-כי למרות שיום קודם-לכן הודיע בדר לכנסת כי חוק מבקרי המדינה עבר בוועדה ללא הסתייגות, הרי הוא עצמו העלה הסי-תייגות, בלתי-חשובה אומנם, בוועדה.

בדר רתח מזועזע. ההודעה יכולה הייתה להיות הודעת-תיקון רגילה, לולא הוסיף גוף: "יור הודעה, ח"כ יוחנן בדר, אמר במזיד בהודעתו בכנסת, את ההיפך מהאמת, ואני עומד לדרוש דיון על כך בוועדת-הכנסת."

בדר, שלא יכול היה באותה הודמנות להשיב לגוף מעל הבימה, מיהר אל מנהיג מפלגתו וראש הליכוד מנחם בגין, כשהוא

ח"כ גוף ככנסת

הודעה מוחצת

ניתח מלעט. בגין, אשר לא נכח במליאה בעת הודעתו של גוף, נדהם אף הוא, ו'הבטיח לברד כי הוא יטפל אישית, בשחצן הקטן הזה."

מישפט

השובט לא פסל את עצמו

לאחר ש"העולם הזה" הגיש

תלונה נגד השובט

לובנברג — לא פסל זה

את עצמו מדרון

בעתירה נגד העיתון

זה היה לפני חודש וחצי. שופט בית המישפט המחוזי בתל-אביב, שלמה לובני ברג תקף את צלמת העולם הזה, אילנה בן-ארי, כאשר באה אל בית-המישפט ה' מחוץ לתל-אביב, בליוויית כתב העיתון מרסל זוהר, לצורך איסוף מידע על האופן בו מקיימים שופטי בית-המישפט את תק-נותיו של שר-המישפטים חיים צדוק (העולם הזה 1918).

סיפור התקיפה סופר כבר בהרחבה. אלא

השופט לובנברג

החלטה פטולה

שבכך רק החל מתגלגלת שורה של אירוי-עים.

התנהגות בלתי-הולמת. בעיקבות תקיפה זו הגיש העולם הזה תלונה לשר-המישפטים חיים צדוק. בתלונה לכתב: "לאחר שצילמה גב' בן-ארי מיספר שופ-טים, מבלי שאיש מהם הביע התנגדות לובנברג, מלווה בשלושה שוטרים, "משהבחין כי צולם על-ידי גב' בן-ארי, פעל בנוריות, וינק על הצלמת, אחו בי-רצועת מצלמתה הכרוכה לצווארה, והחל מושך בחווקה, כשאגביכך גרם לחניקהה של הצלמת ברצועה."

בהמשך התלונה פורט, כי לאחר דרישתו התקיפה של השופט, נמסר סרטי-הצילום לידיו. כן תחרים את פינקס-רשימותיו של הכתב, והודיע לשניים כי הוא עוצר אותם בשל ביוון בית-המישפט. משביקש זוהר גלגות את סיבת המעצר והוקיותו, נענה על-ידי השופט: "תשתוק, פרחת!" על כך נכתב בתלונה: "מר זוהר לינו עיתונאי ותקי, שנעוריו חלפו כבר לפני שנים מיספר, כך שאין התואר, פרחח' הולמו, כשם שהשמעו אינה הולמת שופט בית-המישפט."

התלונה מוטיימת בדברים: "סבור אני כי אין הדעת טובלת כי אדם אשר הצדק והמישפט הם מלאכתו וחובתו, יבצע ללא עילה חוקית או עובדתית סידרת-פעולות, העולות לכאורה לידי תקיפה, מעשר-שווא, שלילת רכוש שלא כדין."

כתוצאה טיבעית מתלונה זו, הפך הר-שופט לובנברג לבעל-דריב של העולם הזה. אולם לא היה בכך כדי למנוע אותו מ' להעמדי עצמו פוסק בעתירות שהוגשו לבית-המישפט נגד העולם הזה, זמן קצר לאחר-מכן.

השובט נשא פנים. ב'8 ביולי הוציא השופט שלמה לובנברג צו-מניעה, האוסר על העולם הזה לפרסם פרשה בין בני-יוג, המתבררת כעת בבית-המישפט. מייד לאחר הוצאת צו זה, הוגשה תלונה נוספת של העולם הזה נגד השופט לובנברג, לשר-המישפטים חיים צדוק.

"הבקשה", נאמר בתלונה, "הובאה בפני השופט לובנברג, וזה החליט לקבל את הבקשה ונתן את הצו-מבוקש. מסכת-היחסים בין העולם הזה לבין השופט לובנ-ברג בעיקבות התלונה הקודמת, ידועה. "האופן בו פעלה התלונה על הלך נפשו של השופט אף הוא ידוע, וזאת בעיקבות פירוטמים בעיתונות, ובעיקר בכתבה ש' נתפרסמה בעל המישמר (בה פורטו פרשות הקשורות בשמו של השופט לובנברג, ו' ביניהן אותה בה ביקש מכתב עתיים להצניע פירוטם תלונתו של העולם הזה נגד הר-שופט, ואחרת גרמה לאישפוזו של פקידת בית-המישפט). מן הכתבה הזו עולה, כי תלונת העולם הזה הביאה את השופט לובנ-ברג לפריצת-גדר תמוהה, ולניסיונות ל' השפיע על עיתונאים ועל סוכנות-ידועות להצניע את התלונה, וזאת תוך כדי שימוש פזיו מאוד בטרימולוגיה שיפוטית של ביויון בית-המישפט."

"נדמה כי די בעובדות אלה כדי ללמד, שנישטש הגבול בתודעתו של השופט לובנברג בין תפקידו השיפוטי לבין מערכת טינותיו, היבתי וסלידותיו הפרטיות. "מן הראוי היה, אפוא, כי השופט הר-נתון בהלך-נפש כזה יפסול עצמו מלדון בבקשה הנוגעת להעולם הזה, והדברים אמורים ביתר חומרה כלפי השופט לובנברג, אשר על קור-רוחו ושיקול-ידעתו האטל צל כבד במכתב-התלונה הקודם."

(המשך עמוד 19)

החזה שלי, כמו המידות האחרות המושל-מות של הגוף שלי, הוא מתנה מאלוהים. המישטר בלוקה שהוקמה בשבילי היה כל-כך חריף עד שכימעט לא יכולתי לע-שות עבודות דוגמנות בחוץ. זה די הפריע לי, מפני שאין לי אבא ואני המפרנסת היחידה של אמא שלי.

באותה תקופה היו גם תקריות עם חיילים, בבסיס שבו היינו עושים את החזרות של הלהקה. הם היו מפסיקים לע-בוד, כשראו אותי עוברת, וזה היה מר-גיו את המפקדים שלהם.

באותו זמן רמו לי ידיו שלי, קצין בצבא, שאם אני אגיש בקשה לשיח-רור מוקדם, צה"ל ייענה לה בחיוב. הגשתי בקשה ונימקתי אותה בעובדה שאני המפר-נסת היחידה של אמא וביקשתי להשתחרר. קצינת-החן של פיקוד מרכז קראה לי לשיחה, ואמרה לי להמתין בבית להודעה. כעבור כמה ימים קיבלתי הודעה שאני מוזמנת לפגישה אצל קצינת-החן הראשית של צה"ל. לא יכולתי ללכת באותו יום שהומנתי אליה, הלכתי רק שבוע אחר-כך. קצינת-החן הראשית לא היתה באותו זמן במישרד, והסגנית שלה קיבלה אותי. היא אמרה לי שהחליטו לשחרר אותי.

אני השתחררתי מצה"ל בפרופיל הגבוה ביותר, פרופיל 97. אני יודעת שיהיה כל מיני אנשים שיספרו שהשתחררתי בפר-פיל נמוך, אבל האמת היא שצה"ל החליט לשחרר אותי בגלל שתי סיבות: האמא שלי, והעובדה שהייתי יותר מדי כססית בשביל הצבא.

אני לא יודעת מי הפסיד יותר מהשיח-רור המוקדם שלי. צה"ל, שאת המוראל

מכאן, סיכמה התלונה, שהחלטתו של השופט לובנברג מרמזת על הלך-רוחו של ניצול הדמנות לגבי העולם הזה, לא-ר דווקא על-פי הדין המישפטי.

לפיכך, נאמר בפנייה לשר-המישפטים, מתבקש השר להפעיל את סמכותו לגבי החוק, האומר כי: "שר-המישפטים רשאי להגיש לבית-הדין קובלנה על שופט על יסוד אחד מאלה: (1) שופט נהג שלא כהלכה במילוי תפקידו. (2) השופט התנהג באופן שאינו הולם מעמדו של שופט בישראל."

שירותים

הפלות אלאכוחיות

בעזרת החוק

הוויאידולורוזה של

נערות שנכנסו להריון

תמזה — בעזרת

מישרד-הסעד

עד לפני כחמש שנים הייתה נערה בלתי-נשואה שנכנסה להריון בלתי-צפוי נאלצת לעבור דרך-ייסורים רבת-הצאות. סנספה בהפלה — לא תמיד בידי אדם המוכשר לכך. נוסף לכל אלה היה במעשהו משום עבירה על החוק, ולא פעם אף סכנת-חיים.

אלא שהעובדות הסוציאליות לקחו את העניין לידיהן, והיוזמה והאיכפתיות ש' הפעילו עשו את שלהן.

מאז ה'77 קובעת אס-אט, מבלי להרגיש כמעט, השתנה היחס כלפי נוסא זה, מצד מישרד-הסעד, מן הקצה אל הקצה. כל מה שצריכה נערה כזו לעשות היום, הוא לפנות אל השירותים הסוציאליים ה' מוכרים, ואלה יפנו אותה אל ועדה, ש' כמותה מצויה בכל עיר בישראל.

זוהי ועדה הכפופה לבתי-האולים, ואשר מתפקדה לקבוע הפסקת-הריון. בוועדה יושבים גינקולוג, פסיכיאטר, רופא למחלות פנימיות, רופא כללי ועובדת סוציאלית, הר-דנים בכל מיקרה לגופו.

עד לפני כחמש שנים קבעו ועדות אלו הפסקות הריון במיקרים של נשים בלתי-נשואות רק מטעמים של מחלות-נפש או סכנה לבריאות. אלא שכיום, הר-נטייה היא להפסיק כל הריון בלתי-רצוני. בדרך-כלל מופנות הבחורות אל הוועדה דרך השירות שהקים מישרד-הסעד, הוא השירות למען הילד, טובת הילד, היא העומדת לנגד עיניו של שירות זה, כאשר מגיעה נערה שהריונה עדיין לא עבר את החודש השלישי, מתייחסת העובדת הסר-ציאלית לאפשרויות הבאות: הפסקת הריון במידה שבחזרה רוצה בכך, המשך הריון ותוכנית לגידול הילד, או מסירת הילד לאימוץ.

אם אכן החליטה הבחורה ללדת את הילד ולגדל אותו, מספקת לה היחידה לטיפול באימהות לא-נשואות, המורכבת מעובדות סוציאליות ורופאים, את כל השירותים לטיפול בעת ההריון ולשיקום לאחר הלידה. במעון הארצי של השירות למען הילד נמצאות כיום כעשרים נערות המעוניינות להסתיר את הריונן, מטעמים אישיים. הן מקבלות שם טיפול רפואי, וכן הדרכת סר-מלאכת-יד, הרצאות וכמובן גם עזרה סר-ציאלית. לנערות אחרות דואג השירות למישפחות-אומנות, המאמצות את הבחורות עד ללידה.

פנינה רוזנבלום

ניקוי ראש

של החיילים שלו הייתי מעלה כל פעם שהייתי עוברת לידם, או אני. אני חושבת שדווקא צה"ל הפסיד יותר. עכשיו, אחרי השיחרור, יש לי שני דברים חשובים בחיים: הקאריירה שלי ו' הדירה שלי. אני רוצה להמשיך בדוגמנות, אבל מה שחשוב עוד יותר זה המישחק. אני בטוחה שעוד כמה שנים אני אהיה אחת השחקניות הטובות בארץ. אני גם כותבת שירים, ונתתי למשוררים רציניים לקרוא אותם והם אמרו לי שאני כישרון גדול.

דבר השני החשוב זה הדירה שלי. יש לי דירה מקסימה, שכל אחד שבא אליה, תיכף רוצה לגור בה. בסלון יש לי פסנתר. כל יום אני לוקחת שיעורי פסנתר, אחרי שיעורי-הנהיגה. יש לי בר גדול, פטיפון סטריאו-פוני, ועל הקירות המון תמונות שלי. המיטבה שלי זה המיטבח הכי משוכלל בתל-אביב. לפעמים אני רר-חצת בעצמי את הכלים, כשהעזרת חולה. חדר-השינה הוא ממש מיקדש קטן. יש לי בחדר טלפון עתיק, שולחן-איפור גדול, ותמונות-עירום שלי על הקיר. מי שכבר זוכה להיכנס לחדר-השינה שלי, יכול לר-אות גם את תמונות העירום שלי.

אני רק בת 19, וכל החיים שלי לפני. אני בטוחה שמהר מאוד אני אפתיע את כולם, שלא יראו אותי רק כמלכת-הסכס אלא כשחקנית מוכשרת ומשוררת גדולה.

האם עומד אני בפני פרשת שדה-בוקר מחודשת? צילה של גולדה רודף אחרי כסיוט למרות פרישתה

יום א', 7.7.1974

2

שעת-לילה מאוחרת חזרתי מירושלים ליריחי שברמת-אביב. לאה ניעורה משנתה. היא נכנסה למיטבה ועמדה לשפות את הקומקום כדי להכין לי כוס תה. מזגתי לעצמי כוס מלאה ויסקי, אך גם החריף-החריף הזה לא היה בו כדי לעודד את רוחי ולהרגיעני מהחזיון המפליץ שהייתי עד לו היום. מה שקרה היום בישיבת הממשלה הישרה עלי רוח-נכאים. הצתתי סיגריה בונב הסי-גריה שזה עתה סימתי לעשנה. לאה העירה לי, כדרכה, ששוב אני מושך ביד שמאלי את אצבעות יד ימין. טוב שרק היא מבינה, שמינהג זה שתפס בי מעיד על מבוכת נפשי. רציתי לטבול את גופי באמבט חם כדי להרגיע את רוחי הנסערת. אבל לאה אינה מנחה לי לעשן בחדר-האמבטיה ואילו אני מבכר לשאוף אל קרבי את עשן הסיגריה כל עוד לא הועלו המחירים.

לא חלפו אלא חמישה שבועות מאז התמנתי כראש-הממשלה ואשר יגורתי בא לי למרות ש-עשיתי את מירב המאמצים כדי שלא לקנמם נגדי את הזקנה [גולדה מאיר, ראש-הממשלה שקדמה ליצחק רבין]. נראה לי שעוררתי את כעסה כלפי.

הכל התחיל עוד בשבוע שעבר. נפגשתי עם שם-עון [פרס, שר-הביטחון] בלישכתי בבניין ראש-הממשלה, ונועצנו בבעיות הביטחון העומדות על הפרק. דנו במשמעות של ציחצוח החברות המחודש המשתמע מהכרזותיהם של נשיא מצרים ושרי ממשלתו, ובנוסף התקפני בו החלו לנקוט שופרות-התעמולה של המייסטר במצריים. שמעון, אשר השתנה באורח חיובי מאז היכרתיו במישרד-הביטחון לפני 15 שנה, הסכים עימי שלאור הסכנות הרפליגות של חידוש המלחמה ומצבו של צה"ל, יש לזרו את תהליך בנייתו מחדש.

אין בוררין בשעת סכנה

ביום הרביעי בלילה טילפן אלי שמעון מדירתו, הנמצאת בשכנות למקום מגורי, ובפיו בשורה שהר-נינה את ליבי. הוא פגש את אריק [ח"כ הליכוד אריאל שרון] ואת גורודיש [האלוף שמואל גונן] ודיבר עימם דברים בוטים. הפציר בהם לחדול מ-מעשי התככנות ההדדיים, שרק מבאישים ריחו של צה"ל ברבים ומוציאים דיבתו רעה. נראה כי דבריו לא נפלו על אזניים ריקות. אף המשיך וסיפר לי כי לקח דברים עם אריק בדבר האפשרות להחזירו לת-קופה מוגדרת לשירות פעיל בצה"ל, בתנאי, כמובן, שיוותר על מושבו בכנסת ויפרוש מפעילות פוליטית.

— הייתי ערו ומודע לסכנה הטמונה ב-מהלך זה ולסערת-הרוחות שתתעורר בין חברי המפלגה, כאשר תיוודע להם כוונתי. ראיתי כבר בעיני רוחי את הסופה האיזמה של הרעמים והבר-קים, שתתחולל בישיבת-המרכז הבאה, וידעתי גם שלא אמלט מזעמו הקוצף של אותו חרון [הכוונה לחיים חפר, המלבי"ד], הרואה בחלומותיו סכנת מהפיכה פאשיסטית בישראל והמאמין שאריק הוא הסכנה החמורה המאיימת על מדינת-ישראל.

ידעתי גם שצעד זה לא יהיה לרוחם של כמה מחבריינו בממשלה, ולכן ביקשתי משמעון לשמור בשלב זה את דבר ההצעה בסוד כמוס. שמעון אף גילה את אוזני כי הודיע לאריק שיוותר לו מינוי-החירום שלו במילואים, אשר בוטל בשעתו בידי משה [דיין] ודדו [רביאלוף דויד אלעזר]. עוד אז תמהתי על ביטול המינוי ועשיתי את כל מה שביכולתי באמצעות פנייה לדדו ולאחרון [ידלין, שר-החינוך ומזכ"ל מפלגת העבודה] כדי להעביר

העולם הזה מביע בזאת את התנצלותו בפני עיתון-הערב מעריב, על שהוא מקדים אותו ומפרסם בזה פרק אחד מתוך זיכרונותיו של ראש-הממשלה יצחק רבין, שיתפרסמו בוודאי במעריב בחודש יולי 1994. בפרק זה מתייחס מי שהיה ראש-הממשלה החמישי של יש-ראל ושר-התיקשורת, לפרשה המוזרה שאיר-עה בחודש יולי 1974, כשנאלץ להורות לבטל את מינוי-החירום לשירות מילואים, שניתן שבע קודם-לכן לאלוף (מיל.) אריאל ("אריק") שרון. שלושה קווים מפרדידים — — — מסמנים השמטה לצורך-קיצור, המתחייב אך-ורק מפירוטם קיטעי-יומן נב-חיים בעיתון. בספר יובא היום במלואו. בסוגריים מרובעים — הבהרות המלביה"ד דליה רבין.

© כל הזכויות שמורות

שולחני עיתוני-הערב. בני מעי חמרמרו כאשר הו-פיעה לנגד עיני הכותרת בה נמסר כי שרון וגונן יחזרו למלא תפקידים פעילים בצה"ל. מישהו היה מעוניין לתקוע מוט בגלגל העגלה עוד לפני שזו החלה לזוז. עוד לא נעשתה לי כתובת הזאת: הדלפה מכוונת שנועדה לחבל במאמצי. כימעט שהתפלצתי מעצם המחשבה שמוטה היה עלול „לטרפד" את המינוי מחשש פן יפגע מינויו של אריק במעמדו.

ידעתי שבכך נסתם הגולל על התוכנית שהגינני שמעון ואנוכי. נשארתי יושב בכסאי כשמוחי פה פעור. ידעתי שהדברים הגיעו לידיעתם של חברי הממשלה ויכולתי רק לנחש את הצפוי לי בישיבת הממשלה הקרובה. — — —

— — — הישיבה נפתחה בסקירה משעממת של שר-המישטרה [שלמה הילל] על הבעיות הכרו-כות בהקמת המישמר האורחי. תמיד תמהתי בזכות מה הגיע למישרת שר. אולם רק כילה הילל את דבריו והישיבה הפכה סוערת. כאשר יראתי, היה זה ויקטור [שם-טוב, שר-הבריאות המפ"מי], שב-זעף ובחוסר-סובלנות ביקש לדעת מה האמת בידיעה שהופיעה בעיתוני-הערב.

נלאיתי מלהסביר לו שאין השעה כשרה כעת לחקירות מעין זו, ושבתחקירים שעשה צה"ל הסת-בר כי אין בעצם מה לחקור. אך הוא בשלו, ואילו עוד מצטרפים בשצף-קצף גלילי, בר-לב ואחרים. אילולא תמיכתו הבלתי-מסוייגת של שמעון, איני יודע עד היכן הייתי מגיע.

שנון למדורה

ניסיתי להסביר דברים כהווייתם. חזרתי והב-רתי שחובה היא להתעלות מעל שיקולים מפלג-תיים קטנוניים, נוכח חומרת השעה. למרות הת-אפקותי ועל אף שניסיתי לכבוש את יצרי, נדמה לי כי לא שלטתי ברוחי. לא היססתי להטיח בפני-הם דברים כדורבנות. לפעמים נדמה לי כי לכמה מהחברים לא איכפת מה יהיה גורל המדינה ובילבד שתישמר יוקרתם האישיית. — — —

יום ב', 8.7.1974

הגעתי ללישכה כשקוריי-השינה עדיין על עיני. הוצאתי ממגירת שולחני את בקבוק הוויסקי המוס-תר שם כדי ללגום לגימה שתעודדני. נדמה היה לי כי הצלחתי איכשהו להיחלץ מהצרה שנפלה על ראשי כאשר ביקשה לו [קידר, מי שהיתה מזכירתה ואם-הבית של גולדה מאיר ושנשארה גם מזכירת לישכתי של רבין] לראות את פני.

הבחנתי מייד על פניה, כשרק נכנסה לחדר, כי בשורת-איוב עימה. ואכן, לא התבדיתי. היא ביקרה את הזקנה בביתה הבודד שברמת-אביב כדי לעזור לה בשיקום מישכנה. כל מה שיש לה לומר היא משיחה בפני לו. הפוקדת תכופות את ביתה. וזו מגלה את אוזני מה מתרחש בליבה של הזקנה. לו דיברה וסיפרה לי על תגובתה של הזקנה כשהגיע לאוזניה דבר התפקיד שהוצע לאריק. רא-תה בכך התנכלות מכוונת לה. וכאילו לא די בזה ביקרו אצלה גם דדו ובר-לב, הגרים בשכנות, והו-סיפו שמן על המדורה. כמעט שיצאה מעורה. ידעתי כי כלה ונחרצה היא מפניה שהמינוי לא יעבור.

ממה נפשך? האם עומד אני בפני פרשת שדה-בוקר במהדורה מחודשת? האם פינה שדה-בוקר את מקומו לדירה המבודדת ברמת-אביב? צילה של גולדה רודף אחרי בכל אשר אלך. ידעתי גם הפעם אצטרך לבטל רצוני מפני רצונה. — — —

הוריתי לשמעון להודיע על ביטול המינוי ועל הפסקת המגעים עם אריק. למרות זאת ידעתי ש-הזקנה לא תסלח לי על כך. בביוזן שגרמתי לי אריק רכשתי לעצמי אויב חדש. נשארתי קרח מכאן ומכאן. — — —

את רוע הגזירה ולעשות ככל הניתן כדי להשאיר את אריק בצבא ואף לחזור ולמנותו כמפקד חזית הדרום. נתקלתי או בסירוב מוחלט.

שמחתי ועלצתי כאשר טילפן אלי שמעון למח-רת היום והביא לידיעתי את תשובתו החיובית ה-עקרונית של אריק על ההצעה ששטח בפניו. אני מאמין כי יעלה בידי לאלף סיח-פרא זה ולרתום אותו ליצול העגלה של צה"ל, המתקשה למשוך במעלה ההר. עם כל חסרונותיו והשלילה שבו, אסור לי לשכוח שאריק נמנה עם מפקדי-השדה המצויי-נים שהיו לצה"ל.

למחרת השיחה הטלפונית של שמעון הונחו על

הציירת

הביולוגית

החיילת

ניצה בורוכוב

עליזה לוי

רותי עזריה

לבט אל השמש שולחות ניצה (מימין), רותי ועליזה (משמאל), הלבושות בבגדיים ביקיני של חברת גוטקס, המעצבת את בגדיהם שלה בקו הבינלאומי החדש ביותר. בשלוש התמונות למעלה נראות הנערות כשהן מאופרות על־פי מיטב הידע של חברת הלנה רובינשטיין.

6	5	4		3	2	1
			9	8	7	
	12				11	10
		15		14	13	
	21		20	19		18
			25	24	23	22
30		29		28		27
	35		34	33		32
		39	38		37	36
	45	44		43		42
		47				46
53	52		51	50		49
		59	58		57	56
				63	62	61
	68			67	66	65
		73		72		71
78			77		76	75
						80
			81			
				84	83	82
	87					86
						89
		90				88
			92			
						91

מאונך: (1) מחואי נורבגי נודע (ש"מ); (2) שטעמו כלענה; (3) התייחסות ביראת-כבוד; (4) המקום בו אני מאחסן את הי תבואה; (5) מסטיק; (6) השתאות; (8) אוסר אני; (9) הוא ישמח לבב אנוש; (13) קמטר; (15) מלך תיאטרלי נודע; (17) ישות; (18) זהו נשיא דרום-קוריאה; (20) האות החמישית בא"ב העברי; (21) שעות; (23) בתוכו; (24) שחיקה לגרגרים זעירים; (26) בן מנשה, מלך-יהודה; (27) בלוטת-הנקה; (28) רחמנא ליצלן (ר"ת); (30) מידה לנוולים; (32) מטבע יפנית; (34) בית הציפור; (36) תעודה, מיסמך רישמי; (37) בת-קול; (39) מיוצר מגיות הכבשים; (41) בכל שיוכן יש כאלה; (42) משתוקק; (43) גץ; (45) אבן יקרה; (48) כאב; (49) ריצת-טירוף; (51) בעל יד פתוחה; (53) בו מצויים מיתרי-הקול; (55) קיים, הווה; (57) מונח בתורת החשמל; (59) קידומת הור' לנדית; (61) עדין לא; (63) זמן קצר בלתי-מוגדר; (64) ברור; (66) כינויו של הרמטכ"ל לשעבר; (68) אליל שהוקרבו לו קורבנות אדם; (70) כאלו יש תרי"ג בתורה; (72) קריאת-כאב; (73) הפיכת גוי ליהודי; (74) קיבוץ בארץ; (75) בן-כבש הניצב על ראשו; (77) אם-הפנינה; (78) היא נולדה בנהלל; (80) הוצאה בכוח מרשותו של אהר; (81) מחבריה-הכנסת (ש"מ); (83) עצם; (84) אמרו עוד פעם, אבל הפוך; (88) דורון; (90) מאור קטן.

מאונך: (1) בירת איתריאה; (4) ירושה, נחלה; (7) ספאמה; (10) מבין; (11) מלחמת; (12) רב; (14) קריר; (16) זרימת המונים; (19) נחלתו של שבט יהודה; (22) ערוץ; (23) מנת אוכל; (25) אב, בערבית; (26) עוף-טרף; (27) צנור; (29) שם-פרטי סיני נפוץ; (31) מילת-שאלה; (32) אנדרטת-זיכרון; (33) הדרגה הראשונה בגלגולי ה-ארכה; (35) תנועה במים; (36) עצם בפה; (37) דום! (38) עוף-טרף; (40) צמח בראשית צמיחתו; (42) עץ הנזכר במקרא; (44) כופר; (46) מסייר; (47) אביון; (48) מילת-שאלה; (49) מחודשי השנה; (50) קידומת המסמלת איחוד כללי; (52) תינוק שנוולד קודם-זמנו; (54) ממון; (56) מתווי הנגינה; (58) פעולתו של הסוס הרץ; (60) בלכתך אל האשה, קח את זה אתך; (62) מגש; (64) מילת-חיוב; (65) קירצף בחוקה; (67) אחורי הגוף; (68) אותו אכלו בני-ישראל במידבר; (69) גוף שלישי רבים; (71) למה? (73) גוף; (74) האם היא קדמה לתרנגולת? (76) קריאתיגון; (77) זמר-עם נודע (ש"מ); (79) רכוש שאדם מקבל לאחר מות הוריו; (81) מזור; (82) דבר טמא; (85) גבבה; (86) דורשת מחיר גבוה; (87) חברת-נפט עולמית; (89) מי שהיה שרה-צבא במקום יואב; (91) גורי מלית; (92) סבון.

מעט צל
 ביום חמסין להט ח'פשו רותי (תימין) הבאר-שבעית וניצה הירושלמית, אשר היו לבושות בשמלות של בוטיק ביבה התל-אביב, בעיצובה של רחל ברזין. על שערן שמרו הנערות מפני החום והאבק בעזרת מוצריה המיוחדים של חברת וולה להכשירי-שיער.

א לו הן שלוש יפהפיות נוספות אשר תתחרנה בחודשים הקרובים על תואר מלכת-המים לשנת 1974. נציגת הנגב, תושבת באר-שבע, היא רותי עזריה התמירה (1.72 מ') בת ה-22, שהר' חורת, בעלת עיניים שחורות עמוקות, בר גרם בית-ספר תיכון במגמה הביולוגית ב-באר-שבע. רותי בילתה את ילדותה בקיבוץ עין-חרוד, אך כאשר חזרה העירה - הת' אקלמה במהירות בחיי-הכרך הסואנים. את שירותה הצבאי בילתה בחיל-החימוש, שם גם מצאה את החבר הקבוע שלה.

סידרה שניה של מועמדות לכתר מלכת-המים 1974

המלווה אותה עד עצם היום הזה, היא עובדת בינתיים כפקידה, אך מתכוונת ללמוד ביולוגיה באוניברסיטה. עבודתה גוזלת ממנה זמן רב, אך כשהיא מת' פנה - היא מקדישה את זמנה לרכיבה על סוסים, שהם אהבתה הגדולה, ולמור-סיקה קלאסית, אותה היא שומעת מעל מערכת-הסטריאו המשוכללת שלה. הבלונדית שבהבורה היא הפעם עליזה לוי בת ה-19, שגובהה 1.65 מ' גטו. עליזה היא היילת חמודה המועמדת לקורס-קצין' נות, אשר עורה השחום מבלט כהלכה את שצורה הבהיר ואת עיניה הירוקות-חומות.

השגרירות הירושלמית לתחרות-היופי של העולם הזה היא ניצה בורוכוב, בת ה-17, שגובהה 1.63 מ', והיא בעלת שיער שחור גולש ועיניים כחולות משגעות. ניי צה אותבת מאוד את ירושלים, על אוויר רתה המיוחדת, ואת ריגשותיה היא מעלה על הכר, בצירור.

אל אין זה עסוקה היחידה, היא עוסקת גם בפיסול, ולפני כשנה למדה גם פיתוח קול, והשתתפה בתחרות לכישרונות צעיר רים. אך מיכלול הכישרונות אינו מעורר בה לבטים. יש לה פנאי להחליט, והוריה מעודדים אותה לעסוק בכל, כרצונה.

טוטו

השבוע מחזור משחקים מעורב
משחקי מבחן והליגות האוסטרליות

מינימום הפרס הראשון
200.000 ל"י
(כולל העברות) * * *

מינימום כלל הפרסים
350.000 ל"י
(כולל העברות) * * *

יום חמישי - המועד האחרון
למסירת הטפסים

**עשה לך מנה קבוע -
חלא טוטו בכל שבוע!**

המועצה להסדר הימורים בספורט

הליידי עבדה בלילות

מאת ל. בנימין

חקירת המשטרה הופסקה באופן מפתיע לאחר שהליידי נתגלתה

מזה ימים אחדים מגיעות ידיעות למוקד המשטרה על שכונת תל אביב, על הליידי שכבשה את השכונה השקמה והכריזת. ידיעות נזופות אמרו כי אין בית בשכונה שבו לא עובדת הליידי במשך כל שעות היום ואפילו בשעות הלילה.

המפקח ד. שמונה לחקר את הנושא העלה כל מיני אפשרויות בראשו ואף החל להתכונן לאפשרות שכונה זו הידועה כשקטה תגרום לבעיית באיזור כולו. המפקח ד. לא הפסיד זמן, ושלח את בלשיו לגלות את הליידי.

הם הסתובבו ברחובות כדי לעצרה, אך לא מצאו אותה ואז הגיעו למסקנה כי הליידי עובדת כנראה רק בבתים. לילה אחד הגיעו השוטרים לאיזור, הם עברו מבית לבית ולא שמעו דבר, עד אשר החליט המפקח ד. לפרוץ לאחת הדירות. חפוקרה ניתנה השוטרים הסתערו לעבר הדלת, הם פרצו לדירה ואמנם הם ראו את הליידי בפעולה...

כעת יודעים גם המפקח ד. וגם חבר עוזרו כי מכונת הכביסה ליידי ולורד קריספ? עובדות בשקט רב עד כדי כך שאי אפשר לשמוע אותן ובנוסף יש להן כל היתרונות האפשריים במכונות הכביסה: כל תכניות הכביסה לכל סוגי הכביסה, חרתחה עד 100 מעלות, חסכון מירבי במים, חשמל וחומרי כביסה, ציפוי אמאיל ובקיצור אין יתרון שאינו נמצא בהן.

קחי גם את את הליידי או הלורד לשבועיים נסיון חנינם בביתך - ללא התחייבות. הגי לה לעבוד ביום או בלילה - אליך המשטרה כבר לא תבוא...

(מ.)

מסזיסטים לספורטאים

קורס השתלמות מיוחד למסז' ספורטיבי
15.9.74 - 15.8.74 - 3 פעמים בשבוע אהה"צ

הרצאות רופאים בנושא:
פגיעות ספורטיביות ושיקום
בית ספר למסזיסטים(יות) "גולדמן"
תל אביב, שד' קק"ל 35, טל. 225229, 237682.

למכירה דירה

ברמת גן
בת חדר וחצי
ברחוב הרימון 10 (ליד קולנוע "רמח")
לפנות למשפחת חן בין השעות 12.00-20.00

(המשך מעמוד 17)

בכך לא נגמר העניין. בית-המישפט המחוזי פסק כי ברעמי מנוע מלטעון, שלא היה בינו לבין נציבות מסי-ההכנסה הסכסך שלא שלם ריבית. ברעמי שוב לא השלים עם קביעה זו, הגיש עליה ערעור לבית-המישפט העליון. וכך, בינואר 1974, כשש שנים אחרי שהושג הסכסך-הפשרה, ואחרי שב-רעמי לא שילם למסי-ההכנסה אפילו אגורה שחוקה אחת על חשבון הריבית המגיעה ממנו, ניתנה החלטה נוספת של בית-המישפט העליון בפרשה זו. בית-המישפט העליון קבע, שהחלטת בית-המישפט המחוזי, אין לה על מה לסמוך, וכי, כל צד בתיקה-המרצה זה יהיה חופשי להגיש את טענותיו ואת הוכחותיו בעניין פירושו של הסכסך-הפשרה ובקשר לקביעת שיעור הריבית.

הפרשה הוחזרה לבית-המישפט המחוזי, להמשך הדיון בה. יעברו ודאי עוד שנים מיספר, עד שביית-המישפט המחוזי יכריע אם וכמה ריבית צריך ברעמי לשלם עבור חובותיו למסי-ההכנסה מלפני כ-20 שנה. הדבר יכול היה להישמע כבדיחה מאקא-ברית, לולא היה מדובר כאן בתיק מס' ההכנסה של אחד מגדולי עשירי המדינה. יש להניח ששכר-הטירה ששילם עובד ברעמי בשמונה השנים האחרונות לעורכי-הדין שטיפלו בענייני מסי-ההכנסה שלו, עלה על הסכום שדרש ממנו מסי-ההכנסה, ובודאי על סך-כל הריבית שנדרשה ממנו. אבל התשלומים ששילם ברעמי לעורכי-הדין מוכרים עליידי האוצר כהוצאה מוכרת, הוא רשאי לנכות מהכנסותיו. במילים אחרות: המדינה מימנה את המע-רכה המשפטית שמנהל עובד ברעמי במשך שמונה שנים, כדי לא לשלם מה שמסי-ההכנסה תובע ממנו עבור קופת האוצר.

האדם העשיר ביותר במדינה

אם חשב מישחו שבכך תמה השעי-וררייה, טעות בידו. כי במהלך הדיון נים המישפטיים שנערכו בין עובד ברעמי לבין נציבות מסי-ההכנסה בשמונה השנים האחרונות, נחשפו כמה פרטים מההסכם החסוי שערך ברעמי עם מסי-ההכנסה. על-פי פרטים אלה מסתבר, כי עניין הוויתור על הריבית, ועל סכומים אחרים שנכללו בהסכם הסודי, אינו אלא פרט שולי. המת-נות בסכומים של מאות אלפי ל"י, שהוענקו בתיק זה עליידי מסי-ההכנסה לעובד בר-עמי, מחווירות לעומת מתנות אחרות, עממי, מחווירות של מיליוני לירות רבים, שניתנו לעובד ברעמי בהסכם.

ברעמי, איש הליכוד ומתומכיה העיקריים של התנועה למען ארץ-ישראל השלימה, הוא בעל ניכסיו-לא-ניידי רבים, ברשותו מיגרשים רבים בנתניה, שהוא היה יוזמה ומייסדה.

אחרי קום המדינה היה עובד ברעמי היום של הקמת העיר אשדוד. הוא קבוצת בעלי-ההון שייצג, קיבלו ממדינת ישראל את מרבית קרקעות העיר אשדוד, במתנה כמעט. ברעמי, אישית, מחזיק בחלק ה-13 של כל קרקעות אשדוד. עד היום הוא יושב-ראש חברת אשדוד.

על כל העיסוק ששעה במרוצת השנים בסחרי-הקרקעות שלו, חייב היה ברעמי לשלם מיסים, והנה, באורח מוזר, פוטר אותו ההסכם שערך בשנת 1968 עם מסי-ההכנסה מכמה-יומם תשלומים לקופת המדינה.

סעיף 8 בהסכם, למשל, קובע כי אם יתן עובד ברעמי 11 דונם, ששקנה בשנת 1964, במתנה לבני-משפחתו, הוא לא יחייב חייב לשלם מסי-ההכנסה רגיל על מסירת מיגרשים אלה, בניגוד מפורש לסעיף 85 בפקודת מסי-ההכנסה, שבאה כדי למנוע העלמת-מס עליידי מסירת מיגרשים במתנה. סעיף 6 בהסכם, למשל, קובע כי על מכירת מניותיו בחברת אשדוד לאחרים, לא ישלם ברעמי מסי-ההכנסה רגיל על הסכומים שיקבל, אלא מס ריווחי-הון בלבד, בשיעור של 25%. גם סעיף זה הוא בניגוד מפורש לחוק, שכן על חברת אשדוד, שהיא חברת-אחוקה ואינה בונה בעצמה, היה מוטל תשלום מסי-ההכנסה, בשיעור של 50% מערך המכירה.

חשבון פשוט מוכיח, כי בהסכמה זו בלבד נתנו שלטונות מסי-ההכנסה לעובד ברעמי מתנה בשווי של 75 מיליון ל"י, ברעמי יש באשדוד כ-1500 דונם, ש-שוויים בשוק מגיע 300 מיליון ל"י (על-פי ההערכה הנמוכה ביותר). אילו מכר אותם במחיר זה, היה חייב על-פי החוק לשלם מסי-ההכנסה בשיעור של 50% - כלומר 150 מיליון ל"י. כיוון שההסכם

עם מסי-ההכנסה פוטר אותו ממתנות של תשלום, זהו רווח נקי, מתנחלי-חנם, בשווי של 75 מיליון ל"י, שמדינת ישראל נתנה ברוב נדיבותה לנצרך עובד ברעמי.

מתנות של עשרות מיליונים

ס עיפיים אחרים בהסכם הסודי עם מסי-ההכנסה, קובעים כי למרות שב-רעמי קונה ומוכר קרקעות, הוא לא ייחשב בגין עיסוקת אלו כסוחר-מקרקעין רגיל. זהו סעיף בעל משמעות עצומה. שכן, מי שעושה עיסוקת קנייה או מכירה של קרקע באופן חד-פעמי, משלם רק מס שבה-מקרקעין בשיעור של 20% מהפרשי מחיר-הקרקע בין הקנייה למכירה. אולם מי שעוסק באופן קבוע במכירת מקרקעין, רואים אותו כסוחר-מקרקעין. שיעורו בכך, והוא חייב לשלם מסי-ההכנסה בשיעור של 50% מכל רווחיו. אבל למרות שב-רעמי עוסק בקביעות בקניית ומכירת מקרקעין, רואה אותו ההסכם עם מסי-ההכנסה כאוהר רגיל, והוא חייב אותו במס בשיעור של 20% בלבד - שוב רווח נקי של 30% ממה שהיה צריך לשלם במתנה.

נראה ששילטונות מסי-ההכנסה הרגישו בעצמם כי הם עושים קנזייה עם ברעמי ומרמים בכך את קופת המדינה. שכן, ערב חתימת הסכסך-הפשרה המוזר הזה, שכלל בתוכו מתנות בשווי של עשרות מיליוני ל"י תמורת הסכמתו של ברעמי לשלם חוב של 350 אלף ל"י בתשלומים-לשיעורין במשך שש שנים, שלח סגן היועץ המישפטי של מסי-ההכנסה, דב ניגור, מיכתב אל פקידה-השומה של נתניה, יוסף אביבי, בו סיכם את עמדת נציבות מסי-ההכנסה בפרשה תמוהה זו.

במכתב ששלח דב ניגור נאמר, כי הסכום עליו הוסכם בפשרה, בסך של 350 אלף ל"י, יהיה נוסף לחובותיו של עובד בר-עמי עבור מלווה-קליטה וחסכון-חובה. באותו מכתב כתב ניגור: "לא תחול ריבית על סכום המס הנ"ל עד לתאריך הפשרה, אולם תוטל ריבית כמקובל על הסכסך-התשלומים. אנו מוכנים שלא לראות בפשרה זו תקדים לעתיד, לא בהטחחו בזמנו, ואנו לא מבטיחים גם לעתיד, לקבוע כל עמדה לגבי עיסוקת נוספות שיעשו עליידי מר ברעמי או חברות הקשורות אליו בשנות-המס האחרות." מיכתב זה מהווה מעין אישור, שבדיעבד ניתנו לברעמי בהסכם-הפשרה מתנות מפליגות שערך מסתכם בעשרות מיליוני ל"י. מה הן הקלות שיקבל ברעמי מאז שנת-המס 1963, שלגביה עדיין נערכת ההתדיינות המישפטית עם מסי-ההכנסה, זהו סוד חסוי שולי יתגלה יום אחד, כאשר יסתבר גם איזה הסכמים עשה, או לא עשה, עובד ברעמי עם שילטונות מס-ההכנסה בין השנים 1964-1974. אבל כדי לגלות זאת יש, כנראה, להמתין עשרים שנים נוספות.

עשירי ישראל חיים בעולם אחר

עד כאן סיפור השערורייה. העובדה שדווקא פרשה זו נחשפה, אינה אלא מיקרה עיוור. בתיקי מסי-ההכנסה יש בו ודאי עשרות ומאות תיקים המכילים הסכמים דומים.

אבל עצם חשיפתה של פרשה זו, יש בה כדי לפענח את אחת התעלומות המיסתוריות ביותר של החברה הישראלית: העובדה שבישראל קיימת שיכבה רחבת-המונה אלפי אנשים, הבונים לעצמם וילות מפוארות, לגנים לעצמם מכונות יקרות (ברעמי עצמו נוסע במכונית היוקרה לינקולן קונטיננטל, שרק בודדות כמותה מצויות בארץ). נוסעים לחופשות בחו"ל תריסר פעמים בשנה ואוכלים יומיים במסעדות פאר - וזאת בשעה שמסי-ההכנסה והמילולות השונים הנילוים אליו מגיע, אחרי סכום מוגדר, לשיעור של 87%.

פרשת ברעמי אינה אלא מיקרה בודד המסביר את, בעורתם האדיבה ובסיועם של שילטונות מסי-ההכנסה, יכולה שיכבה שלימה של מתעשרים בישראל, לגרוף מיליונים, לבזבזו מיליונים, לחיות חיי מותרות ולא לשלם מסי-ההכנסה.

זהו ההוכחה המוחשית ביותר, שאינה דורשת שום הסבר נוסף, מדוע נאלצים השכירים ומיעוטי היכולת להמשיך ולממן במה שנלקח ממשכורותיהם הדלות, את התעשרותם של אלה שהשילטון רוצה ביקרם, והחיים בישראל של מדיניות הריסון כאילו הם שייכים לעולם אחר.

ל"בנק המיזרחי" שהסתבך בשערוריית "בנק א"י בריטניה"

כאשר החליטה ממשלת ישראל, כי בנקים ישראלים שהפקידו כספים ב- בנק בריטניה, לא יקבלו את פיקדונותיהם חזרה ממשלת ישראל, שאינה מוכנה להיות ערבה לפיקדונות אלה, ופירסמה זאת בציבור לא ידעה כלל כי כמה ימים קודם-לכן החזיר נגיד בנק ישראל, לבנק המיזרחי, על דעת עצמו, את מחצית ה- הפיקדון שלו בבנק בריטניה.

ביום שישי, החמישה בחודש זה, נכנס מנכ"ל בנק המיזרחי, אהרון מאיר אל נגיד בנק ישראל משה זנבר, בפנים חיוורות. השעה היתה קרוב לצהריים, שעות אחדות קודם-לכן הודיע מאיר לזנבר, כי בנק המיזרחי לבדו לא יוכל לרכוש את בנק ארץ-ישראל-בריטניה, והשניים סיכמו כי בנק לאומי הוא שיהיה הקונה. כמה שעות קודם-לכן הודיע מנכ"ל בנק לאומי, ארנסט יפת, כי הוא מוכן לרכישה, בתנאי שמדינת ישראל תתן ערבות מלאה לכל חובות הבנק להפסדיו. הנגיד הסכים לכך.

עתה נכנס שוב מאיר אל זנבר ובשורת- איוב בפיו: באותו יום היה על בנק המיזרחי לקבל חזרה מבנק א"י בריטניה 3 מיליון דולר, מתוך פיקדון של 6.5 מיליון דולר

מדינת ישראל!

גילויים חדשים

בלתי-יודעים

בתינת הכסף לבנק המיזרחי ללא אי- שור כמה כפעולה האחרת של הנגיד: הפקדת כספי יתרות-המטבע של ישראל ב- בנק בריטניה בלונדון. גם זאת הסתיר מידיעת הממשלה, ורק אחרי שעורר-הדין אליהו מירון גילה זאת לשרי האוצר וה- מישפטים (ביום ראשון ה-7 ביולי, ב- צהריים) סיפר זאת זנבר לממשלה כולה באותו ערב. אולם זנבר גילה רק כי הפקיד 30 מיליון מרקים גרמנים בבנק בריטניה, ומסתיר עד היום פיקדון נוסף שלו באותו בנק - 10 מיליון פרנקים צרפתיים.

פיקדון זה כבר הוחזר לבנק ישראל, בעוד 30 מיליון המרקים נמצאים עדיין בבנק הבריטי, וצפויים לאבדון. הפקדה זו של הנגיד תמוהה במיוחד, על רקע חוסר-אימונו של זנבר בבנק בריטניה. בנובמבר 1972 הצביע המפקח על-הבנקים על ליקויים חמורים בהרכב עסקי הבנק ובדרך ניהולו. זנבר דרש את

בכיר במסדות הכלכליים של המפד"ל, הר הודעה שהוציא בנק ישראל לפירסום כללה קטע, שהודיע כי המכירה מנעה את תפיסת בנק בריטניה על ידי בנק ישראל. תוספת זו היתה בניגוד למוסכם, ולמזה כל כוונתו של הנגיד לפוצץ בכל מחיר את המכירה לבנק הפועלים.

ביום שני נמסרה לזנבר הרשימה המלאה של התחייבויות בנק בריטניה הצפויות, שכללה 13.5 מיליון דולר אותם יש לשלם במשך השבוע, ועוד תשלום של 4.5 מיליון דולר שעמד להיעשות באותו יום, ואשר הכספים עברו נמצאו בבנק. כיוון שהכספים לביצוע תשלום זה של 4.5 מיליון דולר היו בידי הבנק, הם לא נכללו ב- רשימה קודמת שנמסרה לנגיד ביום שישי, ואשר כללה רק חובות שאין לבנק כיסוי עבורם.

זנבר שאל למשמעות התשלום בן 4.5 מיליון הדולר, קיבל הסברים, והמסארו-המתן למכירה נמשך. בשעה 11 בלילה של יום שני התפורו הצדדים, ועורכי-הדין עמלו לנסח סופית את הסכם-המכר. לפתע הת- קשרו עם ח"כ אברהם מלמד, והודיעו לו על ביטול המכר ותפיסת הבנק.

וההונאה - כיוון שהמפקח-על-הבנקים, מאיר חת, בשיחה טלפונית מלונדון לישראל אל עורך-הדין אליהו מירון, וכן במסיבת עיתונאים שקיים עם שובו מלונדון השבוע, אישר כי היה מוכן להעביר תמורת הר נכסים הללו 70 מיליון דולר לבנק האנגלי, למניעת נפילתו! נגד אותם נכסים שהנגיד אמר כי אינם שווים, היה המפקח שלו מוכן לתת 70 מיליון דולר!

הטעות הראשונה

של הממשלה

מישחק הציני של הנגיד בכספי האומה לקידום שאיפתיו הפרטיות, מתגלה בעוד נקודה: בפחדו כי יתגלה שהפקיד 30 מיליון מרקים בבנק הבריטי, הציע בנק ישראל לבנק בריטניה לא את הסכום החסר לו, של 13.5 מיליון דולר, אלא 25 מיליון דולר, כדי שיעביר את ההפרש ללונדון וישחרר את הפיקדון של 30 מיליון המרקים של בנק ישראל שם. הצעה זו לבנקאי, למעול בתפקידו, ולהפוך פיקדון לארבע שנים לפיקדון רגיל, באה

דישנתה בכספי האומה

עו"ד מירון ומנכ"ל בנקיזון כנניסה לוועדת-הכספים כסף משוחרר - לא יחזר!

מפי הנגיד, האמור להיות מופקד על שמירת כללי-הבנקאות בבנקים! כתוצאה מתפיסת בנק בריטניה וביטול מכירתה, עלולים הפסדי המדינה לעלות על 500 מיליון דולר. למעשה עדיין לא ניתן כיום לנקוב בסכום מדוייק, אם יתמוטט גם הבנק הבריטי, יפגע גם שמה של ישראל, המתקשה כבר כיום לקבל כספים. דבר זה היה ברור גם לוועדת-הכספים של הכנסת, שהחליטה פה אחד ביום השישי האחרון, כי על בנק ישראל למכור את בנק בריטניה לאחרים בהקדם האפשרי. החלטה זו היתה סטירת-לחי לנגיד. לפני ימים אחדים שוחח ראש-הממשלה יצחק רבין עם אחד ממקורביו. כאשר אמר לו המקורב כי הוא יכול לרשום לזכותו שעד כה לא עשתה ממשלתו שום טעות, הגיב רבין: פרט לפרשת בנק בריטניה, רבין הוסיף ואמר, כי זהו כישלון חמור של הפיקוח-על-הבנקים, שלא יכול היה למנוע את הפרשה, וכי הוא ער לעובדה שללא עניין הבנק, היתה מדיניות-המיסוי של הממשלה מתקבלת בציבור בהבנה. כעת שואלים הכל אם אין המיסים מיוע- דים לכיסוי הפסדי בנק בריטניה, וזהו דעתו של יצחק רבין, והיא שתחרוץ את גורלו של זנבר.

לאחר-מכן הסביר בנק ישראל כי פתאום נודע לזנבר על התשלום הנוסף של 4.5 מיליון דולר, ואז מיהר אל שרי האוצר והמישפטים וסיפר להם על התשלום הר- נוסף, אמר מי יודע מה עוד צפוי, ולכן יש לתפוס את הבנק. זנבר לא גילה לשרים כי ידע על תשלום זה עוד באותו בוקר ובכל זאת המשיך לנהל משאומתן למכירת הבנק. הוא העלים זאת מהם, כדי לקבל את הסכמתם לביטול המכירה! גם אחרי התפיסה, כאשר הוצעה לו ערבות של מישפחת ויליאמס, בצורת נכ- סים בשווי 100 מיליון דולר כנגד הפסדים צפויים, לא הסכים זנבר, ודיווח לוועדת- הכספים של הכנסת כי סירב, כיוון שהנכסים אינם שווים מאומה, אילו היה מסכים, היו בנק הפועלים והמיזרחי קונים את בנק בריטניה בישראל, ומישפחת ויליאמס היתה קונה את הבנק בלונדון, מפקידה נכסים ב-100 מיליון דולר כנגד הפסדים צפויים, והמדינה לא היתה מפסידה דבר. אבל כדי למנוע את המכירה לבנק הפועלים ומנכ"לו יעקב לוינסון, שנוא- נפשו של זנבר, הונהגה את הכל - כולל את ועדת-הכספים, בסיפורו כי הנכסים אינם שווים.

החלפת מנכ"ל הבנק, יהושע בן-ציון, דריי שיתו זו נמצאה עדיין בכירור בתחילת שנת 1973.

שורת מעשים נוספת של זנבר, מוכיחה כי דרך טיפולו בפרשה מוסבר רק על-ידי רצונו למנוע בכל מחיר את מכירת הבנק לבנק הפועלים. כאשר דרש מנכ"ל בנק, כי תמורת נכונותו לרכישת בנק בריטניה יקבל ערבות מלאה של המדינה נגד הפס- די, הסכים הנגיד. כאשר בנק הפועלים ביקש, ביום ראשון ה-7 ביולי, לקנות את בנק בריטניה, הסכים הנגיד לתת ערבות, בתנאי ש-6 מיליון הדולר הראשונים של ההפסדים יהיו על חשבון בנק הפועלים. אחרי ויכוח ירד הסכום ל-4 מיליון דולר. נוסף לכך, עורך-הדין אליהו מירון העיד, כי זנבר תבע ממנו ומיהושע בן-ציון למ- כור את הבנק לארנסט יפת מבנק לאומי.

כך מכר הנגיד

את הבנק

יום ראשון הוסכם על מכירת בנק בריטניה לבנק הפועלים ולבנק המיזרחי, הוכנה הודעה לפירסום ליום שני, על דעת כל הצדדים, ובנק ישראל היה צריך לפרסמה. ההודעה מסרה על הר- מכירה בלבד. והנה, כפי שמסר ח"כ אברהם מלמד, שהיה שותף לכל הפרשה כחבר

במדינה

יחסי חוץ

הישראלים

לא יוכלו לצחוק

אמין כבש את רמת

הגולן בהכרזתו —

ואירופה מתפוצצת

מצחק

הגנרל אידי אמין עומד זקוף על גיבעה גבוהה. מולו מתקדמים גדודי צבא כוש. הוא מחלק פקודות לצבא. הצבא הגיבור מסתער. כך היה הוא כובש את הגולן. הוא — המצביא הצבאי הגאוני.

אולם ריקודים בקמפאלה, בירת אוגנדה. זוגות זונות מחוללים לצליליו של עוגביפה. המרקיד והמנגן: השליט ירום-הודו, אידי אמין, המדינאי והמוסיקאי הגאוני.

אלו הן רק שתי דוגמאות מסרט תיעודי חדש הממלא אולמות בפריס, באנשים הצוחקים בכל פה למה שראות עיניהם. הישראלים לא יוכלו לצחוק. אילו נמצאה ישראל עדיין בעיצומו של הרומן עם אפריקה, היה הסרט תיעודי אידי אמין דאדא (דאדא, בשפת ארצו, "אחות"). נאסר להצגה, משום שהוא מעליב מדינה ידידותית. עכשיו, כשאין כבר יחסים, ה"כעיה אינה קיימת.

רעל לקופה. ההשקפה הפושטת בין מפיצי-סרטים בארץ היא, שתעודה בקולנוע

אמין, "דאדא" ואבן כן נכבשה רמת הגולן

פירושה רעל לקופה. ואין זה חשוב כלל אם התעודה נוגעת לישראל או לא, מעניינת או משעממת — הכל טרף ואסור לנגיעה. ואם לא יקרה הנס שהטלוויזיה תקנה את סרטו בן 70 הדקות של הבמאי הצרפתי ברבט שרדר, או שאיזה מפיץ נועז או מטורף יסכן את נפשו ויקנה את הזכויות של סרט בלתי-רגיל זה, גם באורכו וגם בתוכנו, אפשר יהיה להוסיף אותו לרשימה הארוכה של אירועים חשובים בעולם הקולנוע אשר אינם מגיעים לישראל.

ובמקרה זה, חבל במיוחד, משום שחלק נכבד מתוכן הסרט מוקדש ליתסיו של אידי אמין עם היהודים וישראל.

גנרל אמין סבר תחילה שהסרט יחמיא לו, אך משהחלו מגיעות אליו התגובות המלגלות, השתולל מזעם, ואיים לנתק את יחסי ארצו עם צרפת ואנגליה. כשהוצג הסרט בהצגת-יבכורה בפסטיבל האחרון בקאן, הסכימו הכל שזוהי הקומדיה של השנה. כששירקו את אידי אמין מ"קמפאלה", יוכל להתפרנס בכבוד ובהצלחה, מהופעות כליצן. כתבו עיתונאים רבים, אחרי שחזו בגנרל המנצח בתחרות-שחייה מבויימת, שנועדה להוכיח כי הוא עדיין החוק מכולם. או המטיף לחברי ממשלתו בישיבה שכינס במיוחד לצורך ההסרטה, כמו גננת הנואמת בפני מתוור חדש של תינוקות לבית-רבן.

רק אזהרה אחת היתה בפי כולם אל הבמאי, "בל תדרוך רגלך באפריקה. פן תצוץ גם אתה, כשפניך כלפי מטה, באגם ויקטוריה. כמו אותו שר-חוץ שצילמת בסרט, כשאמין מותח עליו ביקורת." יחסים טובים. שרדר, צרפתי יליד (המשך בעמוד 30)

נובצע פרסים בחופי הרחצה

בואי אל השמש

בואי אל הים או הבריכה. התפרקדי על כסא הנוח או על החול החם, נשחי את עורך ב"אוליביה" והניחי לקרני השמש הנולטפות להפוך את גוו עורך לברונז מוקסים.

משופי "אוליביה" יגנו על עורך ויעניקו לך שיוף מהיר ללא כוויות יתר ויובש.

משופי "אוליביה" מאפשרים לך לזכות בפרס -

תקליט ארוך נגן

בחופי תלאביב, הרצליה ובתי-ים יבקרו דיילות "אוליביה" ויעניקו פרסים

תקליטים אריכי נגן

למשתמשים

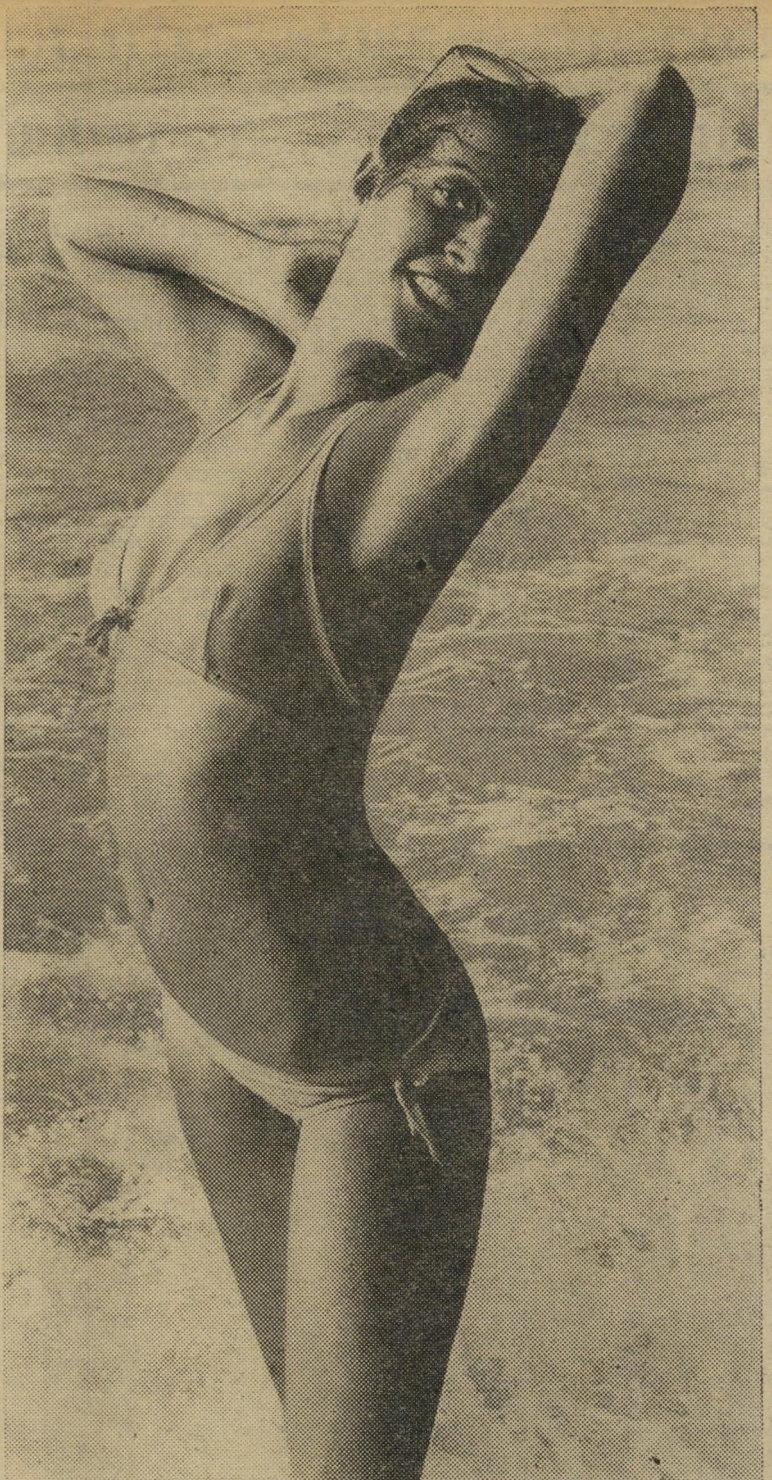
באחד ממשופי "אוליביה"

עץ הזית

פרסום פלד משה עמר נורברט

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור, חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מהר מדי).

חברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתראה ומספק. מלווה בתמונות תנוחה. המחיר — 20 ל"י. להשיג אצל המפיץ הבלעדי: ד"ר ש. גרונימן 8, רמת-אביב, או שלח/י צ'ק / המחאת דואר לת.ד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

כלבים

וחיות-שעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין וכל סוגי כלבים וגורים ברי-איים, חתולי-בית וחתלתולים, טיפול וטרינרי יומיומי, פנ-סיון לכלבים וחתולים, אמב-טיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-אביב, רח' סלמה 30, יפו. טל. 03-827621

*** המים וטעים (סינמה 1) ארצות-הברית) — קומדיה מטורפת מברייקה על ימי שיקאגו העליזים, עם בימוי וירטואוזי של בילי ויילדר, דיאלוגים עוקצניים בכל שורה, ומרילין מונרו באחת

מונרו וזמון ב"המים וטעים" עוקצני

ההופעות הוזהרות ביותר. כדאי לראות. *** אוואנטי (גת, ארצות-הברית) — שוב בילי ויילדר, שוב קומדיה מבריקה על מיליונר אמריקני וזבנית בריטית שנפגשים באיטליה, שם נהרגו הוריהם יחד, בתאונת דרכים. שילוב מעולה של רומנטיקה וסאטירה.

* חופשה עד הצות (בנייהודה, ארצות-הברית) — עוד גירסה למעשייה הישנה, על אהבתו של מלך ליצאנית שונה מכל שאר היצאניות. הפעם — עולה על הממוצע, בעיקר בשל כנותו של גיימס קאן, פניה מלאי-ההבעה של מארשה מייסון, ובגלל תיאור הביוורקטיה הצבאית רק על גופיהם של חייליה, אלא גם על ריגשותיהם ויחסיהם האנושיים.

* בדרך מערבה (הכלת, ארצות-

האולם געש בקריאות מחאה, הרוחות סערו, והקהל צעק:

..לאה פורת - הביתה!

המופיע בחוברת שחולקה לביאיהטכס, כי סיים את הסרט כבר לפני שנתיים (בחשבון פשוט — פירוש הדבר כי סיים אותו ב-1972), ואפילו שנת הייצור מצויינת בהד-גשה רבה באותה חוברת כ-1972. אפשר, כמוכן, לומר שמעניקי פרס-האיכות מצפי צפים על תאריך הייצור ומתחשבים רק בתאריך ההצגה, שהיה אומנם ב-1973. אבל אם כך, יש לזכור כי לפני שנה הוענק פרס דומה לסרט שלא הוצג אז כלל, לאן נעלם דניאל ואקס. זה לא עקבי? לא חשוב, כי הרי זה היופי שבגמישות.

הוועדה היא לא רק גמישה, אלא גם דייקנית. היא קבעה בפסקנות שלסרט של מורחי מגיע פרס שני, ולא ראשון — אבל גם לא שלישי. לסרטים-קצרים עלילתיים — אין פרס ראשון; עדות לאיכות החומר המוגש. לסרטים-יעודיים קצרים — אין פרס ראשון. בפרס השני זכה סירטון בשם סמלים יהודיים, של אריה מבוש ונינה מאיר. אסור לשפוט מקטע קצר שהוצג במיסגרת הטכס, ואפשר רק לצטט קריאת-ביניים: "זה משעמם".

סרטים קצרים של במאים מתחילים. כאן גדל הפיריון. פרס שני, לבחור בשם יורם דיכטוואלד, על סרט מצוייר בשם הסנדל. זה בהחלט סרט נאה, בכל מה שנוגע לעין, אשר לתוכו, אפשר לומר עליו, בלשון המעטה, שהוא לווה בערפל.

רוצים את הפנתרים, עד הסוף! הפרס הראשון לבמאים מתחילים, ניתן לסרט בשם שמעת על הפנתרים השחורים, אדון משה? וכאן עשו מארגני הטכס את השיגאה הטאקטית של חייהם. מתוך סרט של כ-40 דקות, בחרו להציג רק כשתיים או שתיים וחצי דקות, שאינן מייצגות כלל את הסרט. הצעקות באולם החלו מאשת הצלם, והתפשטו לכל פינה: "רוצים לראות את הכל!" או הופיע גיסי, אחת הדמויות היתר-מוכרות של הבוהימה התל-אביבית.

ולנוע גת בתל-אביב. הג לקולנוע הישראלי? איי להג, ואוי לקולנוע הישראלי. כל מיני מוסדות מכובדים, כגון משרד-המיסחר-והתעשייה ומשרד-החינוך והתרבות, ומרכז הסרט הישראלי והמועצה הציבורית לתרבות ואמנות, כולם יחד התנסו ובאו להעניק אותות הצטיינות לבלתי-מצטיינים.

על הבמה — נחמן אינגבר, מן המכון הישראלי לקולנוע; חנה מרון, המייצגת את מרכז הסרט הישראלי; ואב בירגר, מי שהיה הממונה על תעשיית הקולנוע במשרד-המיסחר-והתעשייה, לפני שהועלה בדרגה, אבל אינו יכול עדיין להיפרד מן הווה שבמסך, בנימין חכלילי, מן המועצה לתרבות, ולאה פורת, יושבת-ראש המועצה. נאומים, דרשות, סיכומים. מומינים את לאה פורת אל המיקרופון. קול מן האולם: "לאה פורת, הביתה!" את המוח לא קשה לזהות. היה זה מוני יקים, דובר הפנתרים, שבא לכאן להגות פרס שניתן לסרט על חברי-לתנועה, אשר הופק בעזרת כספים שנתקבלו מלאה פורת (כך, לפחות, כתוב בסרט). אבל משלים את החגיגה בנימה אישית משלך.

פרס ראשון לא חולק, אחרי כמה דקות של מחאות, שבהן נשמעה בעיקר תרעומתו של מי שלא קיבל בזמנו תמיכה מספקת לתיארוך המרתף שלו, גבר קיצפו של יצחק קול, מנהל אולפני הרצליה, שהזמין את יקים להירגע. אלא שיקים סבר אחרת, עד שקול גער בו בכעס: "תשלם קודם את החובות שלך, ואחר-כך תבוא בטענות", ואו השתחרר שקט — יחסי. פרס ראשון לסרטי-איכות ישראלי, לא חולק — אפשר להבין זאת היטב. אבל הפרס השני דווקא חולק, ולמי אם לא, לבית ברחוב שלוש, של משה מזרחי. זאת למרות שהפרטים מתייחסים לשנת 1973, ואילו משה מזרחי עצמו טוען, בראיון עימו

הברית) — האחים מארקס באחד הסרטים הפחות-מצליחים שלהם, חוזרים לימי ה- מערביה-הפרוע והופכים אותם על ראשם.

הברית) — האחים מארקס באחד הסרטים הפחות-מצליחים שלהם, חוזרים לימי ה- מערביה-הפרוע והופכים אותם על ראשם.

ירושלים

* קוראים לי אף אחד (חן, אי-טליה) — סרג'יו ליאונה מסתתר, מסיבות כספיות, מאחורי שמו של הבמאי טונינו ואלרי — אבל כל אחד יכול להרגיש כי הידיים ידי-ליאונה. הרבה הומור, הרבה עוקצים. בידור.

* מרפר (סמדר, ארצות-הברית) — אכזבה למעריצי היצירה הסינפונית. מיש-חק מצויין של דאסטין הופמן.

חיפה

*** אז תביט עכשיו (אורלי, אנגליה) — מותחן פסיכולוגי ואסתטי מאוד, על מיסותרון החייו של זוג ששכל מתו הקטנה, ובא למצוא עבודה ושלווה בוונציה. מישחק מצויין, צילום נפלא.

— מעשייה המוקצעת להפליא, על אמני-התרמית המרמים זה את זה, וכולם ביחד גם את הקהל. סרט-פשע מברד מאוד, מצולם, משוחק ומביינים להפליא.

ירושלים

* קוראים לי אף אחד (חן, אי-טליה) — סרג'יו ליאונה מסתתר, מסיבות כספיות, מאחורי שמו של הבמאי טונינו ואלרי — אבל כל אחד יכול להרגיש כי הידיים ידי-ליאונה. הרבה הומור, הרבה עוקצים. בידור.

* מרפר (סמדר, ארצות-הברית) — אכזבה למעריצי היצירה הסינפונית. מיש-חק מצויין של דאסטין הופמן.

חיפה

*** אז תביט עכשיו (אורלי, אנגליה) — מותחן פסיכולוגי ואסתטי מאוד, על מיסותרון החייו של זוג ששכל מתו הקטנה, ובא למצוא עבודה ושלווה בוונציה. מישחק מצויין, צילום נפלא.

מייסון וקאן ב"חופשה" אנטי

זוהר ושפירא: לקפוץ על כולן

דמותו של אוהד-דכורסל עשיר ומטומטם-במקצת, כפי ש-טווה אותו צבי שיסל. אולם בסופו של דבר, זהו סיפור עצוב, ללא מוסר-השכל, משום שאיש מן הגיבורים בסרט אינו מסוגל להשתנות, במלוא מובן המילה. אם יש לסרט חיסרון, הריהו בכך שהוא נוטה להת-בונן בפורמן רק מנקודת-מבט אחת, זו הנוגעת למיטה, ואפילו עיסוקיו הספורטיביים כפופים לנושא חשוב זה. משום כך נראית דמותו רדודה במיקצת, ואין בה די עניין למלא סרט שלם. ומאחר שכל השאר בסרט, מתקיימים רק ביחס לפורמן (הסרט כולו עשוי בצגוי ראשון), הם סובלים יחד עם הגיבור, מאותן הגבלות עצמן.

הזלילה הקטנה

עיניים גדולות (סטודיו, תל-אביב, ישראל) — בני פורמן, מא-מן-הכדורסל שהוא גיבור סירטו

החדש של אורי זוהר, יכול לשמש כאבסטיפוס לישראלי המצוי. הוא רוצה לדפוק את כל החתיכות ויחד עם זה מצפה שבבית הכל יתנהל כשורה, ושאיש לא יבוא אליו בטענות. בדיוק כמו כל אלה שטוענים כי לעשות קצת חיים, ולעקם את המוסכמות לפי החשק, זה לא אומר שהם לא בסדר, להפך — הם חברים על הכיפק. את סיפורו של בני פורמן מגלגל זוהר, המשחק את התפקיד הראשי, באיפוק קולנועי ניכר, כשהמצלמה מש-רתת את הדמויות, לא כמו בתחילת דרכו של אורי, כשהמצלמה היתה דמות, ועוד יותר מכך: דמות ראשית, בפני עצמה. המוני פרטים קטנים, כמו השכנה המציעה מן הדירה הסמוכה בריב-מישפחה, או מחלקי-התה במוע-דון מכבי, מוסיפים לסרט גוון אמיתי.

מישחק טבעי, בלתי-מאולץ של כל המשתתפים, הוא הוכחה נוספת לעבודת-הצוות בה מאמין אורי זוהר, וב- כמה סצנות מצליחים הוא עצמו, אשתו אליה (המגלמת בסרט את אשת המאמן) ואריק איינשטיין (שהוא כוכב הקבוצה אותה מאמן פורמן) לזעזע באמת ובתמים, ב- אמיתות הרגשות שהם מציגים בפני המצלמה. הפרטים ברקע הספורטיבי, מקור הפרנסה של פורמן, גם הם מוסיפים לאמנות. לדוגמה: הדאגה שלכוכב-הקבוצה יהיה עסק, האלימות הפרועה התופסת את מקום הספורט, השאיפה המטורפת לנצח העולה על כל אהבה לכדורסל. למעשה, זה צריך להיות סרט מצחיק מאוד. למשל:

„לא העם היהודי בונה מדינה לעצמו - אלא המדינה יוצרת עם לעצמה. שמילבד שיכרון לאומי ממלכתי - אין בו דבר“

המחקר, נשמת חייו של איש-המדע, נמנעת עתה ממנו. מה שאירע במדינת-ישראל מאז מלחמת יום-הכיפורים, כאילו הצדיק את כל התיזות והתיאוריות אותן השמוע פרופסור ליבוביץ כרכים ובהן זוה חזות קשה לגבי הצפוי לעם ולמדינה. בדירה ירושלמית צנועה, שאי וזירתה נראית כקדושה מאחד מסיפורי עגנון, שוחח השבוע הפרופסור יליד לטביה, שעלה לארץ לפני 41 שנים, עם אני תבור.

בן 71 וטרם נס ליחו. פרופסור (לכימיה וביולוגיה) ישעיהו ליבוביץ, ה"אנפאן טריבל" של החיים הפוליטיים בישראל, נביא הזעם של הציונות הדתית, עדיין תופס, זועם ורד ברותחים את התכרה הישראית כולתה. מבחינה טכנית יצא לזימלאות. אבל הוא מוסיף עדיין להרי צות באוניברסיטה העברית בירושלים הן כפקולטה כמדעי-הטבע והן כפקולטה למדעי-הרוח, שם הוא מרצה בחוג לפילוסופיה. רק עבודת

הלאומנות היא הדת

של העם הזה

בלי פרנסה ובלי הכנסה. בלשון אחר: כשהאמריקאים יחד-לו לתת לנו כסף. כל זמן שאנחנו יכולים להמשיך לחיות חיים טובים מאוד בתור „הסוכנות האמריקאית למורח-התיכון“, העם הזה ימשיך ללכת בתלם מתוך ציפיה מפורשת או לא מפורשת שבפעם הבאה אנחנו נצליח לשבור להם את העצמות.

לאור הנחה זו, כיצד אתה רואה את עתידה של המדינה?

אינני רואה את פני העתיד. אני רואה רק את ההווה. כל מי שטוען שהוא רואה את העתיד אינו אלא אידיוט או שרלטן. אבל מה שמסתבר לגבי העתיד היחיד רחוק — אם כי לא בוודאות — הוא שירושלם של מאו-צה-טונג יכבשו את כל יבשת אסיה, כולל מדינות-ערב ומדינת-ישראל. כמו שעשו המונגולים בשעתם, לפני 700 שנה, כשהגיעו עד נהל עין-חרוד בעמק יזרעאל, שם עצרו אותם הממלוכים. אז הם כבשו את כל אסיה, את עיראק, כל סוריה והגיעו עד ארץ-ישראל. הפעם כנראה לא יהיה מי שיעצור אותם בעין-חרוד. זה מסתבר. לא שאני מוכן להתערב על כך. זה לא יהיה כבר בימי. אבל זה נראה כפרספקטיבה לגבי החד הבא.

זוהי חזות קשה, שיש בה כדי לרפות ידיים. היא מוכיחה למסקנה שאין מקום לנסות לשנות...

לשנות מהו תנועות המחאה שקמו הן ממש מצחיקות. הן קמו כדי לתת בסך הכל פורקן לרוגו שהצטבר. לפטר איש פלוני ולהחליף אותו באדם כמותו. או איפה פה השינוי? נכון שבדמוקרטיה שלנו יש אלמנט הכולל מידה רבה של חופש-דיבור. המימשל עצמו אינו דמוקרטי. אבל ייתכן שהמישטר מאפשר מידה רבה של חופש-דיבור משום שהוא יודע ומעריך שדעת-הציבור אצלנו אינה מעלה ואינה מורידה.

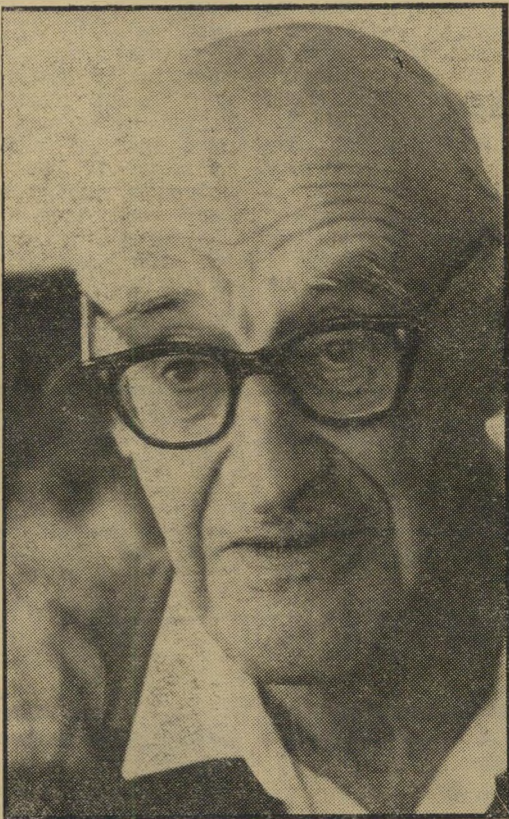
אבל מזה שעשו גם נביאי ישראל בשערי תו, כשניסו לשנות מציאות קיימת באמצעות דיבורים. האם אין זה מקביל לתנועות-המחאה של היום?

כל הנביאים נכשלו כישלון טוטאלי ולא החזירו למוטב אפילו נפש אחת. החל ממש רבנו וכלה באחרון הנביאים — כולם ניכשלו כישלון טוטאלי. זהו זיוף לומר שהם פעלו לחינוך העם. בדומה להם, גם תנועות המחאה של היום אינן באות עם פרוגרמה קונקרטית בהן הם רוצים, אלא בסיסמאות-שוא, ועל כן הן ריקות מכל משמעות.

עמלם של הנביאים היה לריק. לכן פסקה נבואה בישר ראל. היהדות אינה מושתתת על דבר אבסטרקטי מעין זה. היא מבוססת על פרוגרמה קונקרטית של חיים הנקראת ההלכה. העם אינו רוצה את זה. בשעה זאת אינו רואה בעם כוחות ציבוריים, אפילו מיעוט, שמתכוון למשוו אנלוגי לזה.

האם השקפה זו היא המביאה אותך כיום, להסתפק בחתימה על עצומות...

הנה. בוא אראה לך מה שכתבתי לאלה שיומו את העצומה בקשר למעצרים המנהליים בגדה המערבית... (מחטט בתיק ניירותיו, שורה לעצמו נעימה עליוה כהיחס הדעת) הנה (קורא): „מעצרים מינהליים בלא מישפט הם מן התוצאות המחויבות ההגיון ומחויבות-המציאות של משטר כיבוש צבאי. והוא הדין בעיניו עציירים ואסירי רים, בעונשים קולקטיביים (פיצוץ בתים) בגירושי אישים לא לצויים, בסתימת בארות-מים במידבר ובשאר כל הפעולות שהן מעשי-פשע שהכובשים מבצעים בעם כבוש והמשתיתות את העם הכובש עצמו. המגמת לקיים משטר של כיבוש על אוכלוסיה זוה ועוינת גורמת בהכרח לשימוש בשיטות דכוי ורשע, והיא עשויה להביא גם

פרופסור ליבוביץ, כמה מתבטאת פעילותך הציבורית על רקע השינוי שהזכרתי בה הישראלית...

(קוטע את השאלה) על מה אתה מדבר? על איזה שינוי אתה משיח? שום דבר לא השתנה בזמן האחרון. הכל בלוף. ואמרת את זה מראש... כאשר תנועת-המחאה, כביכול, היתה בעיצומה, לפני ארבעה-חמישה חודשים, הזמינו אותי לדבר באחד הכינוסים שלהם. אמרתי כבר אז: איני רואה שום תנועה בדעת-הקהל ובתודעת הציבור. זוהי רק התרגשות רגעית מתוך רוגו אשר תשקוט והדבר רים יתמשכו כמו שנמשכו 25 שנה. אנחנו נוסיף להידרדר עד... (מהרהר) איני רוצה להגיד עד מה...

בכל זאת, נרמח שמשנהו קרה לחבי רה הישראלית בעקבות מזחמת יום-הכיפורי רים... הנה קמו תנועות פוליטיות חדשות; פרופסורים נכנסו לפעילות פוליטית כמגמה לשנות...

לא שמעתי מילה או חצי מילה המצביעה על מה שהם רוצים לשנות. כל מה רוצים זה לתת סיפוק נפשי לעצמם ומחפים על כך בהכרזות על מגמה לשנות. מה הם אומר רים? דמוקרטיזציה בחיים הפוליטיים? מי אינו אומר זאת היום? אני רוצה לשמוע דברים מוחשיים.

האם חילופי הממשלה כדחץ דעת-הציבור אינם מצביעים על שינוי, כביכול?

(בפסקנות, תוך הרמת קול) שום שינוי לא חל בחיים הפוליטיים במדינה. אני לא רואה שום תמורה. איני יודע על מה אתה שח. איני יודע כמה הבריות שחותר. מה הרווחנו בכך שהחלפנו את גולדה ביצחק רבין? מבחינתי אני אפשר להגריל את ראשות-הממשלה בין כל חברי האוליגרכיה השלטת במדינה ולא ישתנה מאומה. יהיה מי שיהיה שיעלה בגורל.

מלחמת יום-הכיפורים שונתה את רי עותיהם ותפיסותיהם של רבים. האם כך עצמך היא לא חוללה שום שינוי?

בי עצמי לא הישתנה דבר בעקבות מלחמת יום-הכיפורים, כשם שלא הישתנה אצל אף אחד אחר. לא חל שום שינוי בדעת הקהל ובדעת האוליגרכיה השלטת, ממס"ם עד אנודת-ישראל.

אותו פלייבוי מזדקן, בעל הכאריזמה, היה הנציג האמיתי הלגיטימי של העם מבחינה זאת. הוא ביטא את הלך הרוח כעם עד למלחמה, שגרס שהמצב הקיים הוא הטוב ביותר ואין לנו אינטרס אחר מאשר לקיים את המצב הנוכחי מבחינת מדיניות החוץ-הביטחון ומבחינת המישטר הפנימי.

אבל מקובל לחשוב שמשחו כן הישי-תנה...

בוא נראה מה הם התכנים הממשיים של המציאות, של התרבות החברתית שלנו. אני לא מדבר על התכנים המשותפים לכל בני-האדם אלא על מה שנקרא התרבות הרוחנית של העם הישראלי, שלושה דברים מאפיינים תכנים אלה: ההתבהמות על-ידי הבידור והספורט — איזה מקום תופסת אצלנו העובדה שחוליגאן אחד בעט כדור כנגד חוליגאן אחר, זוהי העלאת החוליגאנות הממוסדת לדרגת תוכן עיקרי, ההתבהמות על-ידי הזימה והפורנוגר גרפיה; והדבר החמור מכולם היא ההתבהמות על-ידי הלחט האסטרטגי וטיוף הגבורה המלחמתית. שלושת הדברים האלה — אלה היו ונשארו פני המציאות התרבותית של החברה הישראלית.

כלומר, אתה מתכחש להנחה שמילחמת יום-הכיפורים זועזעה את דעת-הקהל בחברה הישראלית?
לא היו שום הלם ושוו מחלומה נפשית כפי שטוענים.

להקמת מחנות-ריכוז ועצי תלייה. כל דרישותינו צריכות להיות מכוונות לדבר אחד בלבד: להסתלקות מן השטחים המיושבים מיליון ורבע ערבים."

(שוקף מיטמך שני) וזה מה שכתבתי ליוזמי המיפגש שנועד לדון בהידברות ישראלית — פלסטינית (מקרא): "אינני רואה סיכוי להידברות ישראלית-פלסטינית כל עוד מתקיים שילטון-ריבוני ישראלי ועל מיליון ורבע ערבים. "דוקיום בשלום" בין שליטים וגשלותים הוא מן הנמנע. בתנאים הקיימים לא ייתכן שפלסטיני יתייחס באמון לכל דבר שנאמר מפיו של יהודי או יאמין בכנותו, וכן לא ייתכן שהוא — כנשלת — יביע את דעתו בכנות באוני בני העם הור השולט עליו.

"רק לאחר שנפנה בלי טענות ומענות את השטחים המיושבים ערבים, אולי תימצא אפשרות לעשיית מאמץ להגיע לדוקיום בשלום.

לפיכך יש לכוון את כל המאמצים בשעה זו למטרה אחת בלבד: להסתלקותנו מן השטחים — מרצוננו, או בלחץ ארה"ב, בריה"מ והא"ם (תוכנית רוג'רס), אפילו אין לנו ודאות וערובה מראש שלאחר-מכן תושג מטרת השלום שאליה אנו חותרים. עמדתו זו משקפת את הכרת ה- היהודית-ציונית שהכללת מיליון ורבע ערבים בתחום השילטון הישראלי פירושה חורבן מדינת-ישראל, הריס העם היהודי ההיסטורי, ולעורר המינה הסוציאלי-מדיני הדמו- קרטי של חברתנו והשחתת האדם היהודי על-ידי שיטת מימשל קולוניאליסטית."

זוהי, לדעתך, הדרך בה יש לפעול?
 בהחלט. תקום קבוצת אנשים שתאמר: אנחנו דורשים הגשמת תוכנית רוג'רס. אנחנו פונים אל האו"ם ואל קסינג'ר שיטילו עלינו ועל הערבים את ביצוע תוכנית רוג'רס. מבחינת מדיניות החוץ והביטחון זוהי הפסיקה המכרעת: להסתלק בלי טענות ומענות מכל השטחים, ראה; מבחינת אין שום הבדל בין ישראל גלילי למו"ט אשכנזי. לאמנון רובינשטיין או שולמית אלוני. הם לא מציעים שום דרך. הנה, אני מציע דרך. אין בה אולי אותה מידת אמת כמו בלוח הכפל אבל זוהי לפחות דרך.
ככל זאת, נכרות בתקופה האחרונה בחברה הישראלית התארגנויות במגמה לחולל תמורה... תובעים בחירות חדשות תוך בחירות פנימיות דמוקרטיות...

אמרת כבר שאני אינני עושה שום אבחנה בטווח הקשת הפוליטית שבין מפ"ם לאגודת-ישראל. אין ביניהם הבדלי-דעות עקרוניים לגבי מהות המדיניות הפנימית והחיצונית. זו רק התכשורת לגבי חלקם בשילטון. כמו המריבות שפורצות בין בעלי-מניות על חלקם בדיברי- דנים. כל מה ששואלים הוא כיצד מחלקים את הרווח מהביזנס הנקרא מדינת-ישראל. והראוי: כולם מסוגלים לקואליציה עם כולם. אצלנו תיתכן קואליציה של כל גוף פוליטי עם כל גוף אחר. זה מעיד שאף אחד אינו מעוניין בקו סוציאלי, מדיני או תרבותי מסויים.
האם זה מה שהכי איתך לאחרונה להסתגרות ברג"ת אמותיך וראי נטיית חלק ככל פעילות פוליטית?
 לא הסתגרתי. אני משמיע את הדברים האלה גם היום, אפילו בצה"ל בו אני מוזמן הרבה לסמינריונים רעיוניים.

החברה הישראלית נתפכה רק כשהארמיקאים יחדלו לתת לנו כסף

כאילו תנובות אתה נתקל בצה"ל כשי אתה משמיע שם את דעותיך?

יש אנשים שמבינים אותי יפה מאוד. ויש, שדברי מעוררים בהם זעם. מה הפלא? צה"ל הוא עדיין חלק מה עם. אם יימשך המצב הנוכחי או במשך השנים יתפור זהו צ"ל אצב כמו בכל מדינה קולוניאלית. אבל לפי שעה לא לבא העם, ובציבור המפקדים שלו משתקפות דעות וחלכירוח שונים.

אבל לא רק בצה"ל — אני מופיע הרבה גם בקיבוצים. כמעט בכל שבוע אני מוזמן למה שנקרא "ההתישבות העובדת" — שנקראת כך אולי מפני שהם מעבידים ערבים — ויש לי התרשמות שדברי מעוררים תשומת לב. אבל בכל זאת הם ממשכים ללכת בתלם. זוהי תופעה האופיינית לתרבות החברתית שלנו ושנתקלתי בה כבר לפני שנים רבות. בין תלמידי היו חברי קיבוצים רבים. בשיחות פרטיות הם שפכו את כל המתם על מנהיגי גותם הפוליטית, על מפלגותיהם וגם על חברתם. שאלתי אותם: למה אתם מוסיפים ללכת בתלם? והתשובה שקרי בלתי היתה מיד: "אם נתמך — זה יתרום את השמ" קים".

פרומטור ליבוויץ, האם החמרתו של הטיורר הפלסטיני ומעשי זוועה דוגמת אלה שבוצעו בקרית-מונה ובמענות, לא שינו את השקפותיך לגבי הצורך להחזיר את השטחים?
 כמו בכל מקום בו מתנהל מאבק לאומי, זה טבעי שמאבק לאומי גורר מעשי-זוועה. איני יכול להתרגש למעשים האלה. מעשי זוועה יש משני הצדדים. אודם ויתור על השטחים שנכבשו במדי- המת ששתי-הימים עתיד להחריף את הבעיה

וקהרחיב את מרחב הפעולה של אירגוני הטיור הפלסטינים...

בין כך ובין כך יתמיר הטיורר ויילך. זו אשליה שבינתיים הוא רחוק. נהריה זה רחוק? מחר ירחשו מעשים כאלה בחיפה ומחרתים בתל-אביב. זה דבר מובן מאליו. ואו נעשה בהם טבח. או מה? אם ניסוג מהשטחים הכבושים, נוכל להתבצר במדינתנו היהודית ונגן עליה כל זמן שיהיה לנו הכוח להגן עליה.

אני רוצה לומר כמה דברים עקרוניים. תכופות אני שומע מאנשים רציניים את השאלה: מה השתנה מדוע במלחמת '48, בה נפלו כמעט 6000 איש שהיו אחוז אחד מכלל האוכלוסיה היהודית, לא היה דיכאון בתום המלחמה? אותה מילחמה התנהלה תוך התרוממות הנפש. והנה הפעם, במלחמת יום-הכיפורים, כשהאבידות, באופן יחסי, היו מעטות, באה מאין התמוטטות רוחנית בעם? מה התשובה? מלחמת '48 הייתה מלחמת העם היהודי. זאת ידע כל העם במועד ולא-במועד, מן הדתיים ועד האפיקורסים. מלחמותינו שבאו אחר-כך לא היו מלחמת מות העם היהודי, אלא מלחמות מדינת-ישראל, מלחמות למען האינטרס השילטוני. זה לגיטימי. אבל במלחמות למען האינטרס השילטוני אי אפשר לעורר בני-אדם להתי- עוררות נפשית.

אבל במלחמת ששתי-הימים היתה גם כן מעין התעוררות שהוסברה בכך ששותרה ארמת האבות והחזרו קרשי האומה...

(תתפרץ) קדשי האומה? טפוז זאת לא היתה התעור- ררות. אלא התרברבות וגאווה על הישגי הצבא. במילי- חמת יום-הכיפורים היינו נאלצים לעמוד על נפשנו. מה ההבדלים ביני לבין בגין? הוא מאמין במשמעות הערכית של מושגים כמו ריבונות וממלכתיות וכל הדברים האלה, ואני מבין שכל הדברים האלה הם חסרי ערך ויש להם רק השיבות אינסטרומנטלית.

אינסטרומנטלית לגבי מה?

על כך יש חילוקי-דעות. מדינה אינה מיסגרת של אחדות. רק מדינה טוטאליטארית היא מיסגרת של אחדות. מדינה שאינה טוטאליטארית היא זירת מאבקים פנימיים, דיעות בני-אדם תלויות לגבי הדברים המוחזקים ערכיים. אבל מי שאינו פאשיסט אינו כולל את המדינה עצמה במיסגרת הערכיים.
 הנה, לא מכבר היה אצלי עתונאי אנגלי, לא יהודי, חבר מערכת הטיימס. הוא סייר בארץ וראיין אנשים שונים. תוך מהלך השיחה התגלגלו הדברים בינינו לדיון רעיוני אידיאולוגי. מה הוא מובן הציונות? הוא ביקש לשאול. הוא סיפר לי שהוא כבר מבולבל מהתשובות שקיבל. היו שאמרו לו שהציונות היא תנועה שמגמתה ליצור חברה אנושית למופת. אחרים אמרו שמטרתה למצוא מקלט ליהודים הנרדפים בעולם. והיו ששפכו באוזני את כל הפיטפוסים האלה על מדינה שתפקידה להיות אור לגויים, או ייחסו לה משמעות מיסטיית בשל חזון נבואי או ייעוד משיחי.

מה שלא מובן לו, הוא אמר, הוא התפיסה של הקמת מדינת-ישראל כמקלט ליהודים. הנה, האדם בעל ההשפעה

הפלייבוי המזדקן בעל הכאריזמה היה הנוציג האמיתי של העם

ביותר בפוליטיקה העולמית כיום הוא יהודי. ראש העיר הגדולה ביותר בעולם הוא יהודי. ראש הממשלה במדינה שהייתה מולדת האנטישמיות, הוא יהודי. פרלמנט האנגלי החדש יש 45 חברי פרלמנט יהודים — כמעט שנתלתי מהכסא כששמעתי על כך — וזאת בשעה שאחוז היהודים באוכלוסיה הבריטית הוא שלושת רבעי האחוז. ואפילו בצרפת, כשנבחר הנשיא החדש ובחר למנות בפעם הרא- שונה בהיסטוריה הצרפתית אשה כשרה בממשלתו, הוא בחר ביהודיה. זה כיום מצב היהודים בעולם. המקום היחיד בו יש סכנה לקיום היהודי זה במדינת-ישראל. או מה

זאת אמרת, הוא שאל, שישראל היא מקלט ליהודים הנרדפים בעולם?

אמרת לי מהי הציונות שלי, על כף היד: נמאס לנו להיות בשליטת הגויים. זוהי המשמעות של הציונות. ובוה מאוחרים מאיר יערי ואני ויוסף בורג, בין שלושחנו אין שום דבר משותף מלבד השאיפה שעם ישראל לא יהיה עוד משועבד לגויים. אינני מאמין שבהקמת מדינת- ישראל גלומה התכלית ליצור חברה למופת. או שהמדינה היא התגשמות חזון משיחי או מקלט ליהודים הנרדפים. אבל מדינת-ישראל היא הנותנת עצמאות מדינית לעם ישראל. היא לא מגשימה לא צדק, לא הגיונות, לא תרבות ובוודאי לא תורה ומצוות — ואין גם לדרוש ממנה אף אחד מהדברים האלה, את כל הדברים האלה יש לדרוש מבני-האדם, שייאבקו עליהם.

מה שאני דורש ממדינת-ישראל הוא שתהיה מיסגרת העצמאות של העם היהודי, ועל כל הדברים הערכיים בצטרך להיאבק בתוך המדינה, אם אין מאבקים כאלה — זאת ההתדרדרות וזאת הקאטסטרופה — לא של המדינה, אלא של העם.

כדומר, אתה מאוכזב מתגשמות החי- וון הציוני?

לפני שבעות מיספר הופעתי בפני קורס קצינים. הפתעתי אחדים מהם, המכירים את דיעותי, כשאמרת להם שאני אחד האנשים שלא התאכזבו ממדינת-ישראל. וזאת משום שמעולם לא תליתי במנגנון מדיני הגשמה של ערכים. תליתי במדינה רק דבר אחד: מיסגרת לעצי- מאות העם היהודי. לכן לא התאכזבתי מהמדינה. מה

תנועת המחאה ריקה מכל משמעות

שמעיק הוא לא בעיית המדינה אלא בעיית העם היהודי. ובוה אין הבדל בין הגולה לישראל.
 הנה (מחטט בתיק), בהוצאת שוקן הולך וגדפס ספר שלי שישא את השם "תורה ומצוות בזמן הזה", כתבתי שם פרק שנקרא, אחרי מלחמת יום-הכיפורים, "הנה מה שכתבתי שם (קורא): "אין לצפות מכך שמן המלחמה הזאת יוקח "לקח" שיתבטא בשינוי במציאות החברתית, זאת אמרת המדינת-החברתית או במציאות המוסרית... אופייה של החברה הישראלית ושל מיסגרתה המדינית נקבע על-ידי העובדה שלוששה מיליון בני-אדם ממוצא העם היהודי מתגבשים כאן כעם חדש, שאין לו היסטוריה ואין לו מסורת... הולך ומתגבש כאן עם חדש, סינתטי, ללא תוכן מקורי ספציפי — עם שייחודו הלאומי אינו אלא מיסגרתו המדינית: לא העם היהודי בונה מדינה לעצמו אלא המדינה עצמה לעצמה. לפיכך אין לתודעה הקולקטיבית של העם הזה אלא תוכן ערכי אחד בלבד והוא — המדינה. — במקום לשמש כלי ומכשיר ואמצעי למימוש ערכים הגלומים במציאות הלאומית, נע- שית המדינה עצמה לתכלית. לערך עליון, והמציאות הלא-ר- מית אינה מתבטאת אלא בלאומנות ובפאטריוטיזם שהם "דהו" של העם הזה..."

משתמעת מדבריך נימה פאטאליסטית האומרת, וזהו התהליך ההיסטורי בו אנחנו נמצאים — אי אפשר לשנותו. מבחינה זו דומה השקפתך לזו של משה דיין שחזר ואמר, נגזר עלינו...

אני רוצה להסביר. טול מהעם הוה את השיכרון הלאומי-ממלכתי — ולא יישאר בו שום דבר. סוף סוף הכדורגל הגרמני טוב יותר מהכדורגל הישראלי והזונות של פאריס טובות מאלה של תל-אביב. ומעבודות המחקר בברקלי ובהארווארד עולות על אלה שבמכון וייצמן ובי- אוניברסיטה בירושלים. למרות שאין לנו מה להתבייש באלה.

אם כך — לשם מה לנו מדינה? רק כדי שיהודים יהרגו ערבים וייהרגו בידי ערבים? אם תכני החיים במדינה הם הכדורגל, הזימה והמחקר המדעי, לשם מה יש צורך במדינת-ישראל? השקפת העולם שלי אינה פאטאליסטית. אין לי בכלל השקפת-עולם. העולם הוא אינסופי וכל מי שמדבר על השקפת-עולם אינו עולה על הגורו שהוא בחיפה. לאדם נבון לא תיתכן השקפת-עולם. יכולות להיות לאדם מסויים השקפות על דברים מסוימים. שבתוך העולם. אבל נכון שהציר עליו סובבת כל חשיבתנו

במדינה

מישטרה

תאונות דרכים

או נסיון לרצח?

יוד כן 13 נמצא פצוע

קשה, וקצין המישטרה

שאל את אביו: אולי אתה

הרגת אותי?

הילד שכב בצד הכביש ללא הכרה, עם פצעים באיזור הבטן וסימני פגיעות ברأسו. גופו היה מכוסה דם. אך על הכביש לא ניכרו כל סימני דם או סימנים ברורים של עצירה פיתאומית. הוא לא פצה את פיו מאז הובא לבית החולים, ולאביו, חאפז דרוויש, אשר יצא מוקדם בבוקר לעבודתו, נודע על האסון רק בשעה שלוש וחצי אחרי הצהריים. כשראה את בנו, במצב אנוש, לא האמין האב לטענת חוקרי המישטרה שמדובר בתאונות דרכים בלבד. דרוויש האב (35), סירב לקבל את הטענות שבנו נפגע על ידי מכונית. הוא החל סרוק את המקום בו נתגלה בסאם הקטן, וטען ללא-הרף, כי המדובר ברצח. לא בתאונה. הוא סיפר לחוקרי המישטרה כי הוא חושד שבנו נפגע על ידי עליוני תושב הכפר, אשר כבר הת- לונן פעם במישטרה, על שבסאם הקטן הרביץ לבתו.

דרוויש האב גילה ששמע מפיו של שוטר, כי מייד אחרי שהובא לבית-החור לים, מילמל הילד את ההברה, "טראק". פירוש הדבר, הסיק, הוא שטרקטור, או משהו שהגיע על טרקטור, פגע בו, והסי- תלק מן המקום.

הקצין הגיב. "ביקשתי מקצין התנועה במישטרת נפת נצרת לתת לי גשש עם כלב, כדי לסרוק את השטח בו נמצא בני הפצוע. הקצין שאל אותי: אולי אתה הרגת אותו? נדהמתו! רק אז שלח הקצין שוטר לסרוק איתי את המקום. "בחקירה מטפלים אנשי ענף התנועה, אבל אני חושב שפה מדובר ברצח, מפני שגיליתי ליד מקום הפשע סימני טרקטור, ולאיש שבו אני חושד, יש טרקטור." דרוויש טען כי שמע מפי רופאים ב- בית החולים, אשר בדקו את הילד הפצוע, כי אינם מאמינים שהיתה זו תאונת דרכים, לפי צורת פצעיו של בסאם. לכן החליט דרוויש לחקור בכוחות-עצ- מר מיהו שפצע את בנו פציעות אנושות.

תנועה

על מי משקיפים

המשקיפים?

התאונות המתרחשות

בצומת יהודה המכבי

דרך חיפה, מפריעות

למשקיפים לפטפט

מדיבוקר ניצבים זוג משקיפי-תנועה ב- צומת הרחובות יהודה המכבי-דרך חיפה בתל-אביב.

מדיבוקר, בהגיע תור היציאה מרחוב יהודה המכבי, מכיוון שיכון בבלי אל דרך חיפה, מתרחשות תאונות במקום.

הסיבה: מכוניות הבאות מכיוון חיפה לתל-אביב ממשיכות באור אדום, נתקלות במכוניות היוצאות מבבלי באור ירוק.

ביום רביעי בבוקר הבחין אורח שומרי חוק בתופעה זו, עצר את מכוניתו ליד זוג המשקיפים, שאלם, מדוע אינם עוצ- רים את המכוניות הממשיכות באדום

מכיוון חיפה. השניים הביטו בו בפליאה, והשיבו כי מן המקום בו הם עומדים, אינם רואים את הרמזור המסמן אדום.

המשיך האורח: "אז למה לא תעמדו מן הצד השני של הצומת, ותראו מתי מתחלף האור ברמזור?"

התשובה: "אז נראה את הרמזור, אבל לא נוכל לעשות כלום מכאן למכונית שתעבור את הצומת באדום."

האורח לא ויתר, ושאל מדוע לא יע- מוד אחד מהם מכל צד של הצומת, ואז יסמן זה שרואה את אורות הרמזור, לזה העומד מצידה השני של הצומת, והלה יוכל לעצור את העוברים באור אדום.

המשקיפים הביטו בו שוב בתמיהה גדי- לה. "השתגעת?" שאלו. "אז איך נדבר אחד עם השני?"

הלילה

הבושם הנפלא-
לאשה המפתה

Tanya
כה ווכי

הקניה הטובה ביותר 1974

מס' 4711 בע"מ

מי-הקולון שהפכו לשם דבר
the genuine eau de cologne

...זה התחיל ב-1792 בבית מס. 4711
ברחוב הפעמון בקולון.
ומאז כל מי-הקולון נקראים על שמו.

לנוחיותך טופס לוטו רב-שבועי לחמש הגרלות רצופות

סמן פעם אחת את המספרים והטופס
ישתתף בחמש הגרלות רצופות.*

הזוכה בפרס הראשון, השני או השלישי,
יוכל לקבל את הזכיה
עוד לפני תום תמש ההגרלות.

סכום הזכיות הכולל
של טופס רב - שבועי
יפורסם בתום ההגרלה החמישית

לוטו

נחש נכונה ותזכה גם אתה - לוטו זו השיטה

*מחיר טופס לוטו רב-שבועי לחמש הגרלות רצופות - 20 ל"י.

Advertisement for the 'Lottery Five-Week Continuous Five Draws' (לוטו רב-שבועי לחמש הגרלות רצופות). The central graphic is a large, stylized face. Surrounding it are several lottery tickets, each showing a grid of numbers and instructions. The tickets are arranged in a circular pattern around the face. Each ticket includes the text 'מחיר הטופס רב-שבועי לחמש הגרלות רצופות' and '5'. The tickets are tilted at various angles. The background is a light, textured color.

הרשמה לטופס רב-שבועי לחמש הגרלות רצופות

האהבה

כהשראה ספרותית

לפני כחודש הוכרתי כבדרן-אגב את העובדה שהעיתונאי-פיומונאי **יעקב רינה שני** ("יענקל'ה") רחב-כליט, והמשוררת ארכיטקט **דן איתן**, חוגגים כעת ירח-דבש, הרחק מן ההמון הסוער. ובכן, הגיעה השעה להוסיף עוד מיספר פרטים.

כל הרומן הזה התחיל לפני עשרה חודשים, כשיענקל'ה נפרד מהחברה הירוקה שלמית שלו, **יעל אדרר**, וחזר מאמרי-קה כשהוא חיור ומדוכדך.

או נחלץ לפעולה השדרן **דורי בך זאב**, שהוא חבר גם של יענקל'ה וגם של רינה, והחליט שהכי טוב בשבילי הירוקה הטוב שלו יהיה להכיר אנשים חדשים. באחד השלבים של מסע-היכרותיו הוא לקח אותו אל ביתה של רינה שבכפר-שמריה.

מה שיצא מזה היה רומן-בוק בן עשרה ימים, שמייד אחריו נסעה רינה אל ידי-דתה הצעירה **בתיה אפולו**, המתגוררת

כעת בהולנד. יענקל'ה המאהב לא ידע את נפשו, והטלפונים שרצו על קו אמסטרדם-תל-אביב יעידו על כך כאלף עדים. אבל מכיוון שנוסף לכל הוא גם בחור פראקטי, החליט יענקל'ה שיותר זול לטוס להולנד מאשר לטלפן לשם עשר פעמים ביום, ולכן עלה על טוס להולנד. שימי-חזרה-הפגישה היתה גדולה.

אחרי כל מיני בעיות וסיבוכים, שלא זה המקום לפרטם, נסע הווג המאהב ללונדון, ומשם חזר לתל-אביב. רינה עזבה את הבית בכפר-שמריה, ושכרה יחד עם יענקל'ה וילה בהצלחה-פיתוח. האושר שלהם, כך מספרים, הדביק אפילו את הירוקים.

מי שהפסיד מכל העסק היה דווקא מוסף הארץ. יענקל'ה טרוד ל-כך בעיסוקו החדש, עד שהפסיק לחלוטין לכתוב את המדור הסאטירי שלו, וכעת הוא עסוק בכתיבת ספר, שעומד להיות, כך מדווחים המבינים, הפצצה הסיפורית הבאה שתי-פול עלינו לטובה.

מה שמוכיח שסוף טוב — הכל טוב.

הריון זה לא בושה

לפני איזה שלושה חודשים סיפרתי, כאן במדור הזה עצמו, ששמועות עקשניות אמורות, ובעלה המהנדס **אריה לווין**, מצ-פנים לביקורה-חסידה. אלא שבאותה היר-דמנות הסחישה דליה את העניין מכל-יכול, ואפילו באה בטענות שכולם מנסים להכריז ניס אותה להריון בכוח זלזול זה.

או הגיע הזמן שמישהו יגיד לדליה שהריון זה לא בושה, זה קורה להמון נשים. כי היא דווקא כן בהריון, ובמצב מתקדם אפילו.

הירושה ופעכווני הנישואין

אולי חברת-התעופה הלאומית שלנו עדיין איננה יודעת על כך, אבל היא היר-לכת לאבד, כנראה, את אחת הדיילות הכי יפות שלה, **רותי שרת**, אחותה של עורכת-הסרטים **אתי ויזלטיר**, ובאופן אוטומטי גם גיטתו של המשורר **מאיר ויזלטיר**.

רותי מנהלת רומן ארוך-ארץ, כבר המון זמן, עם הצעיר ואישה-סרטים **גירי**

את, איזה זיכרונות מעניינים

למי שחשב עד היום שתל-אביב היא נותנת-הטון בתחום העליונות והפחותות, יש לי תיקון-טעות. הדברים האמיתיים קורים דווקא בירושלים. כמה שהיא קטנה ואיננה טימית, כמה היא... אתם יודעים מה, ובכלל, ידוע שמים שקטים חודרים עמוק, ומעשה שהיה כך היה: **עורך-הדיון**, היר-ידוע בקשריו ההדוקים עם המישטרה, ו-**המורה** הידועה בקשריה ההדוקים עוד יור-תר עם משרד-החינוך, נפגשו להם באק-ראי ברחוב בני-הודיה בעיר-הבירה.

מפה-לשם, בשימחת הפגישה, הומין עור-רדה-דין את המורה להצטרף אליו לכוסית בקפה עטרה הסמוך, ולהעלות שם זיכרונות. שכן עורך-הדיון והמורה, ני-נתת האמת להיאמר, היוו ווג בלתי-נפרד פעם, בעבר, עד שעורך-הדיון ייבא מתל-אביב את מי שהיא היום **זוגתו** החוקית, והנה התארכה העלאת הזיכרונות מעבר למשוער (כולם יודעים שזיכרונות של חמש שנים אי-אפשר בשום אופן להעלות בחמש דקות). ומאחר שגם עורך-הדיון וגם המורה השתוקקו להמשיך ולהי-זכר באותה תקופה נפלאה, כשהעיר היתה עדיין חצויה עליידי חומה, ובבכחוס אפי-שר היה לרבוץ עד אור הבוקר, לשיך לצלילי האקורדיון של **דן בירון**, ול-האיון לקולה של **תמי אדרר** — עשו השניים מעשה.

הם נדברו להיפגש שוב. משוב לשוב גבר קצב הפגישות, והרי הם מוסיפים להעלות זיכרונות עד עצם היום הזה. אותי דווקא מעניין לדעת מה היה אומר

לוי, שנימנה בזמנו עם חברות העין היר-שלישית, יחד עם **זאק קתמור** ואשתו הדוגמנית **אן טובמאיר**, השחקנית **יעל אביב** ובעלה עורך-הדיון-לשעבר **צחי שני**, וצלם-הסרטים **אמנון סלר** — מוזן.

והנה, בימים אלה ממש קיבל גידי ירו-שה בלתי-צפויה. רק קיבל אותה, הלך ורכש לו דירה ברחוב פרישמן, ואפילו קנה אוטו חדש.

ואם תשאלו את החברים שלהם, מייד תשמעו שאם זה לא ידנדן את פעמוני-החתונה של השניים, או הם לא יודעים מה כן.

שובר הלבבות חוזר

שמחה להודיע לכם, שגם השבוע יש לי חדשות טובות. הנה, למשל.

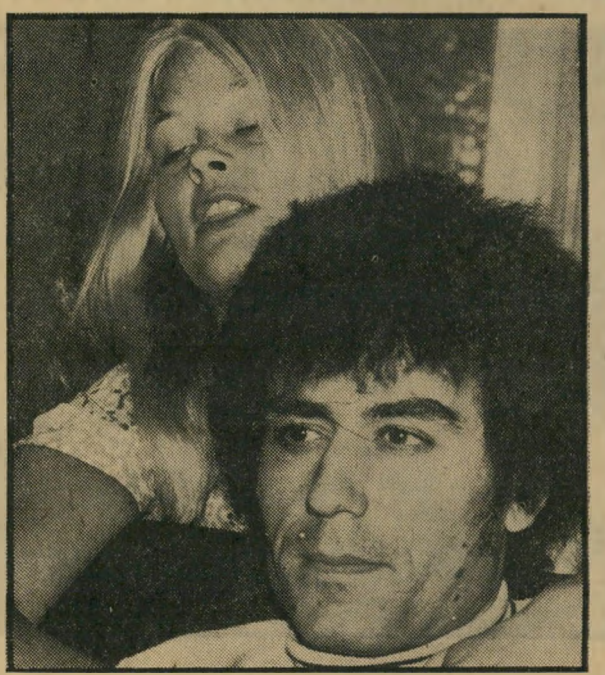
זו של הפעם נוגעת לאמרגן **חיים סבאן**, זה שהיתה לו חברה פיגית יפהפייה בשם **לנה**, כפי שכבר סיפרתי לכם פעם בפרוטרוט, ואחרי-כך היא שברה את ליבו וחזרה הביתה, לפי-נלנד.

או סבאן, שתדעו לכם, אחת מהר מאוד את השברים, ולא רק זאת — אלא שהוא הפך להיות אחד הרווקים היותר-מבוקשים בתל-אביב.

לפני כשלושה חודשים נסע סבאן לפריס, עם הילדה-הזמר **נועם קניאל**, כדי לעשות מהקטן כוכב. הם התארחו שם בכי-תו של הזמר הישראלי המצורפת **מייק בראנט**, ואומרים שבאותה הזדמנות שבר סבאן כמה לבבות טובים, שהיו שייכים דווקא לחתיכות של אלילה-הנשים בראנט בכבוד-רוב-עצמו.

אני לא יודעת אם בגלל זה או לא, אבל לא חלפו ימים רבים, וסבאן נאלץ למצוא לו דירה משלו. מי שמצוי בעניינים, מספרים שהמישטרה לא הסכימה לספק לו שוט-ר-תנועה, ולכן היו שם תמיד פקקים עצומים בחדר-המדורגות.

בימים אלה חוזר סבאן, עיף אך מרצוה, לבסיסו שבתל-אביב. אז תתחילו להתכונן.

חיים סבאן ונה
זמר אל זמר

על כך, אילו גילה זאת, בעלה של אותה מורה. מאחר שהוא היסטוריון, ייתכן ש-היה נעזר בויכרונות אלה כדי להעלותם על ספר תולדות ירושלים ובניה.

מוסיקה זה הימור בטוח

להגיד לכם את האמת, אני לא יודעת מה היתה עושה **דייאנה לודוויג**, בתו של שגריר בריטניה בישראל, אילו האבא שלה היה עובד בקנישאה, למשל. יש לה מול לא-נורמלי (ואולי לנו), שהוא נשלה לתל-אביב דווקא.

בטוח שבקנישאה לא היה קורה לה מה שקרה לה פה. דייאנה היפה התאקלמה היטב על מידרכות דיונגוף ובמסיבות של היפים. את האשמה לכך יש לתלות ב... נחשו מי? כמוכן, לא אחר מאשר הזמר **גבי שושן**, איתו ניהלה דייאנה רומן סוער בין ארבעה חודשים.

אבל הרומן הזה נגמר, מפני שבגבי היה

דייאנה ואבא
מן המוסיקה —

גבי שושן
אל המוסיקה —

מוכרח להתנסות לטפל בדיילת שבורת-הרגל **מירי עינבר**, וזה סיפור שכבר סיפרתי לכם בהזדמנות קודמת, ואפילו רמותי או שיתכן שזה יהפוך לטיפול של קבע.

אחרי המשבר עזבה דייאנה את הארץ, ולכל מוקיריה העצובים סיפרה שהיא עז-מדת לקבל תפקיד בתיאטרון בלונדון. אבל את התפקיד הזה היא לא קיבלה, מסתבר, מפני שהיא כבר שוב בארץ.

רוצים לדעת עם מי היא מסתובבת עכ-שיוז בבקשה. עם המלחין **קן גלובוס**, שהוא בין השאר גם החבר הכי-הכי טוב של גבי, והוא בעצם היה האיש שהכיר בזמנו בין גבי לבין דייאנה.

והרי לכם בומראנג אמיתי.

הקאוואלרוס שבאו

הלב הרחב שנחשף במלואו שייך לדוגמנית שרה לב. מימין, הדיילת לשעבר ריקי.

אוליה!!! קוראת התיירת ב' מסיבת הזלילה.

פייסטה

שול

שמנא

וסלתא

האבטיח והגנרל תתיאלוף מנחס ("מ") אבירס (ממושקף, במר" כז, ליד השולחן שעליו אבטיח ממולא בפודינג.

מלכת יופי בשנת 1961. משמאלו של רפי נראית האופנאית דחל ברזין. בתמונה משמאל מתמוגגות שלוש יפהפיות נוספות בפתיחה החגיגית של המסעדה המכטיקאית: עירית לוי, אשתו של הזמר אושיק לוי, אהרונה דייג, אשתו של השחקן אסי דיין וכלתו של משה דייג, ותמי פסחזון, אשתו של המוסיקאי רפי פסחזון.

החיים החריפים רפי שאולי, בעלה לשעבר של מאנדי רייס-דיי וויס, שהעניקה את שמה לרשת מיסעדות מאכלי העמים שפרש רפי על תל-אביב, מארח את שפע ידידותיו האישיות, שהיוו חלק ניכר מאורחי הפייסטה. רפי מחבק את הפסלת אילנה גור, כשמימין עומדת שרה סל, שהיתה

לשון בחוז' ליוקת קוט' מטיקאית הצ' מרת' מלקת לשונה למראה המאכלים.

למעלה) הגברת רוזאריו קסטיליאנוס, מתלהבת למראה הציילי' קון'קארנה המפולפל שמגיש לה הטבח המכסיקאי שהובא במיוחד ממכסיקו כדי להכניס את מטעמיה לתפריטו של הישראלי.

השגרירה והפזמונאי הפזמונאי דידי מנוסי בולע אל קירבו טורטילה לוחסת, כששגרירת מכסיקו בישראל (בתמונה

60, מנעו שינה מעיניהם כדי לחזות בפלישה הגדולה של השמן והסולת של החברה הישראלית הנוצצת. שפע כזה של מכוניות-פאר, של מחשופים, של אלופי (מיל), נערי-שעשועים ונערות-זוהר, הם ראו קודם רק בסרטים. יותר מאלף איש התחככו זה בזה לצלילי מוסיקה מכסי-קאית ועל רקע תפאורה של סומברוס ופסלים של תרבויות האינקה והאצטקים. לפתע הסתבר כי אקפולקו נמנית אף היא על קדשי האומה, ואם קצת קשה להגיע אליה בגלל מדיניות הריסון החדשה, מוכן הישראלי הזולל להדק את החגורה ולהסתפק בתחליף שהוקם עבורו ביפו. למראה ה' התנפלות הכללית שנערכה במקום על המטעמים המפולפ-לים והחריפים, שנועדו להביא את טעמה של ארץ האצטקים לחיכו של הגורמה הישראלי הבררו, אפשר היה בשקט להור-דע שאגודת שומרי-מישקל פשטה את הרגל.

משהו היה חסר לישראלי הזולל והוא לא ידע מה. מאז הפכה הזלילה לבידור העממי בישראל, ותפריטים סינים, יפאנים, גרוזינים ואיטלקים, תפסו את מקום תפריטי הדיני-טה שהוגשו בתיאטרות ובאולמי הקונצרטים, עבר זמנם של החומוס, הסחינה, הקבאב והשאשליק על האש. אבל משהו היה חסר כדי להשלים את התמונה. השבוע הסתבר גם מה זה היה: טורטילוס, אמפנאדוס, טקילה וציילי-קון'קארנה. זה הסתבר בערב הפתיחה של המסעדה המכסיקאית ש-פתחה השבוע את שעריה, באחת הסימטאות של יפו הע-תיקה. שום מחזה מקורי או הצגה סאטירית מצליפה, לא היה בהם כדי לגרום להסתערות המונית מעין זו שנערכה על שעריה של המאנדיס פייסטה, שהשתכנה במה שהיה עד לפני זמן קצר ביתו של הצייר הישראלי פנחס שער. דיירי הבתי-המטיס-ליפול שבסימטאות יפו הגובלות ברחוב

כסה ופוקה רק זלילה בר' סוז מכסיקו יכלה להביא לכפיפה אחת את יונה כסה (יושב), איש מפא"י, ואת פוקה הירש.

העונה החדשה

שלטונות הצבא קבעו:

חיילת זו

מסכנת את

הפעולה התקינה

של צה"ל

שיחרור

מצה"ל

בגלל

סניקים